

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Thunderball.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Thunderball
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

IAN FLEMING
THUNDERBALL

KAPITOLA 1 „ZVOLNĚTE, PANE BONDE“

Byl to jeden z těch dnů, kdy Jamesi Bondovi připadal život rubem navrch.

V první řadě se za sebe styděl — velmi vzácné rozpoložení myslí. Měl těžkou kocovinu provázenou bolením hlavy a tuhnutím kloubů. Když zakašlal — přílišné pití vyvolává přílišné kouření a kocovinu umocňuje — přepluly mu před očima jako améby v rybníční vodě výrazné černé skvrnky. Ta jedna sklenice navíc se zřetelně hlásila. Poslední whisky se sodou v přepychovém bytě na Park Lane se nijak nelišila od těch předchozích, ale hrdlem klouzala zdráhavě a zanechala za sebou hořkou pachut' a nepříjemný pocit přemíry. Přestože k němu ono poselství dolehlo, souhlasil se sehrávkou dalšího rabru. Pět liber za sto bodů jako v minulé hře? Příkývl. A sehrál ten rabr jako hlupák. Ještě teď viděl tu pikovou dámu s připitomělým úsměvem Mony Lisy v tlustém obličejí, jak vítězně dopadá na jeho kluka — právě onu dámu, jak mu ostře vytkl jeho spoluhráč, která byla tak jasně avizována jihem a která znamenala rozdíl mezi (opilecky) zdvojnásobeným velkým slamem v jeho prospěch a čtyřmi sty body nad čarou pro soupeře. Skončilo to dvacetibodovým rabrem se ztrátou sta liber — nezanedbatelné peníze.

Bond si znovu poklepal zakrvácenou kamencovou tyčinkou na pořezanou bradu, opovržlivě se podíval na svůj obličej, který na něj tupě zíral ze zrcadla nad umyvadlem, a vynadal si do pitomců. To všechno pramenilo z toho, že neměl co dělat. Více než měsíc papírování — podepisoval svým číslem bezvýznamné složky, škrábal protokoly, které se s přibývajícím týdnem stávaly stále nečitelnější, a praskal telefony, když se s ním snažil pít nějaký neškodný úředníček. A pak mu ještě sekretářka ulehla s chřípkou a místo ní mu dali hloupou, a co bylo horší, ošklivou ženštinu ze záloh, která mu říkala pane a mluvila na něj výhradně s ústy plnými ovocných bonbónů. A teď nastalo další pondělní ráno, začátek dalšího takového týdne. Na okna bubnoval májový déšť. Bond spolkl dva phensiky a sáhl po enech. Vtom zazvonil telefon v ložnici. Bylo to hlasité zazvonění přímé linky z ústředí.

Bondovi bušilo srdce rychleji, než by mělo, a to i přesto, že se hnál přes celý Londýn a nervózně čekal na výtah do osmého poschodí. Přitáhl si židli, posadil se a zahleděl se do klidných šedých, odporně jasných očí, které tak dobře znal. Co se z nich dalo vyčíst?

„Dobré jitro, Jamesi. Promiňte, že jsem vás vytáhl tak brzy ráno. Máme před sebou rušný den. Chtěl jsem vás informovat, než to vypukne.“

Bondovo vzrušení opadávalo. Když ho M oslovoval křestním jménem místo číslem, nikdy to nevěstilo nic dobrého. Tohle nevypadalo na práci — spíš na nějakou osobní záležitost. V hlase jeho nadřízeného nebylo nic z onoho napětí, které ohlašovalo velkou vzrušující zprávu. Jeho výraz prozrazoval zájem, byl přátelský, téměř laskavý. Bond utrousil nějakou neurčitou poznámku.

„V poslední době jsem vás moc neviděl, Jamesi. Jak se vám dařilo, myslím po zdravotní stránce?“ M vytáhl ze stolu list papíru, zřejmě nějaký formulář, a podržel si jej, jako by se chystal číst.

„Cítím se dobře,“ odpověděl Bond podezíravě a v duchu se snažil hádat, co asi stojí na tom papíru a o co tady vlastně jde.

„Lékař je jiného názoru, Jamesi,“ řekl M mírně. „Tady mám poslední zprávu o vašem zdravotním stavu. Myslím, že byste si měl poslechnout, co píše.“

Bond vrhl zuřivý pohled na druhou stranu papíru. Krucinál! Dokázal se však ovládnout. „Jak myslíte, pane,“ řekl. M se na něj zkoumavě zahleděl. Potom si papír přitáhl blíže očím. „Tento důstojník,“ dal se do čtení, „je v podstatě stále fyzicky zdravý. Jeho způsob života mu však patrně nedovolí si tento stav dlouho udržet. Přes má četná předchozí varování přiznává kouření šedesáti cigaret denně. Kouří balkánský směsný tabák, který má vyšší obsah nikotinu než levnější druhy. Pokud není plně vytižen službou, pohybuje se jeho konzumace kolem půl lahve tvrdého alkoholu denně o obsahu šedesáti až sedmdesáti procent. Při prohlídkách se začínají objevovat menší příznaky zchátralosti. Na jazyku se utváří povlak. Krevní tlak se mírně zdvihl na hodnoty 160/90. Játra nejsou hmatná. Na druhé straně důstojník přiznává častá okcipitální bolení hlavy, křeče v trapézových svalech a záněty vazivových tkání. Jsem přesvědčen, že tyto příznaky vyvolává jeho způsob života. Není přístupný radám, že přílišné pití není lékem na vypětí vyplývající z jeho povolání, což může vést jediné k toxikaci organismu, která nakonec vyústí v omezení jeho způsobilosti pro výkon povolání. Doporučoval bych, aby 007 na dva tři týdny zvolnil a přešel na střídmejší životospřávu, což by mu podle mého názoru mohlo vrátit jeho bývalou vynikající fyzickou kondici.“

M natáhl ruku a odložil zprávu mezi vyřízené. Pak si položil ruce na stůl a podíval se na Bonda. „To není příliš povzbudivé, že, Jamesi?”

Bond se snažil, aby mu do hlasu nepronikla netrpělivost. „Jsem naprosto zdravý, pane,” prohlásil. „Občasnými bolestmi hlavy trpí každý člověk. Většina víkendových hráčů golfu má záněty vazivových tkání. Vyléčí se aspirinem a mazáním. Není to nic vážného, pane.”

„A v tom se právě hrozně mýlíte, Jamesi,” odtušil příkře M. „Brání léků tyto příznaky jen potlačuje. Léky neproniknou ke kořenům obtíží, pouze je skrývají. To vede k dalšímu zhoršování stavu, z něhož může vzejít chronická choroba. Všechny léky organismu škodí. Odporují přírodě. Totéž platí pro většinu naší potravy — bílý chléb zproštěný veškeré vlákniny, rafinovaný cukr, z něhož stroje odstranily všechny prospěšné látky, pasterizované mléko, z něhož jsou vyvařeny téměř všechny vitamíny, všechno převařené a denaturované.“ M sáhl do kapsy pro poznámkový blok a podíval se do něj. „Víte, co obsahuje náš chléb kromě příliš umleté mouky?” podíval se na Bonda zdrcujícím pohledem. „Obsahuje velké množství křídý, benzolového prášku, plynného chlóru, čpavkové soli a kamence.” M zastrčil blok do kapsy. „Co tomu říkáte?”

„Já zas tolik chleba nejím, pane,” bránil se zmatený Bond.

„Možná ne,” řekl M netrpělivě, „ale kolik jíte celozrnného pečiva? Kolik sníte jogurtů? Tepelně neupravené zeleniny, ořechů, čerstvého ovoce?”

Bond se usmál. „Prakticky nic z toho nejím, pane.”

„To není k smíchu,” poklepal M důrazně ukazovákem o psací stůl. „Pamatujte si má slova. Žádná jiná cesta kromě přírodní ke zdraví nevede. Všechny vaše potíže” — Bond otevřel ústa k protestu, ale M ho zarazil gestem ruky — „hluboce skrytá toxikace, již odhalil váš lékař, jsou výsledkem zásadně nepřirozeného způsobu života. Slyšel jste někdy například o Bircher-Brennerovi? Nebo o Kneippovi, Preissnitzovi, Riklim, Schrothovi, Gossmanovi, Bilzovi?”

„Ne, pane.”

„No vidíte. Dílo těchto mužů je hodno studia. Jsou to velcí naturopaté, jejichž učení dosud pošlete pomíjme.

Naštěstí,” blýskl M nadšeně očima, „mají i v Anglii své následníky. Přírodní léčba už je dostupná i nám.”

James Bond se na svého šéfa zkoumavě zahleděl. Co to do starého pána najednou vjelo? Byly to první příznaky stařeckého chátrání? Jenže M vypadal svěžeji, než si ho kdy Bond pamatoval. Chladné šedé oči zářily jako krystaly a pleť v tvrdých rysech obličej kypěla zdravím. I ocelově šedé vlasy jakoby ožily. Tak co bylo tohle za šílenství? M sáhl po nevyřízené poště a přitáhl šiji k sobě na znamení blížícího se konce audience. „Tak to je všechno, Jamesi,” zahlaholil vesele. „Slečna Moneypennyová vám obstarala rezervaci. Dvoutýdenní pobyt vás dá do pořádku. Až odtud vyjdete, nepoznáte sama sebe. Bude z vás nový člověk.”

Bond se zděšeně podíval na M. „Odkud, pane?” zeptal se příškrčeným hlasem.

„Jmenuje se to Shrublands. Vede to tam ve svém oboru poměrně slavný muž — Wain, Joshua Wain. Pozoruhodný chlapík. Pětašedesát let. Nevypadá na víc než na čtyřicet. Dobře se o vás postará. Má nejmodernější zařízení, a pěstuje si dokonce vlastní byliny. Je to v nádherné sussexské krajině, poblíž Washingtonu. S vaší prací tady si nedělejte starosti. Vypust'te ji na těch pár týdnů z hlavy. Vedením sekce pověřím 009.”

Bond nevěřil vlastním ušima. „Ale pane, já jsem naprosto zdravý,” snažil se bránit. „Jste rozhodnutý? Je to opravdu nutné?”

„Ne,” usmál se mrazivě M. „Není to nutné. Je to životně důležité. Tedy pokud chcete zůstat v dvounulové sekci.

Nemůžu si dovolit mít v ní důstojníka, který není ve stoprocentní kondici.” M pohlédl na svazky před sebou a přitáhl si svodku. „To je všechno, 007.” Už nevzhlédl. Tónem hlasu jasně vyznačil konec sezení.

Bond beze slova vstal. Vyšel z kanceláře a přehnaně opatrně za sebou zavřel dveře.

Slečna Moneypennyová se na něj mile podívala.

Bond došel k jejímu psacímu stolu a bouchl do něj pěstí, až po- skočil psací stroj. „Co se to k čertu děje, Penny?” vybuchl. „Copak se starý pán zbláznil? Co je to všechno za nesmysl? Ať se propadnu, jestli někam pojedu. On úplně zešlél.”

Slečna Moneypennyová se šťastně usmála. „Ředitel nám úžasně vyšel vstříc. Prý vám může dát Myrtový pokoj v zadní budově. Je to údajně nádherný pokoj. S výhledem na bylinkovou zahradu. Pěstují si vlastní byliny, víte?”

„Slyšel jsem,” zavrčel Bond, ale vzápětí se na ni prosebně zahleděl. „Bud'te tak hodná, Penny, a řekněte mi, co se to proboha děje. Co ho žere?”

Slečna Moneypennyová, která si na Bonda často beznadějně myslela, se nad ním slitovala. Spilenecky ztišila hlas.

„Podle mě je to pouze přechodné stádium. Máte prostě jen smůlu, že jste byl přistižen, než ho to přejde. Víte, že má občas záchvaty kvůli zdatnosti Tajné služby. Kdysi nás všechny nahnal do kursu tělesného cvičení. Pak si taky pozval psychoanalytika — to j ste prošvihl. Byl jste zrovna někde v zahraničí. Všichni vedoucí sekci mu museli vykládat své sny. Dlouho tu nevydržel. Nejspíš ho některé ty sny vyplašily nebo co. Minulý měsíc dostal M housera a jeden z jeho přátel z Blades, myslím že jeden z těch tlustých pijáků,” slečna Moneypennyová svařila koutky přitažlivých úst, „mu řekl o tom místě. Ten člověk na ně přísahal. Nakukal šéfovi, že jsme všichni jako auta a čas od času potřebujeme nechat se v opravně dekarbonizovat. Sám tam prý jezdí každý rok. Stojí to dvacet guinejí týdně, což je méně, než utratí v Blades za jeden den, a výsledek je prý úžasný. Víte, jak M rád zkouší nové věci, a tak tam na deset dní zajel a vrátil se jako vyměněný. Včera mi o tom dlouze vyprávěl a dneska ráno jsem dostala poštou spoustu plechovek s melasou a obilnými kličky a bůhví čím ještě. Obávám se, že to bude muset spořádat můj nebohý pudl. Takže k tomuhle došlo a musím říct, že jsem šéfa ještě nikdy neviděla v tak báječné formě. Úplně omládl.”

„Vypadá jako ten chlap z reklamy na Kruschenovy soli. Ale proč mám jet do toho blázince zrovna já?”

Slečna Moneypennyová se pokradmu usmála. „Víte, že má o vás vysoké mínění — nebo to možná nevíte. V každém případě mi řekl, ať vás tam objedná, hned jak nahlédl do vašeho zdravotního záznamu.” Slečna Moneypennyová

pokrčila nos. „Jamesi, a to vy opravdu takhle kouříte a pijete? To vám přece nemůže dělat dobře," pokárala ho mateřským zrakem. Bond se ovládl. Vyvinul zoufalé úsilí, aby jeho zdůvodnění vyznělo co nejnedbaleji. „Prostě radši umřu na pití než na žízeň. Pokud jde o cigarety, kouřím jen proto, že nevím, co s rukama." Sám však cítil zatuchlou kocovinou prázdnost těch slov. Nech už toho! Potřebuješ dvojitou brandy se sodou.

Slečna Moneypennyová nesouhlasně našpulila vřelé rty. „Slyšela jsem, že s těma rukama to není pravda."

„S tímhle na mě nechodte, Penny." Bond vykročil rozzlobeně ke dveřím. „Zkuste mě ještě jednou napomenout, a až odtud vypadnu, tak vám tak naplácám, že si nebudete schopna sednout k psaní na stroji."

Slečna Moneypennyová se na něj sladce usmála. „Pochybuju, že po dvou týdnech oříšků a citrónové šťávy na to budete mít sílu, Ja-mesi."

Bond neurčitě zavrčel a vyřítel se z kanceláře.

KAPITOLA 2 SHRUBLANDS

James Bond hodil svůj kufr na zadní sedadlo starého čokoládově hnědého austina a usadil se vedle zrzavého uhrovitého mladíka v černé kožené bundě. Řidič vytáhl z náprsní kapsy hřebec a přičísl si pečlivě skráně šviháckého účesu. Pak zasunul hřebec zpět do kapsy, předklonil se a stiskl tlačítko startéru. Bond měl dojem, že tou hrou s hřebcem mu řidič dává na vědomí, že ho zajímají jen jeho peníze. Byl to typický projev mladého člověka z dělnických vrstev, který touží po sebeuplatnění. Bond to pozoroval už od války. Tihle mladí lidé si vydělávali dvacet liber týdně, pohrdali svými rodiči a chtěli být jako Tommy Steele. Nebyla to chyba toho mladíka. Narodil se do doby, kdy nabídka převyšovala poptávku, do doby atomových zbraní a kosmických letů. Život pro něj byl snadný a po jeho smyslu se nepídil. „Jak je to daleko do Shrublands?" zeptal se ho Bond.

Řidič závodnický, nikoli však nezbytně podřadil, obratně objel nástupní ostrůvek a znovu zařadil vyšší rychlost. „Tak půl hodiny." Sešlápl plyn a hladce, i když dost nebezpečně předjel na křižovatce nákladní vůz.

„Vy z toho svého bluebirda dostanete maximum." Mladík se otočil k Bondovi, aby zjistil, jestli si ho nedobírá. Usoudil, že ne, a částečně se uvolnil. „Z táty nic lepšího nevypadne. Když přej tahle stará popelnice sloužila dvacet let jemu, může sloužit dalších dvacet i mně. A tak si vydělávám prachy na své. Už mám půlku."

Bond si pomyslel, že si kvůli té hře s hřebcem udělal o mladíkovi příliš příkrý úsudek. „Co si chcete koupit?"

„Volkswagen minibus. Chci jezdit na brightonský dostihy." „To je dobrý nápad. V Brightonu se točí spousty peněz."

„To bych písk," přitakal mladík nadšeně. „Byl jsem tam jednou a dva bukači se nechali odvézt s dvěma courama do Londýna. Dali mi deset liber a pět šilasů dýško. Brnkačka."

„To jistě. Ale Brighton má i svou odvrácenou stranu. Musíte si dávat pozor, aby vás nepřepadli a neokradli. Je tam poměrně dost nebezpečných gangů. Jak to vlastně dopadlo s tou hospodou U Krvavého vědra?"

„Už neotevřeli. Toho případu byly plny noviny." Mladík si uvědomil, že s ním zákazník mluví jako rovný s rovným.

Znovu se na něj podíval a prohlédl si ho s větším zájmem. „To jedete do Pelyňko-vejch lázní jen na návštěvu?"

„Kamže?"

„Do Pelyňkovejch lázní, tak se tomu říká," odpověděl mladík. „Nevypadáte jako ty, co tam obvykle vozím. Jsou to většinou tlustý báby a starý bandouři, který mi říkají, že nemám jezdit tak rychle, nebo se jim zhorší išijas nebo co."

Bond se zasmál. „Mám to na čtrnáct dní bez možnosti odvolání. Doktor si myslí, že mi to udělá dobře. Nesmím si to moc brát. Co se o tom říká mezi lidmi?"

Mladík sjel z brightonské silnice a zamířil přes Poynings a Ful-king na Downs. Austin za lhostejného předení motoru projížděl poklidnou krajinou. „Lidi říkají, že to tam vede banda magorů. Ale jinak jim je to ukradený. Jezdět tam samý pracháči, a přitom tady nepustěj chlup. Něco na nich trhnou čajovny. Až byste se divil." Podíval se na Bonda.

„Dospělí lidi, některý z nich velký zvířata ze City a podobně, a jezdějí si tu po okolí v bentláčích s prázdnějma pupkami. Když uviděj čajovnu, zajdou tam na hrnek čaje, protože nic jinýho nesmějí. Pak zmerčej nákyho chlápka, jak se u vedlejšího stolu cpe topinkou s máslem a koláčema a nevydržej to. Objednají si hory žrádla a naházej to do sebe jako malý parchanti, co se dostanou do špajzu. A celou dobu se rozhlížejí, jestli je někdo nevidí. Člověk by si myslel, že by se za sebe měli stydět."

„To mi připadá trochu hloupé, když platí tolik peněz za léčbu, nebo co to je."

„Eště něco je mi na tom divný," řekl mladík. „Rozuměl bych tomu, kdyby zaplatili dvacet liber tejdne a dostali tři pořádný jídla za den, ale když za to dostanou jen horkou vodu? To je uhozený."

„Předpokládám, že jsou v tom nějaké léčebné procedury. A zřejmě budou účinné, když dělají lidem dobře."

„Snad jo," řekl mladík s pochybami v hlase. „Některý vypadají trochu jinak, když je vezu zpátky na nádraží." Zachechtal se. „Ale z některých se stanou dobrý hejlové, když se tam tejdne cpou voře-chama. Jednou bych to mohl prubnout."

„Jak to myslíte?"

Mladík se podíval na Bonda. Uklidněn a při vzpomínce na jeho světáckou poznámku o Brightonu řekl, „Víte, tady ve Washingtonu je jedna holka. Pěkná holka. Tak trochu místní štetka. Dělá servírku v čajovně U Včely, teda spíš dělala. Obsloužila většinu místních, jestli mi rozumíte. Za libru předvedla spoustu francouzskéjch triků. Schopný děvče. No a letos se rozneslo, že některý ty starý hejlové začali Polly podporovat. Tak se ta holka jmenuje, Polly Graceová. Brali ji s sebou na vejlety v těch svejch bentláčích a pak si s ní užili v tom opuštěným lomu u Downs. To bejvala léta její štace. Platili jí pět, deset liber a my jsme jí brzo přestali bejt dost dobrý. Povýšila, jak se říká. A začala bejt nadutá. Před měsícem dala U Včely výpověď a víte, co udělala?" Mladíkův hlas byl plný rozhořčení. „Koupila si za pár stovek vojetýho austina metropolitana a začala provozovat živnost s ním. Jako to dělají ty londýnský štetky v Curzon Street, jak se o nich píše v novinách. Teď působí v brightonskéjch Lewes, tam má dost kšeftů. A mezitím si občas odskočí do lomu s těma hejlama z Pelyňkovejch lázní. No věřil byste tomu?" Mladík zuřivě zatroubil na nevinnou dvojici na

tandemovém kole.

„To je zvláštní," řekl Bond vážně. „Nikdy bych si nepomyslel, že ti lidé mají takové zájmy, když je krmí ořechy a napájí pampeliškovým vínem, nebo čím je to vlastně živí."

Mladík odfrkl. „Právě že o tom nic nevíme," řekl s pocitem, že se nechal příliš unést. „Jeden z mejch kámošů, syn místního doktora, mi řek, že o tom mluvil s tátou — šel na něj samozřejmě oklikou — a ten mu řek, že to tak není. Že přej tahle dieta bez chlastu a se spoustou odpočinku a horkejma a studenejma sedacíma koupelema a co já vím ještě, tak tohle všechno že přej pročistí krev a dostane vás do formy. Prostě to ty starý papriky nabudí, že dostanou chuť eště jednou si hodit hrbem, jestli mi rozumíte."

Bond se zasmál. „No dobře, nakonec na tom možná něco bude," řekl.

Značka napravo od silnice oznamovala: „Shrublands. Brána ke zdraví. První odbočka vpravo. Ticho, prosím." Silnice vedla jedlovými lesy v údolí řeky Downs. Náhle se objevila vysoká zeď a pak brána s falešným cimbuřím, skrz níž bylo vidět viktoriánské sídlo. Proužek kouře z jeho komína stoupal mezi nehybnými stromy přímo vzhůru. Mladík zajel dovnitř a pokračoval po šterkové silničce mezi hustými vavřínovými keři. Zatroutil na postarší dvojici, která pole- kaně uskočila z cesty. Keře po pravé straně se rozevřely a bylo vidět široký trávník lemovaný úpravnými květinovými záhony, na němž se jednotlivě nebo v párech trusili lidé. Monstrózní viktoriánská budova z červených cihel měla dlouhou prosklenou verandu, která zasahovala až k trávníku.

Mladík zastavil pod krytým sloupořadím s cimbuřím na střeše. Vedle lakovaných, železnými hřeby pobitých dveří stála vysoká glazovaná váza, nad níž byl nápis „V budově je kouření zakázáno. Cigarety odložte zde, prosím." Bond vystoupil z taxíku a ze zadního sedadla si vzal kufr. Mladíkovi dal deset šilinků navíc. Ten to zjevně považoval za samozřejmost, nicméně poděkoval. „Kdybyste odsud chtěl zdrhnout nebo si jen povyrazit, tak mi zavolejte," řekl. „Polly není jediná. A na brightonský silnici je čajovna, kde maj máslový vdolečky. Tak zatím," rozloučil se. Prudce zařadil a vyrazil na zpáteční cestu. Bond s kufrem v ruce odevzdaně vyšel po schodišti a prošel mohutnými dveřmi. Uvnitř bylo velmi teplo a ticho. U recepcy v hale s dubovým ostěním ho stručně uvítala stroze hezká dívka v naškrobené bílé uniformě. Zapsala ho a odvedla přes několik chmurně zařízených sálů a pak bílou chodbou do zadního traktu hlavní budovy. Zde byly spojovací dveře s protáhlou zadní budovou, v níž byly pokoje po obou stranách ústřední chodby. Na jednotlivých dveřích stála jména květin a keřů. Uvedla ho do Myrtového pokoje, sdělila mu, že „Šéf ho přijme za necelou hodinu, tedy v šest, a odešla.

Byl to obyčejný, běžně zařízený pokoj s vkusnými záclonami. Postel měla ocelově modrý přehoz. Vedle ní stála váza se třemi kopretinami. Na nočním stolku ležela kniha Vysvětlení přírodní léčby od Alana Moylea, ČBNS. Bond ji otevřel a zjistil, že zkratka u autora jména znamená „Člen britské naturopatické společnosti." Vypnul ústřední topení a otevřel okno dokořán. Usmály se na něj pravidelné řádky bezejmenných bylin uspořádané kolem slunečních hodin uprostřed. Bond si vybalil, usadil se do jediného křesla a přečetl si pojednání, kterak zprostit tělo škodlivých zplodin. Dočetl se mnoho věcí o potravinách, o nichž v životě neslyšel, například o potašovém vývaru, ořechové sekané a záhadném, sladku zbaveném hladkém jilmu. Dostal se až ke kapitole o masáži, v níž zjistil, že toto umění se dělí na efleráž, hlazení, tření, hnětení, vlnovité hnětení, tepání a chvění. Ze čtení ho vyrušil telefon. Dívčí hlas mu oznámil, že pan Wain ho během pěti minut rád uvítá v ordinaci A.

Pan Wain měl pevný, suchý stisk ruky, znělý povzbudivý hlas, husté šedé vlasy, hladké čelo, jasné hnědé oči a upřímný křesťanský úsměv. Vypadal, že je opravdově potěšen seznámením s Bondem i možností zabývat se jeho případem. Byl oblečen do velice čisté halenky s krátkými rukávy, z nichž uvolněně čněly silné chlupaté paže, a poněkud neladících kalhot s úzkým proužkem. Pod sandály měl konzervativní šedé ponožky. Svému hostu vyšel vstříc pružným krokem.

Požádal Bonda, ať se svlékne do spodků. Při spatření tolika jizev zdvořile poznamenal, „Vidím, že jste skutečně prošel válkami, pane Bonde."

„Pouze jednou," řekl Bond.

„Ano, válka mezi národy je strašná věc. Teď prosím zhluboka dýchejte." Pan Wain si poslechl Bonda na zádech a na hrudníku, změřil mu krevní tlak, zvažil ho a změřil a pak ho požádal, ať se položí na vyšetřovací lehátko, kde mu jemnými prsty vyšetřil klouby a obratle.

Zatímco se Bond oblékal, pan Wain si hbitě zaznamenal výsledky vyšetření. „Tak, pane Bonde, myslím, že nemáme přílišné důvody k obavám," řekl, když skončil. „Trochu vyšší tlak, osteopatické leze v krční páteři, které jsou mimochodem patrně příčinou vašich bolestí hlavy a sakroiliakální pnutí v pravém kyčelním kloubu, který je mírně posunutý vzad, nepochybně následkem nějakého těžkého pádu." Pan Wain se zdvižením obočí domáhal potvrzení. „Možná," řekl Bond. Uvědomil si, že onen těžký pád byl zřejmě nucený skok z rychlíku Arlberg, když ho v dobách Maďarského povstání v roce 1956 honil Heinkel a jeho přátelé.

„No dobrá." Pan Wain si přitáhl jakýsi předtěstýň formulář a zamyšleně zaškrtnal několik položek. „První týden vám nasadíme přísnou dietu, abychom odstranili z krve toxiny. Dále masáže pro celkové posílení, výplachy, horké a studené sedací lázně, chiropraktická léčba a natahování, abychom odstranili leze. To by vás mělo dát do pořádku. Musíte samozřejmě co nejvíce odpočívat. Hezky v klidu, pane Bonde. Jste státní úředník, jak jsem vyrozuměl. Dočasný únik od kancelářské práce vám udělá jen dobře." Pan Wain vstal a podal formulář Bondovi. „Procedury začínají za půl hodiny, pane Bonde. Neuškodí, když začnete hned."

„Děkuji." Bond si vzal formulář a podíval se na něj. „Co si mám mimochodem představit pod tím natahováním?"

„Natahování páteře na speciálním přístroji. Velmi prospěšné." Pan Wain se shovívavě usmál. „Nedejte příliš na to, co vám o tom budou vyprávět jiní pacienti. Říkají tomu skřípec. Víte, jací jsou někteří lidé šprýmaři."

„Ano."

Bond vyšel z ordinace a prošel dlouhou bílou chodbou. V sálech posedávali pacienti a tiše hovořili. Byli to většinou

postarší lidé, z větší části ženy, oblečené do nevzhledných prošívaných županů. Z dusna a z těch žen dolehla na Bonda klaustrofobie. Došel ke vchodovým dveřím a nadýchl se báječného čerstvého vzduchu.

Zamyšleně sešel na příjezdovou cestu a ucítil těžkou vůni vavřínů a štedřenců. Vydrží to tu? Existuje jiný způsob úniku z téhle pekelné díry než výpověď z Tajné služby? V hlubokém zamyšlení se téměř srazil s dívkou v bílém, která náhle vyšla zpoza ohybu příjezdové cesty, hustě obrostlé keři. V okamžiku, kdy mu uhnula z cesty a obdarovala ho pobaveným úsměvem, se na ni ze zatačky vyřítit hnědý bentley. Už to vypadalo, že srazí, když Bond hbitě přiskočil, uchopil ji kolem pasu, s prudkým otočením v bocích předvedl ucházející veroniku a v posledním okamžiku ji strhl stranou. Když bentley na šterkové silnici prudce zabrzdil, Bond postavil dívku na zem. V pravé dlani mu ulpěl dotyk nádherného řadra. Dívka vydechla úlevou a stále ještě vyjeveně se mu podívala do očí. Pak si teprve zřejmě uvědomila, co se stalo. „Děkuju vám,“ řekla zadýchaně a otočila se k autu, z něhož vystoupil řidič. „Promiňte,“ řekl zcela klidně. „Nestalo se vám nic?“ Náhle se mu obličej rozjasnil poznáním. „No ne, není to má přítelkyně Patricia?“ rozněžil se. „Jak se máte, Pat? Jste na mě připravená?“

Ten muž byl mimořádně hezký — dobyvatel ženských srdcí s bronzovou pletí a úhledným knírkem nad poněkud necitelnými rty, jaké ženy líbávají ve snech. Jeho rysy prozrazovaly španělskou nebo jihoamerickou krev a směle hnědé oči se mu v koutcích zvláštně — nebo jak by řekla žena, zajímavě — zdvihaly. Měl sportovní, asi metr osmdesát vysokou postavu, oděnou do dobře stříženého běžového tvídového obleku vzoru rybí kost, patrně od Andersona a Shepparda. Ten doplňovala hedvábná bílá košile a temně červená kravata s bílými puntíky pod svetrem s výstřihem ve tvaru V, zřejmě z vikuní vlny. Bond ho odhadl na vzhledného všiváka, který dokázal získat kteroukoli ženu a také z ní žít — a dobře žít.

Dívka už se vzpamatovala. „Měl byste vážně jezdit opatrněji, hrabě Lippe,“ napomenula ho přísně. „Víte, že po téhle cestě často chodí pacienti i personál. Nebýt tady toho pána,“ usmála se na Bonda, mohl jste mě přejet. Vždyť je tu dokonce značka nabádající řidiče, aby jezdili opatrně.“

„Promiňte, má drahá, spěchal jsem. Opozdil jsem se na schůzku s panem Wainem. Jako obvykle potřebuji dekarbonizaci — tentokrát po dvou týdnech strávených v Paříži.“ Obrátil se k Bondovi. „Děkuji, vážený pane,“ řekl s náznakem blahosklonnosti. „Máte rychlé reakce. A teď, jestli mě omluvíte—“ Zdvihl ruku, vrátil se do vozu a odjel.

„Teď už ale opravdu musím spěchat,“ řekla dívka. „Mám strašné zpoždění.“ Obrátili se a společně se vydali za bentleym.

„Vy tady pracujete?“ zeptal se jí Bond. Přisvědčila a dodala, že ve Shrublands už tři roky. Práce se jí líbí. A jak dlouho se zdrží on? Cestou pokračovali v nezávazném rozhovoru.

Podle sportovní postavy odhadoval Bond dívku na tenis, bruslení nebo exhibiční skoky na koni. Dívky s takovými pevnými těly ho vždycky přitahovaly. Její přírodní krása mohla podléhat všednosti, nebýt širokých vášnivých úst a jisté přísnosti rysů, které muže tak vábí k dobývání. Měla na sobě ženskou obdobu delší bílé haleny, v jaké byl oblečen doktor Wain, a podle výrazných křivek jejích řader a boků bylo zřejmé, že toho pod ní moc nemá. Bond se jí zeptal, jestli se nenudí. Jak nakládá s volným časem?

Přijala ten taktický manévr s lehou pobaveným úsměvem. „Mám takové to autíčko s průhlednou střechou. Dost často si v něm vyjízdim. A taky tu jsou nádherné procházky. A stále sem přijíždějí noví lidé. Někteří jsou velice zajímaví. Jako ten muž v tom autě, hrabě Lippe. Přijíždí každý rok. Vypráví mi úžasné věci o Dálném východě — o Číně a tak. Má nějaké obchodní zájmy v jakémsi Ma-kau. To je blízko Hong Kongu, ne?“

„Správně.“ Tak odtud ty šikmé oči. Bylo by zajímavé podívat se na něj blíž. Pokud pochází z Makaa, bude mít patrně portugalskou krev.

Došli ke vchodu. Ve vyhřáté hale dívka řekla, „Už musím běžet. Ještě jednou děkuju.“ Bezvýrazně se na něj usmála, vědoma si zvědavého pohledu recepční. „Doufám, že se vám tu bude líbit.“ A odpěchala do léčebné části budovy. Bond pohledem provázel její pevné oblé boky. Podíval se na hodinky a také se odebral dolů po schodech do čistého bílého podzemí, kde to mírně vonělo olivovým olejem a aerosolovou desinfekcí.

Za dveřmi označenými „Procedury pánů“ ho uvítal svalnatý ma-sér v kalhotách a nátělníku. Bond se svlékl a s ručníkem kolem pasu ho následoval do dlouhé místnosti, rozdělené na oddělení igelitovými závěsy. V prvním oddělení leželi bok po boku pod elektrickými příkrývkami dva starší pánové se zarudlými zpocenými obličejí. V dalším oddělení stály dva masážní stoly. Na prvním ležel mladý, ale velice tlustý muž, jehož bledé dolíčkované tělo se nechutně přelévало pod masérovými rukama. Bond se však od veškerých vjemů oprostil, shodil ručník, lehl si na břicho a oddal se nejdůkladnější masáži, jakou kdy zažil.

Přes rozdrncené nervy a bolavé svaly a šlachy matně vnímal, jak se tlouštík namáhavě zdvihá ze svého stolu a jak jeho místo zaujímá další pacient. Pak slyšel, jak masér říká, „Obávám se, že ty hodinky budete muset sundat, pane.“

„Nesmysl, příteli,“ odpověděl mu uhlazený hlas, který Bond okamžitě poznal. „Jezdím sem každý rok a nikdy mi je nezakazovali. Raději šije nechám, když dovolíte.“

„Lituji, pane,“ řekl velice zdvořile masér. „V tom případě jste absolvoval proceduru u někoho jiného. Až vám budu masírovat ruku, bránily by volnému průtoku krve. Takže pokud vám to nevádí, pane...“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Bond téměř cítil, jak se hrabě Lippe snaží ovládnout. „Tak mi je tedy sundejte.“ Z těch úsečných slov čpěl absurdní vztek. Na jejich konci zůstalo viset ve vzduchu nevyřčené hanlivé oslovení.

„Děkuji, pane.“ Po krátké odmlce začala masáž.

Ten malý incident připadal Bondovi zvláštní. Při masáži si přece člověk musí sundat hodinky. Proč si je ten člověk chtěl nechat? Přišlo mu to velice dětinské.

„Otočte se, prosím, pane.“

Bond poslechl. Nyní mohl volně pohybovat hlavou. Podíval se nenápadně doprava. Hrabě Lippe měl obličej odvrácený na druhou stranu. Levá ruka mu visela k podlaze. Na zápěstí měl neopálený proužek kůže. Ve středovém

kroužku od hodinek měl rudé tetování. Vypadalo to jako dvojité přeškrtnutý blesk. Takže tohle hrabě Lippe nechtěl ukázat! Bude zajímavé zavolat do kartotéky a nechat si zjistit, jací lidé nosí pod hodinkami takové tajné znamení.

KAPITOLA 3 SKŘÍPEČ

Po hodině léčebné kúry měl Bond pocit, že ho někdo vykuchal a pak ho hodil do ždímačky. Proklel M, oblékl se a opustil sklepní svět nahoty a pokořování. Malátně vyšel po schodech do civilizace. U vchodu do hlavní haly byly dvě telefonní budky. Ústředna ho spojila s jedinou linkou, na niž měl povoleno volat zvenčí. Věděl, že všechny takové hovory jsou odposlouchávány. Když požádal o kartotéku, ozvalo se duté ticho, které znamenalo, že linka je napíchnutá. Šéfovi kartotéky se prohlásil svým číslem a zadal mu otázku. Dále uvedl, že subjekt je Orientálec, zřejmě s portugalskou krví. Po deseti minutách mu šéf kartotéky zavolal zpět.

„Je to znamení čínského tajného spolku, tongu,“ řekl a z jeho hlasu bylo patrné, že ho ten problém zaujal. „Tongu Rudého blesku. Není obvyklé narazit na člena spolku, který není čistokrevný Číňan. Není to běžná polonáboženská organizace. Tohle jsou zločinci. Stanoviště H s nimi mělo jednou co do činění. Mají zastoupení v Hong Kongu, ale řízení jsou z Makaa. Stanoviště H zaplatilo velké peníze, aby proniklo do jejich kurýrní služby, která obstarává spojení s Pekingem. Všechno šlo hladce, a tak to zkusili naostro. Těžce narazili. Přišli o dva špičkové muže. Byl to podraz. Ukázalo se, že ti lidé mají nějakou úmluvu se státními orgány. Pekelně spleť záležitostí. Víme, že se zabývají drogami, pašováním zlata do Indie a obchodem s bílým masem ve velkém. Jsou to velké ryby. Kdybyste získal nějaké spojení, měli bychom zájem.“

„Díky za informace,“ řekl Bond. „Nic určitého na ně nemám. O Rudém blesku slyším poprvé. Kdyby z toho něco vzešlo, dám vám vědět. Tak zatím.“

Bond zamyšleně zavěsil sluchátko. Velice zajímavé! A co ten člověk k čertu pohledává ve Shrublands? Bond vyšel z budky. Koutkem oka postřehl pohyb ve vedlejší budce. Hrabě Lippe otočený zády k Bondovi právě zdvihal sluchátko. Jak dlouho už v té budce byl? Slyšel jeho dotaz? Nebo jeho poznámky? Žaludek se mu nepříjemně sevřel, jako vždycky, když měl pocit, že udělal nebezpečnou a hlou- pou chybu. Podíval se na hodinky. Půl osmé. Prošel halou do prosklené verandy, kde se podávala „večeře“. Udal své jméno postarší ženě s obličejem vězeňské dozorkyně, která stála za dlouhým pultem. Podívala se do seznamu a nalila mu do plastové misky horkou zeleninovou polévku. Bond si misku vzal. „To je všechno?“ zeptal se zneklidněně.

Žena se neusmála. „Máte štěstí,“ řekla úsečně. „Nejste v nejprísnějším režimu, takže každý den v poledne dostanete polévku a ve čtyři hodiny odpoledne pak dva šálky čaje.“

Bond se trpce usmál. Odnesl si tu příšernou misku k malému stolku u okna s výhledem na potměšilý trávník. Usadil se a upíjel řídkou polévku. Pozoroval při tom své spoluvězně, kteří bezcílně bloumali po místnosti. Pocítil k těm ubožákům jistý soucit. Stal se členem jejich klubu. Prodělal iniciační obřad. Snědl polévku do posledního nejmenšího kousku mrkve a mátožně se odebral do svého pokoje. Myslel na hraběte Lippeho, na spánek, ale především na svůj prázdný žaludek.

Po dvou dnech tohoto režimu se cítil příšerně. Stále ho pobolívala hlava, bělma očí mu zežloutla a povlak na jazyku zhutněl. Jeho ma-sér mu řekl, ať si s tím nedělá starosti. Je to tak, jak to má být. To jen jedy opouštějí jeho tělo. Apatii propadlý Bond se s ním nepřel. Nezálěželo mu na ničem jiném než na jediném pomeranči a horké vodě k snídani a na miskách polévek a šálcích čaje, do nichž si sypal lžice hnědého cukru, jediného to druhu, který měl požeňání pana Waina.

Třetího dne, po masáži a šoku ze sedacích koupelí, měl Bond na programu chiropraktickou léčbu a natahování. Nasměrovali ho do dosud neznámé části sklepa, odlehle a tiché. Když otevřel určené dveře, očekával, že ho uvítá nějaký chlupatý svalovec. Překvapeně se však zastavil, když vedle lůžka uviděl stát dívku Patricii, již už od prvního dne nezahledl. Zavřel za sebou dveře. „Bože,“ řekl, „tak tohle je tedy vaše práce.“

Na tuhle reakci byla od mužských pacientů zvyklá, a přesto se jí dotýkala. Neusmála se. „Téměř dvacet procent chiropraktiků jsou ženy,“ řekla věcným tónem. „Odložte si, prosím. Všechno kromě spodků.“ Když ji Bond pobaveně poslechl, přikázala mu, ať se postaví před ni. Obešla ho a prozkoumala pohledem, v němž se zračil pouze profesionální zájem. Jeho jizvy pominula mlčením a řekla mu, ať si lehne na břicho. Pak se na něm jala zručně uplatňovat postupy své profese.

Bond si brzy uvědomil, jakou mimořádnou silou dívka vládne. Jeho svalnaté tělo vůbec nekladlo odpor a snadno se jí odevzdalo. Pocíťoval však jistou rozmrzelost z takového bezpohlavního vztahu mezi hezkou dívkou a polonahým mužem. Po skončení procedury mu řekla, ať se postaví a sepne ruce za jejím krkem. V jejích očích, vzdálených jen několik palců od Bondových, bylo čistě profesionální zaujetí. Pak se od něj vši silou odtáhla, patrně s cílem uvolnit mu obrátle. To už bylo na Bonda příliš. Když mu řekla, ať si ruce zase uvolní, nic takového neudělal. Místo toho šiji přitáhl a políbil ji na plné rty. Prudce se shýbla a vysmekla se mu. Tváře měla rudé a oči jí plály hněvem. Bond se na ni usmál u vědomí, že ještě nikdy tak těsně neunikl políčku. „Já jsem to prostě musel udělat,“ řekl. „Neměla byste mít taková ústa, když chcete dělat chiropraktiku.“

Hněv v jejích očích maličko povolil. „Když se to stalo naposled, musel ten muž odjet nejbližším vlakem.“

Bond se zasmál a naoko hrozivě se k ní přiblížil. „Kdyby byla naděje, že mě odsud vyhodí, políbil bych vás znovu.“ „Nechtě toho,“ řekla. „Seberte si své věci. Čeká vás půlhodina natahování.“ Ponuře se usmála. „To vás trochu zklidní.“ „Dobře, už jdu,“ řekl Bond zasmušile. „Ale jen pod podmínkou, že vás budu smět někam pozvat, až budete mít volný den.“

„Uvidíme,“ řekla. „Podle toho, jak se budete chovat při proceduře.“ Podržela mu dveře. Bond si sebral šaty a vyšel ven. V chodbě málem narazil do nějakého muže. Byl to hrabě Lippe v kalhotách a křiklavé bundě. Bonda si ani nevšiml.

„Přichází další jehňátko na porážku," řekl s úsměvem a lehkou úklonou dívky. „Doufám, že dneska nejste při plné síle," mrkl na ni šarmantně.

„Připravte se, prosím," odbyla ho. „Jen uložím pana Bonda na natahovací stůl." Vykročila chodbou a Bond ji následoval.

Otevřela dveře malé předsínky, řekla Bondovi, ať si odloží věci na židli a odtáhla igelitový závěs, který tvořil zástěnu. Za ní se objevilo podivné lehátko z kůže a hliníku. Pohled na ně se Bondovi vůbec nelíbil. Zatímco se dívka zabývala popruhy upevněnými na třech čalouněných částech lehátka, které byly zřejmě na válečcích, Bond si ten vynález podezíravě prohlížel. Pod lehátkem spočíval bytelný motor a destička na něm oznamovala, že se jedná o Motorizovaný trakční stůl Herkules. Od motoru vedly ke všem třem částem lehátka táhla, napojená na napínací šrouby. U pacientovy hlavy, přibližně v úrovni jeho obličeje, byl velký číselník, který udával tlak v librách až do hodnoty dvou set. Od sto padesáti byly číslice červené. Po stranách lůžka byly úchopy pro pacientovy paže. Bond chmurně uznamenal, že kůže na těchto držadlech je ztmavlá, patrně potem.

„Položte se na břicho, prosím." Dívka už měla připravené pruhy.

„Ne," prohlásil Bond tvrdošíjně. „Nejdřív mi musíte říct, co ten stroj dělá. Jeho vzhled se mi vůbec nelíbí."

„Je to prostě zařízení na natahování páteře," řekla dívka netrpělivě. „Máte několik mírných páteřních lézí. Tohle by vám je mělo uvolnit. Pomůže vám to i na ten vybočený kyčel. Uvidíte, že to není tak zlé. Ucitíte jen pnutí. Ve skutečnosti je to uklidňující. Mnoho pacientů při tom usne."

„Tenhle ne," řekl Bond pevně. „Jakou sílu mi tam nastavíte? Co znamenají ty červené číslice? Určitě mě to neroztrhne vejplů!"

„Buďte bez obav. Přílišné pnutí by přirozeně mohlo být nebezpečné. Začnu na devadesáti librách a za čtvrt hodiny se přijdu podívat jak se držíte, a možná zvýším tah na sto dvacet. A teď už si lehněte. Čeká na mě další pacient."

Bond se zdráhavě položil na lehátko a zabořil obličej do prohlubně v opěrce pro hlavu. „Jestli mě zabijete, podám na vás žalobu," zahuhlal.

Cítil, jak mu dívka kolem hrudi a kolem boků upíná popruhy. Když se shýbala k ovládací páce vedle velkého číselníku, otřela se mu lemem sukně o tvář. Motor se rozběhl. Popruhy se napjaly a zase povolily, napjaly se a povolily. Bond měl pocit, že se o něj přetahují obři ruce. Ten pocit byl zvláštní, ale nikoli nepříjemný. Bond namáhavě zdvihl hlavu. Ručička na číselníku ukazovala na devadesátku. Stroj tiše hýkal jako mechanický osel a rytmicky ho napínal a uvolňoval.

„Jak se cítíte?"

„Dobře." Slyšel, jak dívka prochází igelitovým závěsem. Pak se ozvalo klapnutí dveří. Bond uvolněně spočinul obličejem na měkké kůži a poddal se pravidelnému přerušovanému natahování páteře, provázenému hypnotickým vrněním stroje. Skutečně to nebylo tak zlé. Jeho starosti byly zcela zbytečné.

Po čtvrt hodině uslyšel opět klapnutí dveří a zašustění závěsu.

„Tak co?"

„Cítím se skvěle."

V zorném poli se mu objevila dívčina ruka, která přitáhla páku. Bond zdvihl hlavu. Ručička poskočila na sto dvacet. Tah byl teď skutečně silný a motor hlučnější.

Dívka se k němu sklonila a konejšivě mu položila ruku na rameno „Už jen čtvrt hodiny," téměř zakřičela, aby přehlušila hukot motoru.

„Tak dobře," řekl Bond obezřetně a zkoumal na sobě účinky silnějšího tahu. Závěs zašustil. Klapnutí dveří nyní zaniklo v hluku motoru. Bond se znovu oddal rytmické proceduře.

Asi po pěti minutách ho záchvěv vzduchu u obličeje přiměl otevřít oči. V zorném poli se mu objevila ruka, mužská ruka, která přitáhla páku. Bond ji pozoroval zprvu užasle a pak se vzrůstajícím pocitem hrůzy. Popruhy mu začaly šíleně natahovat tělo. Vykřikl — něco, nevěděl co. Celé tělo mu zahltila velká bolest. Zoufale zdvihl hlavu a znovu vykřikl.

Ručička na číselníku se chvěla na dvoustovce! Vyčerpaně si položil hlavu. Přes mlžný závoj potu pozoroval, jak ruka pouští páku, pak se zastavuje a natáčí se zápeřím k němu. Byl na něm dvakrát přeškrtnutý rudý blesk. U ucha zaslechl tichý hlas. „Vy už se mi do cesty plést nebudete, příteli." A pak bylo slyšet jen vytí stroje a cítit popruhy, které se mu zahryzávaly do těla a trhaly je vejplů. Bond ochable vykřikoval a jeho pot stékal po kožených polštářích a odkapával na podlahu.

Pak ho obklopila temnota.

KAPITOLA 4 ČAJ A NEPŘÁTELSKÉ SMÝŠLENÍ

Je dobře, že si tělo nepamatuje bolest. Ano, bolelo to, ten otok, ta zlomená kost, ale mozek a nervy brzy zapomenou, jak a jak moc to bolelo. Jinak je tomu s příjemnými pocity, s vůní, chutí a určitou povahou polibku. Takový pocit si dokážeme téměř plně vybavit. Bond nesměle zkoumal vlastní pocity, jak se mu do těla vracel život. Udivovalo ho, že úporná bolest, která se zmocnila jeho těla, už úplně odezněla. Bolela ho sice celá páteř, jako by ho někdo zbil obratel po obratli dřevěným kyjem, ale to byla rozpoznatelná bolest, zažitá bolest, kterou tím pádem dokázal ovládnout. Ničivé tornádo, které se mu prohnalo tělem, naprosto je ovládlo a zaměnilo jeho totožnost za svou, bylo pryč. Co to bylo? Jaké to bylo? To si Bond nepamatoval, zůstal mu jen pocit, že ho to postavilo existenčně na nižší úroveň, než je chomáč trávy v tygří tlamě.

Z neurčité změní hlasů začala vystupovat slova.

„Kdy jste si poprvé uvědomila, že něco není v pořádku, slečno Fearingová?“

„Upozornil mě na to hluk, hluk toho stroje. Právě jsem ukončila proceduru. Několik minut nato jsem to uslyšela. Ten stroj takhle hlučně nikdy nepracoval. Pomyslela jsem si, že jsem možná nechala otevřené dveře. Neměla jsem skutečné obavy, ale šla jsem se ujistit. A pak jsem to uviděla. Ručička byla na dvou stech! Rychle jsem povolila páku a uvolnila popruhy a běžela do ordinace, našla cora-min a dala mu injekci —jeden kubík. Puls měl strašně slabý. A pak jsem vám zatelefonovala.“

„Zjevně jste udělala, co bylo ve vašich silách, slečno Fearingová. Za tu příšernou událost nepochybně nenesete žádnou zodpovědnost.“ Hlas pana Waina zněl nejistě. „Byla to skutečně velmi nešťastná náhoda. Předpokládám, že pacient nějak pohnul pákou. Možná si to chtěl vyzkoušet. Mohl se snadno zabít. Musíme říct výrobci, ať opatří přístroj pojistkou.“

Nějaká ruka opatrně stiskla Bondovi zápěstí a nahmátla tepnu. Bond usoudil, že nastal čas k návratu do světa. Musí okamžitě vyhledat doktora, skutečného doktora, ne žádného z těchhle obchodníků se strouhanou mrkví. Náhle ho zaplavila vlna hněvu. Za všechno může M. Je šílený. Však si to s ním Bond také vyřídí, až se vrátí na ústředí. Když to bude nutné, půjde ještě výš, na vládu, na ministerského předsedu. M je nebezpečný blázen — nebezpečný své zemi. Bylo na Bondovi, aby zachránil Anglii. Hlavou mu vířily neurčité hysterické myšlenky, které se mísily se vzpomínkami na chlupatou ruku hraběte Lippeho, ústa Patricie Fearingové a chuť horké zeleninové polévky. Pak ho znovu pomalu začalo opouštět vědomí za doprovodu slábnoucího hlasu pana Waina: „Nedošlo u něj k žádnému strukturálnímu poranění, jen k značné povrchové abrazi nervových zakončení. A přirozeně utrpěl šok. Osobně na ten případ dohlédněte, slečno Fearingová. Odpočinek, teplo, efleráž. Je vám to...?“

Odpočinek, teplo a efleráž. Když Bond znovu přišel k sobě, ležel na břiše na své posteli a celé tělo mu zaplavoval báječný pocit. Zespoda ho hřála elektrická přikrývka, shora dvě velké elektrické lampy. Tělo od krku až k lýtkům mu rytmicky třely dvě ruce v jakýchsi chlupatých sametových rukavicích. Byl to ten nejpříjemnější, až pronikavě rozkošnický zážitek. Bond ležel a naplno se mu oddával.

Po chvíli ospale řekl, „Tak tomuhle se říká efleráž?“

„Věděla jsem, že už jste při vědomí,“ ozval se tichý dívčí hlas. „Zcela náhle se vám změnilo celkové vyladění kůže. Jak se cítíte?“

„Báječně. A cítil bych se ještě lépe, kdybych si mohl dát dvojitou whisky s ledem.“

Dívka se zasmála. „Pan Wain tvrdí, že nejlepší je pro vás pampeliškový čaj, ale já jsem si říkala, že by vám nějaké povzbuzení neuškodilo, myslím teď a jednorázově. Přinesla jsem trochu brandy. A ledu máme dost, protože vám za chvíli budu přikládat sáček s ledem. Tak dáte si? Počkejte, přehodím přes vás župan a uvidíme, jestli se dokážete obrátit. Budu se dívat jinam.“

Bond slyšel, jak se vypínají lampy. Opatrně se převrátil na bok. Tupá bolest se vrátila, ale už v mírnější podobě. Bond pomalu přehodil nohy přes okraj postele a posadil se.

Patricia Fearingová se postavila před něj, čistá, bílá, svěží, žádoucí. V jedné ruce držela velké norkové rukavice s kožesinou v dlaních místo na hřbetech, v druhé sklenici, kterou vzápětí Bondovi podala. Jak pil, slyšel útěšné cinkání ledu a pocítil závan skutečného života. Tohle je ta nejskvělejší dívka, pomyslel si. Usadím se s ní. Celý den mi bude dělat efleráž a občas mi k tomu přinese něco dobrého a silného, jako je tohle. Bude to nádherný život. Usmál se na ni a natáhl ruku s prázdnou sklenicí. „Ještě.“

Zasmála se, částečně i úlevou, že se zcela vrátil do života. Vzala si od něj sklenici. „Ale už jenom jednu,“ řekla.

„Nezapomínejte, že máte prázdný žaludek. Mohlo by vás to pěkně opít.“ S lahví brandy v ruce se náhle odmlčela. Do jejího pohledu se vloudila chladná profesionalita. „A teď mi musíte říct, co se stalo. Posunul jste nějakou nešťastnou náhodou páku nebo co? Měli jsme o vás příšerný strach. Nic podobného se tu ještě nestalo. Natahovací stůl je skutečně naprosto bezpečný.“

Bond se jí upřímně zahleděl do očí. „Jistě,“ uklidňoval ji. „Jen jsem si dělal větší pohodlí. Jak jsem se zavrtěl, vzpomínám si, že jsem rukou zavadil o něco tvrdého. Zřejmě to musela být ta páka. Pak už si nic nepamatuju. Měl jsem skutečně štěstí, že jste přišla tak rychle.“

Podala mu nalitou sklenici. „Už je to naštěstí za námi,“ řekla. „A naštěstí nejste vážně zraněný. Ještě dva dny léčby a budete zase ve formě.“ Náhle se odmlčela a zropačtěla. „Abych nezapomněla, pan Wain vás prosí, abyste si celou tu záležitost nechal pro sebe. Byl by nerad, kdyby ostatní pacienti měli nějaké obavy.“

To je mi jasné, pomyslel si Bond. Představil si novinové titulky. „PACIENT NATUROPATICKÉ KLINIKY TĚMĚŘ ROZTRŽEN VEJPŮL. SKŘÍPEC ZEŠÍLEL. O PŘÍPAD SE ZAJÍMÁ MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ.“

„Samozřejmě nic neprozradím,“ ujistil ji. „Byla to ostatně moje vina.“ Dopil sklenici, podal ji dříve a opatrně si znovu lehl. „Bylo to úžasné,“ řekl. „Co takhle ještě trochu té norkové kúry? A mimochodem, vezmete si mě? Kromě vás jsem nepoznal dívku, která by s mužem dokázala pořádně zacházet.“

Zasmála se. „Nemluvte hlouposti. A teď se obraťte na břicho. To vaše záda potřebují léčbu.“

„Jak to víte?“

Dva dny nato se Bond znovu ocitl v polosvětě přírodní léčby, v koloběhu ranní sklenice horké vody, pomeranče pečlivě rozebraného na plátky nějakým geniálním strojem, nepochybně dozorkyní diet, pak kúry, horká polévka, siesta a nudná procházka nebo vyjížďka autobusem do nejbližší čajovny za neocenitelnými, sílu vracejícími šálky čaje se spoustou hnědého cukru. Bond si čaj ošklivil a pohrdal jím. Až dosud pro něj představoval nechutné nealkoholické opium mas, ale s prázdným žaludkem a v neustále horečnatém stavu na něj ta oslazená břevka působila téměř jako alkohol. Tři šálky se svými účinky sice nedaly srovnávat s tvrdým alkoholem, ale měly řekněme stejný účinek jako půl lahve šampaňského ve skutečném životě. Poznal všechna ta opiová doupatá — Růžovou vilu, již se vyhýbal poté, co mu číšnice naučtovala zvláštní poplatek za vyprázdnění cukřenky, Doškovou stodolu, kde ho to bavilo, protože to bylo

skutečně doupě neřesti — na každém stole velký talíř s dortem a pronikavě dráždivá chuť horkých čajových koláčků — Dopravní kavárnu, kde měli silný černý indický čaj a kamřidiči nákladních vozů přinášeli pach potu a nafty a velkého světa (Bond zjistil, že všechny jeho smysly, zvláště chuť a čich, zázračně procitly), a tucet dalších venkovských roubených zapadlých čajoven, kam ve fordech popularech a minimorrisech přijížděly starší dvojice a tlumenými hlasy hovořily o dětech jmény Len a Ron a Pearl a Ethel a uždibovaly pečivo konečky zubů a naprosto tiše zacházely s čajovými soupravami. Byl to svět, z jehož přízračné úpravnosti a způsobilosti by se mu za normálních okolností dělalo zle. Jako prázdný oslabený jedinec, zbavený všeho, co patřilo k jeho tvrdému, rychlému a v podstatě neřestnému životu, však nějak znovu získal cosi z nevinnosti a čistoty dětství. V tomto rozpoložení mysli mu prostota a naprostý nedostatek řízu, překvapení a vzrušení barchetového světa dobrých šálků čaje, domácích koláčků a jedné nebo dvou kostek cukru připadaly dokonale přijatelné.

Mimořádné na tom všem bylo, že si Bond nemohl vzpomenout, kdy se naposledy cítil takhle dobře — ne v plné síle, ale bez jakýchkoli bolestí, s jasným okem a čistou pleť, desetihodinovým spánkem denně, prost onoho vtíravého ranního pocitu viny, že si pomalu ničí vlastní tělo. Bylo to skutečně poněkud znepokojivé. Měnila se mu snad osobnost? Ztrácel svou britkost, svůj vnitřní náboj, svou totožnost? Zbavoval se snad nectností, které byly součástí jeho bezohledné, kruté a tvrdé povahy? Kým se vlastně stával? Měkkým zasněným hodným idealistou, který opustí Tajnou službu a začne navštěvovat věznice, angažovat se v mládežnických klubech, pochodovat s demonstranty protestujícími proti vodíkové bombě, jíst ořechy a pokoušet se změnit svět k lepšímu?

James Bond by se byl stále více užíral, jak mu léčebné kúry den po dni obrušovaly zuby, nebýt tří posedlostí z bývalého života, které ho neopustily — vášnivá chuť na velkou mísu boloňských špaget se spoustou nasekaného česneku a celou lahvi nejlevnějšího a nejdřsnějšího chianti (pořádné jídlo pro prázdný žaludek a ostré chutě pro strádající patro), neutuchající touha po silném hladkém těle Patricie Fearingové a úporná soustředěnost na vymýšlení způsobů a prostředků, jak se pomstít hraběti Lippemu.

První dvě posedlosti mohly počkat, i když mučivé představy uspokojení obou v den propuštění ze Shrublands neustále zaměštnávaly jeho mysl. Pokud jde o hraběte Lippeho, začal Bond vymýšlet plán pomsty v okamžiku, kdy se vrátil k léčebným kúram.

S chladnou úporností, s jakou by se za války věnoval nepřátelskému agentovi dejme tomu ve stockholmském nebo lisabonském hotelu, se James Bond pustil do sledování hraběte Lippeho. Začal být řečný a zvědavý a hovořil s Patricií Fearingovou o chodu shrub-landské léčebny. „A kdy si vůbec personál najde čas na oběd?“ „Ten hrabě Lippe vypadá skutečně v kondici. Ten musí mít strach, aby neztloustl. Nejsou na to dobré zábaly do elektrické přikrývky? Ne, turecké lázně jsem ještě neviděl. Musím se tam někdy podívat.“ A s masérem: „Tak se mi zdálo, že jsem tu nedávno zahlédl takového velkého chlapíka, hraběte... jak se jmenuje? Ripper? Hipper? Á, jistě, Lippe. Každý den v poledne? Myslím, že to v tu dobu budu muset zkusit taky. Je příjemné být na zbytek dne čistý. A rád bych se podíval do tureckých lázní, až skončíte s masáží. Potřeboval bych se pořádně vypotit.“ James Bond nenápadně, část po části sestavoval plán operace — plán, jehož cílem bylo osamět s hrabětem Lippem mezi přístroji ve zvukotěsných léčebných místnostech. Jiná příležitost totiž neexistovala. Hrabě Lippe se až do poledních procedur zdržoval ve svém pokoji a každé odpoledne odjížděl ve fialovém bentleym — údajně do Bournemouthu, kde byl „obchodně zainteresován“. Noční vrátný mu otvíral každý večer kolem jedenácté. Jedno odpoledne — v hodině siesty — překonal Bond za pomoci kousku plastu ze stavebnice letadla, již si pro tento účel koupil ve Washingtonu, dózický zámek u pokoje hraběte Lippeho. Pokoj pečlivě prohledal, ale bez výsledku. Jen podle šatstva se dověděl, že h abě je velmi zcestovalý člověk — košile od Charveta, kravaty od Triplera' Diora a Hardyho Amiese, boty od Peela a pyžama ze surového hedvábí z Hongkongu. Nějaké tajemství mohl obsahovat temně červený safiánový kufr. Bond utkvěl zrakem na hedvábném lemování a pohrával si s hrabětovou Wilkinsonovou britvou. Ne! Bude lepší, když pomsta, bude-li proveditelná, přijde jako blesk z čistého nebe.

Téhož odpoledne si Bond nad přeslazeným čajem srovnal v hlavě skromné útržky znalostí o hraběti Lippem. Bylo mu kolem třiceti, líbil se ženám a podle svalnaté postavy byl zřejmě fyzicky velice zdatný. Měl portugalskou krev s příměsí čínské a vypadal na bohatého člověka. Co dělal? Jaké bylo jeho zaměstnání? Na první pohled vypadal jako tvrdý maquereau z baru pařížského Ritzu, saintmoritzského Paláce nebo canneského Carltonu — vynikal ve vrhcábech, pólu a vodním lyžování, ale nesl s sebou pečeť muže parazitujícího na ženách. Když uslyšel, jak se na něj Bond vyptává, stačilo mu to ke spáchání násilného činu, spáchaného obratně a chladnokrevně z náhlého vnuknutí, které dostal při své chiropraktické kúře, když Patricia Fearingová náhodně utrousila, že Bond je sám na natahovacím stole. Mohlo to být varování, ale stejně tak pokus o vraždu, pokud Lippe dokázal odhadnout účinek dvousetlibrového tahu na páteř. Proč by ho však chtěl zabít? Kdo vůbec byl tenhle muž, který toho měl tolik co skrývat? A jaká byla jeho tajemství? Bond přelil zbytek čaje hromadu cukru. Jedno bylo jisté — ta tajemství byla velká.

Bond nikdy vážně neuvažoval o tom, že by se na ústředí zmíňoval o hraběti Lippem a o jeho útoku. Celá záležitost vypadala na poklidném pozadí Shrublands nepravděpodobně a velice směšně. A duchapřítomný muž činu Bond z ní vyšel jako kus pitomce. Špičkový agent tajné služby oslabený dietou složenou z horké vody a polévky se nechal připoutat k nějakému skřipci a pak si k němu klidně přišel nějaký člověk a o kousek přitáhl páku a udělal z hrdiny stovek bitev roztřesený rosol. Tak to tedy ne! Existovalo jediné řešení — vyříditi si to osobně. Později si ho možná nechá prověřit v kartotéce SIS, CID a u Hongkongského stanoviště, aby uspokojil svou zvědavost, ale ve stávající chvíli zůstane v klidu, bude hraběte Lippeho sledovat a podrobně naplánuje přiměřenou odplatu.

Když nadešel Bondův čtrnáctý, tedy poslední den ve Shrublands, měl všechno dokonale promyšleno — čas, místo i způsob.

V deset hodin ho přijal pan Joshua Wain k závěrečné prohlídce.

Když Bond vešel do ordinace, stál pan Wain u otevřeného okna

a prováděl dechová cvičení. Po hlubokém výdechu nozdrami se ob-
rátil k Bondovi s výrazem radostného překvapení ve zdraví kypícím
obličejí. Ústy mu pohrával družný úsměv. „Tak jak se k vám chová
svět, pane Bonde? Nezanedala na vás ta malá nehoda nějaké nepří-
znivé následky? Ne? No tak vidíte. Tělo je skutečně pozoruhodný
mechanismus s mimořádnými zotavovacími schopnostmi. A teď už
si prosím svlékněte košili a uvidíme, co pro vás Shrublands udělaly.”

Deset minut nato už byl Bond na cestě ke své závěrečné kúře s vědomím, že tlak se mu upravil na 132/84, že shodil
deset liber, osteopatické leze zmizely, oko zjasnělo a z jazyka zmizel povlak.

V bílých místnostech a chodbách panovalo obvyklé vlhké ticho
a vzduch byl prost všech vůní. Občas se ozval tlumený hovor mezi
pacienty a personálem nebo nějaký zvuk z potrubí. Stálý hukot
ventilace budil v Bondovi dojem, že se nachází v útrobách zaoceán-
ského parníku při plavbě na zrcadlově klidném moři. Bylo téměř půl
jedné. Bond si lehl na břicho na masážní stůl a vzápětí uslyšel pano-
vačný hlas své kořisti a plesknutí chodidla o zem. Dveře na konci
chodby se s nádechem otevřely a s výdechem zase zavřely. „Zdravím
vás, Beresforde. Tak mám to všechno připravené? Dneska mi pořá-
d ně zatopíte, je to poslední kúra. Musím ještě vypotit poslední tři unce,
rozumíte?”

„Samozřejmě, pane.” Bond slyšel tichý krok vrchního ošetřovatele následovaný pleskáním bosých nohou, které vyšly
zpoza igelitového závěsu a zamyřily chodbou k nejzazší místnosti, elektrické turecké lázni. Pak se za oběma muži zavřely
dveře, aby se po několika minutách otevřely. Vrchní ošetřovatel, který obstaral hraběte Lippeho, se vracel zpátky.
Uplynulo dvacet minut. Dvacet pět. Bond se skulil ze stolu. „Tak díky, Same. Vaše masáže mi udělaly moc dobře.
Někdy se tu doufám zastavím. Teď však už mě čeká jen závěrečná sedací koupel. Vy si dojděte na svou mrkev. Se
mnou už si nedělejte starosti, až skončím, trefím ven sám.” Bond si uvázal ručník kolem pasu a vykročil do chodby.
Ošetřovatelé se trousili od svých pacientů služebním východem k polední přestávce. Poslední pacient, avený Opiiec,
zavolal za svým ošetřovatelem, „Sbohem, můj 'zniteli!’” Někdo se zasmál. Pak se chodbou rozlehl zupácký Be-resfordův
hlas, ujišťující se, že je všechno, jak má být: „Okna, Bille? Výborně. Přesně ve dvě ti přijde pan Dunbar. Lene, řekni v
prádelně, že po obědě budeme potřebovat další ručníky. Tede... Tede. Jsi tam, Tede? Tak tedy Same, dohlédni na
hraběte Lippeho, prosím, je v turecké lázni.”

Bond poslouchal ty rutinní příkazy celý týden, všímaje si ošetřovatelů, kteří končili předčasně, i těch, kteří do poslední
chvilky plnili své úkoly. Otevřenými dveřmi prázdné umývárny zavolal Samovým hlubokým hlasem, „Jistě, pane
Beresforde,” a čekal, až uslyší na chodbě svižný krok nohou v cvičkách. Už jde! Krátké zastavení v polovině chodby a
pak už jen otevření a zavření služebních dveří. Mrtvé ticho teď rušil jen hukot větráků. V podzemí zůstali jen James
Bond a hrabě Lippe.

Bond ještě okamžik počkal, pak vyšel z umývárny a tiše otevřel dveře do tureckých lázní. Nedávno si sem nechal
napsat jednu kúru, aby si to tu zmapoval. Všechno bylo přesně tak, jak si to uložil do paměti.

Bílá místnost se podobala všem ostatním, jenže v téhle se nacházela krémová kabinka, asi pět stop vysoká a čtyři stopy
široká, uzavřená ze všech stran kromě shora. Přední stěna se dala otvírat, aby mohl pacient vstoupit dovnitř a posadit
se tam. Horní otvor byl lemován pěnovou gumou, o níž se opíral zátylek a brada pacientovy hlavy třelí ven. Celé jeho
tělo bylo vystaveno teplu mnoha řad holých žárovek uvnitř kabinky. Intenzita tepla se dala řídit termostatem
umístěným na zadní stěně kabinky. Byla to obyčejná potírna, vyrobená, jak si Bond všiml při své předchozí návštěvě,
firmou Me-dikalischer Maschinenbau G.m.b.H., 44 Franziskanerstrasse, Ulm, Bavaria.

Celo kabinky bylo odvrácené od dveří. Po zasyčení hydraulického uzávěru řekl hrabě Lippe zlostně, „Krucinál,
Beresforde, vypusťte už mě ven. Potím se jako prase.”

„Říkal jste, abych vám pořádně zatopil, pane,” napodobil Bond přívětivý Beresfordův hlas.

„Nehádejte se se mnou, krucinál, a pusťte mě ven.”

„Myslím, že zdaleka nedoceňujete blahodárné účinky tepla při léčbě, pane. Teplo uvolňuje četné toxiny z krve a
potažmo i ze svalové tkáně. Intoxikovaný pacient vašeho typu má z takové kúry nesmírný prospěch.” Bond zjistil, že
hravě zvládl ošetřovatelský jazyk. Netrápil se tím, že by jeho konání mohlo přinést Beresfordovi nějaké nepříjemnosti.
Ten bude mít pevné alibi z personální jídelny.

„Nechtě si ty kecy. Říkám vám, abyste mě pustil ven.”

Bond se podíval na číselník na zadní stěně přístroje. Ručička ukazovala padesát stupňů. Kolik má tomu chlapovi
přidat? Maximum bylo devadesát stupňů. To by ho upekla zaživa. Jemu se však jedná o trest, ne o vraždu. Usoudil, že
osmdesát bude spravedlivá odplata, a nastavil ručičku. „Půlhodinka intenzivního tepla vám udělá velice dobře, pane,”
řekl a pak dodal svým hlasem, „A jestli vzplanete, můžete podat žalobu.”

Zpoceně hlavě se nepodařilo otočit. Bond vykročil ke dveřím. Hrabě Lippe nyní promluvil zcela změněným hlasem,
stále ještě ovládaným, ale se zoufalým podtónem. „Dám vám tisíc liber a budeme vyrovnáni,” řekl, skrýváje nenávist.
Pak uslyšel zasyčení otvíraných dveří. „Deset tisíc. Dobře tedy, padesát.”

Bond za sebou pečlivě zavřel dveře a vykročil rychle chodbou, aby se oblékl a zmizel. Za ním se ozval první tlumený
výkřik o pomoc. Bond ho úmyslně přeslechl. Hrabě si protrpí týden v nemocnici, kde ho budou mazat enciánovou
mastí a taninovým želé. Bonda však ještě napadlo, že člověk, který si může dovolit nabídnout úplatek ve výši padesáti
tisíc liber, musí být buď velice bohatý, nebo musí mít velice naléhavou potřebu svobodného pohybu. Na pouhý únik

od bolesti to byla přece jen vysoká částka.

James Bond měl pravdu. Závěr této dětinské hry dvou tvrdých a bezohledných mužů v bizarním prostředí naturopatické kliniky v Sussexu měl narušit, být nepatrně, přesně načasované spiknutí, které mělo otřást vládami západního světa.

KAPITOLA 5 SPECTRE

Boulevard Haussman v VIII. a IX. městském obvodu se táhne od Rue du Faubourg St Honoré k Opeře. Je velice dlouhý a velice nudný, ale ze všech pařížských ulic zřejmě nejsp pořádanější. Nikoli nejbohatší — touto pověstí se honosí Avenue d'Éléna — ale bohatí lidé nemusí být nutně spořádaní a příliš mnoho příjmení majitelů i nájemců domů a bytů končí na -escu, -ovič, -ski a -stein, a to jsou někdy zakončení nepříliš účtyhodných jmen. Avenue d'Éléna je navíc téměř celá obytná. Občasná nenápadná mosazná destička se jménem holdingové společnosti se sídlem v Lichtenštejnsku, na Bahamách nebo v kantonu Vaud ve Švýcarsku slouží pouze k daňovým účelům — kryjí soukromé rodinné majetky hledající úlevu od břemene zatížení daňovým úřadem, nebo stručněji — kryjí daňové úniky. Boulevard Haussman je jiný. V solidních cihlových zdobně štukovaných domech z přelomu století, napodobujících sloh Druhého císařství, sídlí významné obchodní firmy. Jsou zde vedení velkých průmyslových podniků z Lilie, Lyonsu, Bordeaux a Clermont Ferrand a ještě větších firem obchodujících s umělým hedvábím, uhlím, vínem a ocelí a loďařských společností. Pokud jsou mezi nimi pochybné firmy skrývající za dobrou adresou nedostatek seriózního kapitálu, bylo by nečestné nepřiznat, že takové firmy nalezneme i na Lombard Street a Wall Street.

Mezi sídly těchto mimořádně účtyhodných společností se tu a tam vyskytuje kostel, je zde i malé muzeum Francouzské shakespearovské společnosti a úměrný počet charitativních společností. Na domě číslo 136 bis se nenápadně blýská mosazná tabulka s nápisem „FIRCO, Fraternité Internationale de la Résistance Contre l'Oppression “*. Kdyby vás tato organizace zajímala, ať už jako idealistu nebo třeba prodejce kancelářského nábytku, a stiskli byste čistě černou porcelánovou tlačítko zvonku, otevřel by vám typický francouzský vrátný. Pokud byste přišli v seriózní či zjevně dobře míněné záležitosti, provedl by vás poněkud uprášenou halou k dvojítm dveřím ve stylu direktoria, sousedícím se šachtou nepříliš spolehlivě vyhlízejícího přezdobeného výtahu. Za dveřmi byste našli přesně to, co byste očekávali — rozlehlou zašlou místnost, jejíž béžové stěny by potřebovaly znovu vymalovat, a v ní pětadvacet mužů u laciných psacích stolů, pišících rukou či na stroji uprostřed běžné kancelářské výbavy činné organizace — pořadačů, telefonů (v tomto případě starobylých, jak přísluší kanceláři v této části Paříže), a temně zelených kovových kartotéčních skříněk s otevřenými zásuvkami. Pokud byste si všimli i nepatrných detailů, zjistili byste, že muži patří přibližně do téže věkové skupiny, tedy mezi třicítkou a čtyřicítkou, a že v kanceláři, kde byste na místech sekretářek očekávali ženy, žádné ženy nejsou.

Hned ve dveřích by se vám dostalo poněkud zdrženlivého přivítání, typického pro organizaci zvyklou na různé potrhle a otravné návštěvníky, ale pokud byste vznesli seriózní požadavek, tvář muže u nejbližšího stolu by se rozjasnila výrazem obezřetné vstřícnosti. Cíle sdružení? Jsme tu proto, monsieur, abychom udržovali ideály, které za poslední války vzkvétaly mezi členy všech odbojových skupin. Ne, monsieur, jsme naprosto apolitici. Finanční prostředky? Pocházejí ze skromných příspěvků našich členů a jistých soukromých osob, jimž jsou blízké naše cíle. Zřejmě hledáte příbuzného, člena nějaké odbojové skupiny. Samozřejmě, monsieur. Jméno? Gregor Karlski, poslední kontakt v létě 1943, člen Michajlovičovy skupiny. Jule! (Obrátil by se k určitému muži a zavolal.) Karlski, Gregor. Od Michajloviče. 1943. Jules by došel ke kartotéce a nastala by krátká odmlka, po níž by následovala odpověď: Mrtvý. Zemřel při bombardování generálního štábu 21. října 1943. Je mi líto, monsieur. Mohu pro vás ještě něco udělat? V tom případě vás bude možná zajímat naše literatura. Omlouvám se, že nemám tolik času, abych vás o FIRCO mohl podrobněji informovat sám. Ale najdete tam všechno. Dnes máme zvláště rušný den. Je Mezinárodní rok uprchlíků a dotazy podobné tomu vašemu přicházejí z celého světa. Přeji hezké odpoledne, monsieur. Pas de quoi.

Tak nebo podobně by to proběhlo a vy byste vyšli na boulevard, spokojeni či dokonce ohromeni dojmem z organizace, která vykonává svou poněkud jednotvárnou práci tak výtečně a s takovou oddaností.

Den poté, co James Bond ukončil svou přírodní léčbu a odjel do Tondýna — poté, co si poslední večer užil dosyta boloňských špaget

chianti u Luciena v Brightonu a Patricie Fearingové na zadním sedadle jejího autíčka vysoko nad Downs — bylo na sedmou hodinu večerní svoláno mimořádné zasedání členů správní rady FIRCO. Muži (výhradně muži) přijeli vlaky nebo auty nebo přiletěli z celé Evropy a po jednom či po dvou během pozdního odpoledne a raného večera vešli v určitých intervalech předním či zadním vchodem do domu číslo 136 bis. Každý měl pro příchod na zasedání přesně stanovený čas v rozmezí dvou hodin před zahájením i vchod, jimž měl vejít. U obou vchodů bylo po dvou „vrátných“ a zasedání bylo jištěno i méně obvyklými bezpečnostními opatřeními — alarmy, kamerami uzavřeného televizního okruhu u obou vchodů a běžným pracovním ruchem organizace FIRCO v přízemí budovy. To všechno směřovalo k tomu, aby se rokování „členů správní rady“ mohlo v okamžiku změnit z tajného na veřejné — tak veřejné, jak jen může zasedání vedení firmy na Boulevard Haussman být.

Přesně v sedm hodin vešlo dvacet mužů uvolněným či kradmým krokem, podle povahy, do solidní zasedací místnosti ve třetím poschodí. Předsedající už je očekával. Muži se nezdravili, jejich předseda to považoval za plýtvání dechem a u organizace této povahy též za pokrytectví. Muži se rozmístili kolem stolu podle předem určených čísel od jedné do jedenadvaceti, jimiž byla také dána jejich identita. Čísla se automaticky měnila o půlnoci na prvního každého měsíce — vždy se posouvala o dvě. Nikdo nekouřil — pití bylo zakázáno a kouření provázeno podmačeným pohledem — a nikdo se neobtěžoval podívat se na falešné listiny FIRCO na stole před sebou. Muži seděli v naprosté tichosti a s výrazem očekávání a u některých i patolízalské úcty upírali pohledy na předsedu.

Každý, kdo by se poprvé podíval na číslo 2, neboť to bylo předsedovo číslo měsíce, by měl do jisté míry tytéž pocity. Předseda patřil k lidem — člověk takové potká dvakrát třikrát za život — kteří vám málem vytáhnou oči z hlavy. Takoví lidé musí mít tři základní předpoklady — mimořádné vzezření, uvolněný výraz vnitřní jistoty a mocný animální magnetismus. Stádo vždy bezpečně pozná výjimečnost takových jedinců a u primitivních kmenů se takto přírodou vyčlenění muži stávají náčelníky. Tyto vlastnosti měli některé historické postavy — z vůdců Čingischán, Alexandr Veliký nebo Napoleon. Snad se jimi dá vysvětlit i jinak nevysvětlitelná hypnotiká moc Adolfa Hitlera nad osmdesátimilionovým národem, který patří k nejnadanějším v Evropě. Číslo 2 tyto vlastnosti nepochybně měl a každý člověk by to poznal i na ulici, natož pak oněch dvacet vybraných mužů, kteří ho znali lépe. I přes hluboký cynismus jejich povolání, přes pohrdání lidstvem ho —jakkoli zdráhavě— považovali za svého nejvyššího velitele, téměř Boha. Tento muž se jmenoval Ernst Stavro Blofeld a narodil se v Gdyni polskému otci a řecké matce 28. května 1908. Po absolvování ekonomie a politických dějin na Varšavské univerzitě vystudoval ještě strojírenství a elektrotechniku na Varšavském technickém institutu a v pětadvaceti letech získal skromné místo na Ústředním úřadu polského ministerstva pošt a telegrafu. Pro tak nadaného mladíka to byla zdánlivě podivná volba, ale pokud jde o budoucnost světa, dospěl Blofeld k zajímavému závěru. Usoudil, že ve stále se zmenšujícím světě je rychlá a přesná komunikace základem moci. Ve válce nebo v míru, uvažoval, stojí za každým správným rozhodnutím v dějinách co nejrychlejší zpráva o skutečnosti. Usilovně na své teorii pracoval. Pozorně sledoval telegramy a radiogramy, které procházely jeho rukama na ústředním poštovním úřadu a se ziskem spekuloval na varšavské burze, byť jen příležitostně a když si byl naprosto jistý, ale pak ve velkém. Potom se však základní povaha poštovního provozu změnila. Polsko mobilizovalo k válce a Blofeldovým oddělením začaly procházet záplavy válečných objednávek a diplomatické pošty. Blofeld změnil taktiku. Věděl, že jakkoli jsou pro něj tyto materiály bezcenné, pro nepřítel má cenu zlata. Nejprve neobratně, ale potom stále odborněji pořizoval kopie depeší označených jako NEODKLADNĚ nebo PŘÍSNĚ TAJNĚ (jejich šifrovaný obsah mu nic neřikal). Potom si vybudoval pomyslnou síť fiktivních agentů. Byli to skuteční, ale bezvýznamní lidé z různých vyslanectví a zbrojovek, jimž byla adresována většina pošty—mladší šifrant britského velvyslanectví, překladatel pracující pro Francouze, sekretářky — skutečné — velkých firem. Jejich jména snadno získal tak, že jménem Červeného kříže zavolal na příslušné místo a vyžádal si jméno předsedovy osobní sekretářky, aby s ní mohl předběžně probrat možnost předsedova daru Červenému kříži. A tak dále. Když Blofeld shromáždil všechna jména, pokřtil svou síť agentů TARTAR a se vzorkem její práce se diskrétně spojil s německým vojenským přidělcem, který ho okamžitě poslal na IV. oddělení Abwehru. Od té chvíle šlo všechno snadno. Když tento kotlík vesele blal a peníze (zásadně pouze americké dolary) plynuly (a plynuly chle, neboť Němcům vysvětlil, že musí platit mnoho agentů), roz- JI se rozšířit trh. Uvažoval o Rusech a o Čechách, ale pro jejich hodl se raviděpodobnou platební neschopnost či lenivost je vyloučil;

hodí se pro Američany a Švédy, z nichž pak peníze jen pršely. Brzy • j^y svému až neuvěřitelně vyvinutému smyslu pro bezpečnost uvědomil, že tohle nemůže dlouho vydržet, že může dojít k prozrazení: třeba mezi švédskou a německou tajnou službou, které jak věděl (díky stykům s jejich špióny, od nichž sbíral klepy pro svou novou živnost), v některých oblastech úzce spolupracovaly, nebo třeba přes spojeneckou kontrašpionáž nebo kryptografické služby; bez jeho vědomí mohl také zemřít nebo být přeložen některý jeho agent, jehož jméno by nadále používal jako zdroj. V každém případě nashromáždil dvě stě tisíc dolarů, ale vědomí blížící se války mu přílišnou útechou nebylo. Nadešel čas zmizet v širém světě, tedy v některé jeho bezpečnější části.

Provedl to velmi odborně. Nejprve postupně ukončil činnost své služby. Angličané a Francouzi, vysvětloval, zůstali bezpečnostní opatření. Mohlo dojít k prozrazení — lehce vyčítavě pohlédl do očí svého zdroje — tahle sekretářka změnila postoj, jiná zase požadovala příliš mnoho peněz. Poté zašel za svým přítelem na burze, a když mu zapečetil ústa tisícem dolarů, investoval všechny své finanční prostředky do dluhopisů na doručitele firmy Shell v Amsterdamu, které pak převedl do číslované bezpečnostní schránky Diskontní banky v Curychu. Před tímto posledním krokem uvědomil své kontakty, že po něm jde polská tajná služba, zajel do Gdyně, kde navštívil občanskou i církevní matriku, a pod záminkou, že hledá podrobnosti o (vymyšleném) příteli úhledně vyřizl stránku s údaji o svém narození. Pak už mu zbývalo jen najít tiskárnu pasů, která je v každém velkém námořním přístavu, a za dva tisíce dolarů si koupit pas kanadského námořníka. S tímto pasem pak odplul nejbližší lodí do Švédska. Nějakou dobu se zdržel ve Stockholmu, kde pečlivě zkoumal světové dění a chladně odhadoval vývoj války. Odtud na svůj původní polský pas odletěl do Turecka, převedl své peníze ze Švýcarska do Ottomanské banky v Istanbulu a počkal, až padne Polsko. Když se tak stalo, zažádal v Turecku o azyl. Svou žádost podpořil trochou peněz na příslušných místech a usadil se. Ankarský rozhlas s radostí využil jeho odborných služeb a Blofeld založil RAHIR, další špionážní službu založenou na základech TARTAR, ale tentokrát pečlivěji. Než své materiály prodal, vyčkal, až bude rozhodnuto o vítězi. Pro Spojence začal pracovat až po Rommelově vyhnání z Afriky. Konec války ho zastihl v lesku slávy a úspěchu, obtěžkané-ho vyznamenáními a řády od Britů, Američanů i Francouzů. S půlmilionem dolarů ve švýcarských bankách a švédským pasem na jméno Serge Angstrom odjel nenápadně do Jižní Ameriky, aby si užil odpočinku a dobrého jídla a zamyslel se nad budoucností.

Nyní seděl Ernst Blofeld — vrátit se k tomuto jménu mu přišlo dokonale bezpečné — v tiché zasedací místnosti na Boulevard Haussman, pomalu přehlížel tváře svých dvaceti mužů a pátral po uhýbavém pohledu jednoho z nich. Blofeldovy oči byly jako hluboká temná jezera, obklopená — úplně obklopená, stejně jako Mussoliniho — jasně bílými bělmy, takže působily jako oči loutky. Účinek této nezvyklé symetrie ještě zvyšovaly dlouhé hedvábné černé řasy, které měly patřit ženě. Pohled těch očí byl naprosto uvolněný a jen zřídka se v nich objevil silnější výraz než mírný zájem o pozorovaný objekt. Nevinní v nich viděli sebedůvěru a hledali v nich úkryt, v němž by si mohli odpočinout a uvolnit se u vědomí, že jsou ve spolehlivých rukou. Viníky a lháře však nemilosrdně odhalovaly a vyvolávaly v nich pocit průhlednosti. Blofeld je pozoroval jakoby přes stěny akvária, v němž s takřka nenucenou

zvědavostí pátral po spolehlivých rybkách, zrnkách pravdy, vznášejících se v prázdnu klamu nebo snahy o zastírání. Blofeldův pohled byl jako mikroskop, jako okno do světa nesmírně bystrého mozku. Pronikavost toho pohledu byla vybroušena třiceti lety nebezpečí, jemuž Blofeld unikál stále jen o krok, a vnitřní sebejistoty, vybudované na celoživotním úspěchu ve všem, do čeho se pustil.

Jeho kolegové si ho zvolna obezřetně měřili. Kůži pod očima měl hladkou, ve velkém bílém obličej pod krátkým černým ježkem nebyly patrné žádné známky zhýralosti, nemoci či stáří. Nepatrně zbytnělá brada svědčila o rozhodnosti a samostatnosti. Ve tváři, jež mohla patřit filozofovi nebo vědci, kazila dojem jen pyšná a tenká ústa pod silným nosem, která působila jako špatně zhojená jizva. Temné rty schopné jen neupřímných ošklivých úsměvů prozrazovaly pohrdavou, despotickou a krutou povahu. Ale v téměř shakespearovském měřítku nebylo na Blofeldovi nic malého. Kdysi svalnaté tělo bývalého amatérského vzpěrače vážilo asi dvacet kamenů (109 kg). V posledních letech však změklo a Blofeld musel ukrývat velké břicho v pohodlných kalhotách dobře střiženého, na míru šitého obleku z bezového zámiše. Měl dlouhé úzké hbité ruce, které však toho večera poklidně spočívaly na stole. Nekouřil ani nepil a nikomu nebylo známo, že by kdy spal s příslušníkem kteréhokoli pohlaví. Dokonce ani moc nejedl. Pokud šlo o neřesti a slabé stránky, byl Blofeld záhadou pro každého, kdo ho znal.

Dvacet mužů, kteří k němu vzhlíželi od dlouhého stolu a trpělivě čekali, až promluví, bylo podivnou směsicí národnostních typů. Něco však měli společného. Všem bylo mezi třiceti a čtyřiceti lety, působili velice zdravě a svěže a až na dva měli rychlé tvrdé dravci oči, oči vlků a jestřábů sledující kořist. Ti dva odlišní byli vědci, kteří hleděli na svět nepřítomnými pohledy — Kotze, východoněmecký fyzik, který přišel na západ před pěti lety a vyměnil své tajné informace za skromný penzion a důchod ve Švýcarsku a Maslov, dříve Kandinský, polský odborník na elektroniku, který v roce 1956 opustil místo šéfa radiového výzkumu firmy Philips AG v Eindhovenu a vytratil se do neznáma. Ostatních osmáct mužů se skládalo z tříčlenných skupinek (Blofeld z bezpečnostních důvodů převzal tento komunistický systém) šesti národností a šesti světových největších zločineckých a podvratných organizací. Byli zde tři Siciliani, kteří patřili k horním vrstvám Unione Siciliano neboli Mafie, tři korsičtí Francouzi z tajné společnosti Union Corse, jež byla obdobou Mafie a vládla téměř veškerému organizovanému zločinu ve Francii, tři bývalí příslušníci SMĚŘS, sovětské organizace pro odstraňování zrádců a nepřátel státu, která byla v roce 1958 na Chruščovův rozkaz rozpuštěna a nahrazena zvláštním výkonným oddělením MVD, dále tři přeživší členové zvláštního oddělení gestapa, tři Jugoslávci, kteří odešli z řad tajné policie maršála Tita, a tři turečtí horalé (Turci z nížin jsou k ničemu), někdejší členové Blofeldovy organizace RAHIR a následně zodpovědní za KRYSTAL, kteří se zabývali organizovaným pašováním heroinu ze Středního východu do Bejrútu. Těchto osmáct mužů, vynikajících v konspiraci, tajné komunikaci a především v mlčenlivosti, sdílelo také jednu společnou přednost - všichni měli neprůstřelné zázemí. Každý z nich vlastnil platný pas s vízy do nejvýznamnějších zemí světa, naprosto čistý rejstřík u Interpolu i u národních policejních složek. Tento čistý rejstřík zakrývající zločineckou minulost byl sám o sobě nejvyšší kvalifikací pro členství ve SPECTRE — The Special Executive for Counterintelligence, Terror-ism, Revenge, and Extortion*. Zakladatelem a předsedou tohoto soukromého ziskového podniku byl Ernst Stavro Blofeld.

KAPITOLA 6 FIALKOVÝ DECH

Blofeld dokončil prohlídku tváří. Podle předpokladu se jeho pohledu vyhnuly pouze jedny oči. Věděl, že se nemýlí. Prověřené zprávy přinesly sice jen nepřímé důkazy, ale v konečném rozhodnutí ho utvrdil vlastní zrak a intuice. Zvolna stáhl ruce pod stůl. Jednu si položil na stehno, druhou sáhl do postranní kapsy, vytáhl z ní štíhlou zlatou lahvičku a postavil ji na stůl před sebou. Nehtem palce otevřel uzávěr, vytáhl fialkovou pastilku a vsunul si ji do úst. Měl ve zvyku navonět si dech, když měl říct něco nepříjemného.

Vtlačil si pastilku pod jazyk a začal hovořit tichým, zvučným a nádherně modulovaným hlasem.

„Mám tu pro členy zprávu o důležité záležitosti, o plánu Omega.“ (Blofeld nikdy nezačínal svou řeč oslovením „Pánové“, „Přátelé“ nebo „Kolegové“. Považoval to za zbytečné.) „Ještě dříve bych se však z bezpečnostních důvodů zmínil o jiné věci.“ Blofeld se rozhlédl kolem stolu. Tytéž oči uhnuly pohledem. Pokračoval nevzrušeným tónem. „Výkonný výbor se shodl v tom, že naše první tři roky byly úspěšné. Díky především německé sekci se nám podařilo v naprosté tajnosti objevit Himmlerovy šperky v Mondsee a udat je přes tureckou sekci v Bejrútu. Příjem: 750 000 liber. Zmizení trezoru i s jeho obsahem z velitelství MVD ve Východním Berlíně nebylo nikdy spojováno s naší ruskou sekcí. Následný prodej americké CIA vynesl půl milionu dolarů. Zachycení tisíce uncí heroinu v Neapoli, které patřily Pastoriho gangu, vyneslo po prodeji podílníkům firmy Firpone z Los Angeles 800 000 dolarů. Britská Tajná služba nám zaplatila 100 000 liber za české ampulky s bojovými bakteriemi ze státní chemické továrny v Plzni. Úspěšné vydírání bývalého SS Gruppenführera Sonntaga, který pod jménem Santos žije v Havaně, vyneslo pouhých 100 000 dolarů — víc ten člověk bohužel neměl — a za likvidaci Peringuea, francouzského odborníka na těžkou vodu, který přes Berlín přeběhl ke komunistům, jsme od Deuxième Bureau dostali bilion franků, a to především díky důležitosti jeho znalostí a skutečnosti, že jsme ho eliminovali, než stačil promluvit. Celkovou sumu vyčíslil náš hlavní účetní na půldruhého milionu liber šterlinků ve švýcarských francích a venezuelských bo-lívařech, na něž z bezpečnostních důvodů — jsou to stále nejtvrďší světové měny — převádíme veškeré své peníze. Celková částka byla podle naší charty rozdělena následovně: deset procent na režijní náklady a pracovní kapitál, deset procent mně a zbytek po čtyřech procentech členům — zisk každého člena je tedy přibližně 60 000 liber. Tuto částku nemohu považovat za uspokojivou odměnu za členské služby — 20 000 liber za rok nenaplnilo zcela naše očekávání — ale plán Omega nám všem vynese značné jmění a umožní nám, pokud budeme chtít, rozpustit naši organizaci a věnovat se jednotlivě jiným činnostem.“ Blofeld sklopil zrak ke stolu. „Nějaké otázky?“ zeptal se přívětivě.

Dvacet mužů — tentokrát všech dvacet — pohlédlo nevzrušeně na svého předsedu. Všichni věděli své, všichni

provedli vlastní výpočty. Neměli potřebu cokoli komentovat. Byli spokojeni, ale neměli v povaze to dávat najevo. Jejich předseda jim neřekl nic nového. Čas na novinky měl teprve přijít.

Blofeld vsunul do úst další pastilku, vmanévroval ji pod jazyk a pokračoval.

„Taková je tedy situace. A nyní k naší poslední operaci, již jsme ukončili před měsícem se ziskem milionu dolarů.“

Blofeld se podíval vlevo na konec řady členů. „Vstaňte, číslo 7,“ řekl tiše.

Marius Domingue z Union Corse, hrdý statný muž s liknavými očima, oděný do konfekčního, poměrně elegantního obleku, který pocházel zřejmě z Galleries Barbes v Marseilles, se zvolna postavil a podíval se přes stůl Blofeldovi zpřímá do očí. Velké hrubé ruce mu volně spočinuly na švech kalhot. Blofeld sice odpověděl na jeho pohled, ale ve skutečnosti si všiml reakce vedlejšího Korsičana s číslem 12, Pierra Borrauda. Tento muž seděl na protějším vzdáleném konci dlouhého stolu. Byly to právě jeho oči, které se během schůzky vyhýbaly Blofeldovu pohledu; teď však hleděly zpřímá, uvolněně, sebejistě. To, čeho se bály, už pominulo.

Blofeld znovu oslovil společnost. „Touto operací, jak si jistě vzpomenete, byl únos dcery Magnuse Blomberga, majitele hotelu Principality v Las Vegas a prostřednictvím svého členství v detroitském Purpurovém gangu i podílů dalších amerických firem. Dívka byla unesena z apartmá svého otce v hotelu de Paris v Monte Carlu a dopravena lodí na Korsiku. Tuto část operace provedla korsická sekce. Požadovali jsme milion dolarů výkupného. Pan Blomberg byl vstřícný a v souladu s pokyny SPECTRE uložil za soumraku peníze do nafukovacího záchranného člunu u italského pobřeží poblíž San Rema. Člun pak ještě před setměním našla loď naší sicilské sekce. Této sekci náleží chvála za to, že v člunu objevila ukrytou tranzistorovou vysílačku, která měla navést jednotku francouzského námořnictva na naši loď.“

Po převzetí výkupného a v souladu s naší zárukou byla dívka předána rodičům. Na první pohled neutrpěla žádnou újmu, až na obarvené vlasy, které byly nutným opatřením pro její přepravu z Korsiky do lůžkového vlaku z Marseille. Říkám, na první pohled. Z policejního zdroje na komisařství v Nice jsem se totiž dozvěděl, že během svého zajetí na Korsice byla znásilněna.“ Blofeld se odmlčel, aby tuto informaci nechal vyznít. „To, že byla znásilněna, tvrdí její rodiče. Je možné, že došlo k pohlavnímu styku s jejím souhlasem. O to však nejde. Tato organizace se zaručila, že dívka bude vrácena bez jakékoli újmy. Aniž bych chtěl zkoumat dopad této sexuální zkušenosti na onu dívku, jsem toho názoru, že

ať už šlo z její strany o dobrovolný či nedobrovolný akt, byla vrácena rodičům ve stavu když ne poškozeném, tak rozhodně použitým.“ Blofeld se zřídka kdy uchýlil ke gestům. Nyní zvolna rozevřel levou ruku, která ležela na stole. „Jsme velká a velice mocná organizace,“ pokračoval tímtež nevzrušeným tónem. „Nejde mi tu o žádná etická hlediska, ale členové musí vědět, že si přeju, a kladu na to velký důraz, aby se SPECTRE choval tím nejvybranějším způsobem. V naší organizaci neexistuje jiná disciplína než sebekázeň. Jsme zvláštní společenství, jehož síla spočívá v síle každého člena. Slabost jednoho člena nahlodává celou strukturu. Znáte mé názory na tuto věc a vždy, když bylo třeba provést čistku, jste s mými opatřeními souhlasili. V tomto případě jsem učinil vše, co jsem považoval za nutné, abych se vypořádal s rodinou. Vrátil jsem jim půl milionu dolarů s příslušnou omluvou, a to bez ohledu na tu záležitost s vysílačkou, která byla porušením smlouvy. Troufám si však říct, že o této lži nic nevěděli. Byl to typický policejní uskok, s nímž jsem počítal. Podíl z této operace pro každého znáš bude přiměřeně krácen. Poděkujte viníkovi. Přesvědčil jsem se, že je vinen, a rozhodl jsem se učinit příslušná opatření.“

Blofeld spočinul zrakem na stojícím muži — na čísle 7. Korsičan Marius Domingue před jeho pohledem neuhnul. Věděl, že je nevinný. Znal viníka. Pociťoval napětí, nikoli strach. Stejně jako všichni ostatní věřil v Blofeldovu spravedlivost. Nechápal, proč byl vystaven pohledům všech ostatních, ale Blofeld se tak rozhodl a Blofeld vždycky ví, co dělá.

Blofeld si byl vědom mužovy odvahy a věděl, z čeho pramení. Všiml si také potu, který se leskl na čele čísla 12, muže osamělého v čele stolu. Výborně! Pot jen vylepší kontakt.

Blofeld pod stolem nahmátl pravou rukou vypínač a stiskl tlačítko.

Tělo Pierra Borrauda, zasažené železnou pěstí tří tisíc voltů, se prohnulo do oblouku, jako by je někdo zezadu nakopil. Husté černé vlasy mu vstaly na hlavě nad děsivě zkrouceným zrudlým obličejem. Oči divoce vzplály a pak pohasly. Zčernalý jazyk mu pomalu vyklouzl mezi vyceněnými zuby. Zpod rukou, z prostředka zad a zpod stehů, kde byly umístěny elektrody, mu stoupaly tenounké proužky kouře. Blofeld pustil tlačítko vypínače. Světla, která před tím pohasla do oranžova a zalila místnost nadpřirozeným světlem, opět zjasněla. Vzduchem se začal šířit pach spáleného masa a tkaniny. Tělo čísla 12 se zhroutilo. Brada ostře narazila na okraj stolu. Bylo po všem.

Blofeld se podíval na číslo 7. Mužův neochvějný postoj se nezměnil. Blofeld promluvil do ticha mírným, vyrovnaným hlasem. „Posaďte se, číslo 7,“ řekl a v duchu ocenil Korsičanova nervy. „S vaším chováním jsem spokojen.“

(Spokojenost byla nejvyšším výrazem Blofeldovy chvály.) „Musel jsem odvést pozornost čísla 12. Věděl, že ho podezírám. Mohlo dojít k nechutné scéně.“

Někteří muži souhlasně přikýkli. Blofeld zdůvodňoval své rozhodnutí jako obvykle velmi rozumně. Celá událost nikoho příliš nevzrušila ani nepřekvapila. Blofeld vždy projevoval svou autoritu a uplatňoval spravedlnost zcela veřejně, před ostatními členy. Toto bylo už třetí opatření stejné povahy. Dvě předchozí se odehrála při podobných schůzkách z bezpečnostních nebo disciplinárních důvodů. V jednom případě Blofeld střelil viníka jehlou z pistole na stlačený vzduch přímo do srdce — na vzdálenost asi dvanácti kroků velmi slušný výkon. Druhého provinilce uškrtil zezadu drátěnou smyčkou. Tyto dvě smrti byly spravedlivé a nezbytné, stejně jako ta třetí. Muži se bez ohledu na zhroucenou mrtvolu v čele stolu pohodlně usadili. Byl čas vrátit se k obchodním záležitostem.

Blofeld sklapl uzávěr zlaté lahvičky a zasunul si ji do kapsy u vesty. „Korsická sekce,“ řekl tiše, „mi předloží návrh na náhradu čísla 12, ale to může počkat až po dokončení plánu Omega. V této záležitosti musíme probrat určité detaily. Spolupracovník G, najatý německou sekcí, udělal chybu, vážnou chybu, která nám naruší časový plán. Tento muž, jehož členství v tongu Rudého blesku v Makau mělo zaručit jeho konspirativní zdatnost, si měl vybudovat stanoviště na jisté klinice v jižní Anglii, která byla pro tyto účely tím nejvhodnějším místem. Podle pokynů měl udržovat občasné styky s pilotem Petacchim z nedaleké letecké základny Boscombe Down, kde probíhá výcvik bombardovací perutě. V

pravidelných intervalech měl podávat hlášení o pilotově zdravotním stavu a morálce. Jeho hlášení vyznívala uspokojivě a o pilota máme mimochodem stále zájem. Jenže spolupracovník G měl také v den D plus jedna, tedy ode dneška za tři dny, podat Dopis. Ten blázen se však nechal zatáhnout do zbytečného sporu s nějakým dalším pacientem kliniky a následkem toho — není nutné zacházet do podrobností — leží v Brightonské ústřední nemocnici s popáleninami druhého stupně. Tím je nejméně na týden vyřazen z činnosti, což si vyžádá nepříjemné, naštěstí však nikoli závažné pozdržení plánu Omega. Vydal jsem nové pokyny. Pilot Petacchi obdržel lahvičku s chřipkovým virem takové síly, aby nejméně týden nebyl schopen uskutečnit svůj zkušební let. K tomu bude moci nastoupit až po uzdravení a zatím nás uvědomí. Datum letu oznámí spolupracovníku G, který tou dobou bude z nemocnice venku a podá Dopis podle plánu. Výkonná skupina, Blofeld se rozhlédl kolem stolu, „přízpusobí let do oblasti Zeta novému operačnímu plánu. Pokud jde o spolupracovníka G —“ postupně si změnil pohledem všechny tři bývalé gestapáky —, jedná se o nespolehlivého agenta. Německá sekce zařídí jeho eliminaci do čtyřiašest set hodin po podání Dopisu. Je to jasné?"

Tři německé obličeje naráz zpozorněly. „Ano, pane.“ „Pokud jde o ostatní záležitosti,“ pokračoval Blofeld, „všechno je v naprostém pořádku. Číslo 1 si vybudoval v oblasti Zeta solidní zázemí. Rozšířil pověsti o hledání pokladu a podařilo se mu získat plnou důvěru. Pečlivě vybraná posádka jachty přijímá přísnou kázeň a bezpečnostní omezení lépe, než očekával. Byla nalezena vhodná pozemní základna, odlehlá a nesnadno přístupná. Dům patří jistému výstřednímu Angličanovi, povaha jehož přátel i jeho osobní zvyky vyžadují ústraní. Váš příjezd do oblasti Zeta je podrobně naplánován. Ošacení vás bude čekat v oblastech F a D, v závislosti na vašich rozdílných letových plánech. Toto ošacení bude až do nejmenších detailů odpovídat vašim totožnostem finančních podpůrců hledání pokladu, kteří si vyžádali návštěvu na akci a účast v celém dobrodružství. Nejste žádní lehkověrní milionáři. Jste bohatí středo-stavovští rentiéri a obchodníci, kteří se jen chtějí pojistit, aby nebyli oklamáni. Jste chytrí, takže jste přijeli dohlédnout na svou investici a ubezpečit se, že nikdo neulije jediný dublon.“ (Nikdo se neusmál.) „Jste si vědomí rolí, které musíte sehrát, a já věřím, že jste je pečlivě nastudovali.“

Muži kolem stolu pokývali hlavami. Byli spokojeni, že se toho po nich příliš nežádá a že mají připravené zázemí. Jeden byl bohatý majitel kavárny z Marseille. (Kdy si jím skutečně byl, takže si o tom mohl s kýmkoli povídat.) Další vlastnil vinice v Jugoslávii. (Vyrůstal na Bledu. O sklizních a postřicích vinic mohl odborně diskutovat s bordeauxským vinařem.) Další pašoval cigarety z Tangeru. (Tu zkušenost samozřejmě měl a musel být přiměřeně diskretní.) Každý měl svou roli, v níž musel věrohodně obstát i před náročnějším divákem.

„Pokud jde o potápěčský výcvik,“ pokračoval Blofeld, „byl bych rád, kdybyste mi podali hlášení po jednotlivých sekcích.“ Podíval se na jugoslávskou sekci po své levici.

„Uspokojivý.“ „Uspokojivý,“ ozvalo se ozvěnou z německé sekce a vzápětí i ze sekcí ostatních.

„V podmořských operacích je rozhodující bezpečnostní faktor,“ ujal se slova znovu Blofeld. „Věnovali jste mu v tréninkovém plánu dostatečnou pozornost?“ Kladné odpovědi. „A cvičení s novými podvodními zbraněmi na kyslíčnické uhlíčitý?“ Všechny sekce opět odpověděly kladně. „A teď,“ pokračoval Blofeld, „bych si rád vyslechl hlášení sicilské sekce o přípravách na shoení prutů.“

Fidelio Sciacca byl vyzábělý, mrtvolně bledý Sicilián uzavřeného výrazu. Mohl být, a byl, ředitelem školy s

komunistickými sklony. Byl mluvčím sekce, protože jeho angličtina, povinná pro všechny členy, byla nejlepší.

„Vybraná oblast byla pečlivě prozkoumána,“ řekl, jako by vykládal látku. „Shledali jsme ji uspokojivou. Mám zde,“

dotkl se aktovky v klině, „pro informaci předsedy i ostatních členů plány i podrobný časový rozpis. Stručně:

Stanovená oblast, oblast T, leží na severovýchodních svazích hory Etny nad hranicí, kde končí stromy, to znamená ve výškách mezi dvěma a třemi tisíci metry. Je to neobydlená nehostinná oblast lávového pole na svazích sopky přibližně nad městečkem Bronte. Pro účely shoení bude oblast

0 rozloze přibližně dvou čtverečních kilometrů označena svítilnami

vyprošťovacího družstva. V jejím středu bude pro jistotu ještě umís

těno naváděcí signální zařízení Decca. Letu se zúčastní podle mého

skromného odhadu pět nákladních letounů Comet, které poletí ve

výšce kolem deseti tisíc stop rychlostí tři set mil za hodinu. Vzhle

dem k váze zásilek bude zapotřebí více padáků a vzhledem k povaze

terénu bude důležité jejich pečlivé zabalení do pěnové gumy. Padáky

1 zásilky by měly být označeny nějakou fosforeskující barvou, která

by usnadnila jejich vyzvednutí. SPECTRE na tyto i další podrobnos

ti ve svých pokynech nepochybně pamatoval, ale pečlivě naplánování

i koordinace všech zúčastněných na akci bude velice důležitá.“

„A vyprošťovací družstvo?“ zeptal se Blofeld tichým hlasem s naléhavým podtónem.

„Čapo Mafiosi v tomto kraji je můj strýc. Má osm vnoučat, která velice miluje. Dal jsem mu jasně najevo, že mi

společníci znají místo jejich pobytu. Pochopil to. Současně jsem mu v souladu s pokyny nabídl milion liber za

vyzvednutí zásilek a jejich bezpečný převoz do Katánie. Taková suma je pro pokladnu Unione skutečně významná.

Čapo Mafiosi s podmínkami souhlasil. Myslí si, že se jedná o bankovní loupež. Víc nechce vědět. Odklad, který byl

oznámen, nijak neovlivní přijatá opatření. Akce se stále uskuteční kolem úplňku. Spolupracovník 52 je velmi schopný

muž. Vybavil jsem ho vysílačkou Hallicraftor, která mi pro ten účel byla dodána, a bude poslouchat na frekvenci

osmnácti megacyklů, jak bylo určeno. Bude ve styku s Capem Mafiosi, s nímž je spřízněný.“

Blofeld dlouhé dvě minuty mlčel. Pak pomalu pokývl hlavou. „Jsem spokojen. Pokud jde o další krok, odvoz zásilek, je

v rukou spolupracovníka 201, s nímž máme ty nejlepší zkušenosti. Je to člověk, jemuž se dá důvěřovat. Obchodní loď

Mercurial je naloží v Katánii a Suezským průplavem popluje do Goy v Portugalské Indii. Na určeném místě v Arabském

zálivu se setká s obchodní lodí vlastněnou konsorciem významných bombajských obchodníků s drahými kovy, která pruty převezme výměnou za odpovídající hodnotu v použitých švýcarských francích, dolarech a bolíviarech. Toto obrovské množství bankovek bude rozděleno na rovné díly, z Goy dopraveno pronajatými letadly do Curychu a uloženo do bezpečnostních schránek dvaadvaceti tamních bank. Klíče od těchto schránek dostanou členové po skončení této schůzky. Od okamžiku, kdy budou peníze ve schránkách, přirozeně při dodržování obvyklých bezpečnostních omezení, zahrnující i zákaz neuváženého utrácení a okázalého hýření, budou tyto vklady členům plně k dispozici." Blofeld poklidně přehlédl účastníky schůzky. „Považujete tento postup za uspokojivý?"

Muži obezřetně přikyvlí. Slova se ujal muž číslo 18, polský odborník na elektroniku Kandinski. Hovořil bez ostychu. Ostych tito muži neznali. „Není to můj obor," řekl vážně, „ale nehrozí nebezpečí, že se některý ze zúčastněných námoníků zmocní té lodi Mercurial a ukradne pruty? Západ přece bude vědět, že pruty budou převáženy ze Sicílie. Určitě zajistí letecké i námořní hlídky."

„Zapomínáte," řekl Blofeld trpělivě, „že ani první, ani druhá bomba nebude zneškodněna, dokud peníze nebudou ve švýcarských bankách. V tomto směru neexistuje žádné riziko. Nehrozí ani nebezpečí, a to je další možnost, kterou jsem bral v úvahu, že by naše loď byla pirátsky přepadena na otevřeném moři. Předpokládám totiž, že Západ všechno pečlivě utají. Jakékoli uvolnění informací by způsobilo paniku. Nějaké další otázky?"

„Pochopili jsme," řekl škrobeně Bruno Bayer z německé sekce, „že číslo 1 převezme okamžitě velení v oblasti Zeta. Je správné, že jste mu ponechal veškeré pravomoci? Znamená to, že bude, abych tak řekl, vrchním velitelem akce?" Zcela typické, pomyslel si Blofeld. Němci budou vždycky poslouchat rozkazy, ale potřebují mít zcela jasno, kdo jim je smí dávat. Němečtí generálové poslouchali vrchní velení, pokud věděli, že je schválil Hitler. „Už jsem to jednou objasnil a řeknu to znovu: Číslo 1 už je na základě vaší jednomyslné volby mým nástupcem v případě mé smrti či neschopnosti. Pokud jde o plán Omega, je zástupcem vrchního velitele SPECTRE. Zatímco já zůstanu na velitelském stanovišti, abych dohlížel na reakce na Dopis, číslo 1 bude vrchním velitelem v poli. Jeho rozkazy budou platit, jako by to byly moje vlastní. Doufám, že teď už máme v této záležitosti jasno." Blofeld pronikavým soustředěným pohledem přehlédl účastníky schůzky. Všichni dali najevo svůj souhlas.

„Takže program schůzky je vyčerpán," řekl Blofeld. „Vydám ještě pokyny úklidové četě, jak mají naložit s pozůstatky čísla 12. Číslo 18, spojte mě prosím s číslem 1 na frekvenci 20 megacyklů. Francouzský poštovní úřad ji od osmi hodin nevyužívá."

KAPITOLA 7 „ZAPNĚTE SI PÁS"

James Bond vyškrábal poslední zbytky jogurtu z kelímku s nápisem „Kultura z kozího mléka. Z naší vlastní kozí farmy ve Stanway, Glos, v srdci Gotswolds. Podle původního bulharského receptu". Opatrně nakrájel celozrnnou věku — má sklony se drobit — a sáhl pro černou melasu. Každé sousto důkladně rozžvýkal, neboť sliny obsahují ptyalin a důkladné žvýkání zvyšuje jeho produkci. Ptyalin pak pomáhá proměnit škroby v cukry, které dodávají tělu energii. Je to enzym. Dalšími enzymy jsou pepsin v žaludku a trypsin a erepsin ve střevě. Enzymy jsou chemické látky, které rozkládají stravu procházející ústy, žaludkem a trávicím traktem a pomáhají ji absorbovat krví. Všechny tyto důležité informace měl James Bond v malíku. Nechápal, proč mu je někdo nesdělil už dřív. Od okamžiku, kdy před deseti dny opustil Shrublands, se cítil jako nikdy v životě. Jeho energie se zdvojnásobila. I papírování, které vždy považoval za nesnesitelnou dřinu, mu teď působilo téměř radost a dokázal se s ním lehce vypořádat. Další sekce po určitém údobí pouhého překvapení začínaly být nyní lehce podrážděné z přesných a jasných poznámek ke zprávám, které se jim neprodleně vracely z dvounulové sekce. Bond vstával tak časně a tak nabitý energií, že přicházel do práce brzy a odcházel pozdě. Nelíbilo se mu zejména jeho sekretářka, půvabná Loelia Ponsonbyová, jejíž osobní denní režim doznal výrazných změn. Začínaly se na ni projevovat známky podráždění a vyčerpání. Svěřila se dokonce slečně Moneypennyové, sekretářce M a své nejlepší přítelkyni v budově. Slečně Moneypennyová spolkla svou žárlivost na Loelii Ponsonbyovou a nad kávou v jídelně ji chlácholila: „To nic, Lil, starý pán byl několik týdnů taky takový, když se vrátil z té zatracené přírodní léčby. Připadala jsem si, že pracuji pro Gándhího nebo pro Schweitzera. Pak přišlo pár ošklivých případů, které s ním trochu otrásl. Zašel tedy do Blades, zřejmě aby se od všeho oprostil, a druhý den se cítil a vypadal příšerně. Od té doby už bylo zase všechno v pořádku. Zřejmě se vrátil k léčbě šampaňským, taje pro chlapy nejlepší. Je jim z ní sice špatně, ale aspoň to jsou lidské bytosti, zatímco když si hrají na bohy, není s nimi k vydržení."

Bondova postarší neocenitelná skotská hospodyně May přišla poklidit po snídani. Bond si zapálil cigaretu Duke of Durham s filtrem. Vlivný americký Svaz spotřebitelů naměřil u těchto cigaret nejmenší obsah dehtu a nikotinu. Bond přešel na tuto značku ze silných morlandek s třemi zlatými proužky, které obsahovaly balkánský tabák a které kouřil od mládí. Nové cigarety se vyznačovaly neutrální chutí, ale byly stále lepší než vanguardsky, nové „beztabákové" cigarety z Ameriky, které sice šetřily zdraví, ale zaplňovaly místnost pachem hořícího listí a vyvolávaly u návštěvníků otázku, zda „někde něco nehoří".

May se s poklizením po snídani loudala, čímž obvykle dávala najevo, že chce něco říct. Bond vzhledl od prostřední stránky The Times. „Máte něco na srdci, May?"

V Mayině přísném obličejí se objevil ruměnek. „Tohle." S kelímek od jogurtu v ruce se zahleděla přímo na Bonda. Silnými prsty kelímek zmačkala a odhodila na podnos. „Nic mi do toho není, pane Jamesi, ale takhle se otrávíte."

„Já vím, May," řekl Bond vesele. „Máte pravdu, ale aspoň jich nevykouřím víc než deset denně."

„Já nemluví o tý troše kouře, já mluvím o tomhle." May ukázala na podnos. „O tomhle svinstvu," dodala opovržlivě.

„To není dobrý pro chlapy, jíst dětskou stravu a šlichty a tak. Nemusíte se bát, že něco vyzvaním, pane Jamesi, ale vím toho o vašem životě víc, než byste možná chtěl, abych věděla. Když vás tehda přivezli domů ze špitálu, tak šly řeči, že

jste měl dopravní nehodu. Jenže já nejsem hloupá stará bába, jak si možná myslíte. Při dopravní nehodě člověk nepřijde k dírc v rameni nebo v noze nebo někde. Máte po celém těle jizvy — nesmějte se, já je viděla — a jsou to jizvy od kulek. A všechny ty pistole a nože a další věci, co si vozíte, když jedete ven!" May si zapřela ruce v bocích. „Klidně mi řekněte, ať si hledím svý-ho a spakuju si svých pár švestek a vrátím se do Glen Orchy, ale ještě než odjedu, tak vám řeknu, pane Jamesi, že jestli se ještě jednou pustíte do nějaký bitky a nebudete mít v žaludku nic než tenhle saj-rajt, tak vás přivezou domů na mářách. Přesně tak to dopadne."

Za starých časů by Bond řekl May, ať jde do háje a dá mu pokoj. V nynějším dobrém rozpoložení se rozhodl pro trpělivou přednášku o výhodách „živé" stravy před „mrtvou". „Víte, May, všechny tyhle denaturované potraviny — bílá mouka, bílý cukr, bílá rýže, bílá sůl — a řadí se sem i vaječné bílky — to je mrtvá strava. Buď jsou skutečně mrtvé, jako právě vaječné bílky, nebo z nich byly vyrafi-novány všechny výživné látky. Jsou to pomalé jedy, stejně jako smažené potraviny a dorty a káva a bůhvíco jsem to ještě kdysi jídal. Stačí se jen podívat, jak báječně na tom teď jsem. Od té doby, co se správně stravuju a co jsem nechal pít, cítím se jako úplně nový člověk. Mám dvakrát lepší spánek. Mám dvojnásobnou energii. Neznám bolení hlavy, bolesti svalů, nevím, co je to kocovina. Ještě před měsícem jsem přinejmenším jedenkrát v týdnu nemohl k snídani pozřít nic než pár aspirinů a préríjní ústřici. A víte moc dobře, že jste potom kvokala a pobíhala tu jako stará kvočna. Co mi na to řeknete?" zdvihl Bond přívětivě obočí.

May byla poražena. Sebrala podnos a toporně vykročila ke dveřím. Na prahu se však zastavila a otočila. Oči se jí třpytily hněvivými slzami. „Já můžu říct jen jedno, pane Jamesi. Možná máte pravdu, možná ne. Jenže mě nejvíc trápí, že už to nejste vy." Vyšla a praskla za sebou dveřmi.

Bond si povzdychl a zdvihl noviny. Pronesl magická slova, která říkají všichni muži, když jim žena středních let udělá scénu, „Změna je život", a vrátil se k článku o příčinách nekonání jakéhosi summitu.

Červený telefon, přímá linka na ústředí, se charakteristicky rozdrnčel. Bond po paměti sáhl po sluchátku, aniž odtrhl oči od novin. Studená válka zvolna pomíjela, už to nebylo jako za starých časů. Nemohlo jít o nic vzrušujícího. Zřejmě se jedná jen zrušení odpoledních střeľeb v Bisley novou puškou FN. „U telefonu Bond."

Byl to šéf operačního. Bond odhodil noviny na podlahu. Přitiskl si sluchátko k uchu a snažil se číst mezi řádky.

„Okamžitě, Jamesi, prosím. M."

„Něco pro mě?"

„Něco pro všechny. Velmi to spěchá a je to velmi tajné. Jestli máte na příštích několik týdnů naplánované nějaké schůzky, raději je zrušte. Večer odlétáte. Zatím." Telefon oněměl.

Bond měl nejvýstřednější auto v Anglii. Byl to Continental Bent-ley, který nějaký bohatý pitomec důvěrně seznámil s telegrafním sloupem na Great West Road. Bond koupil vrak za 1500 liber a u Rollse si nechal narovnat ohnuté šasi a vyměnit motor za výkonnější s kompresí 9,5. Pak odjel s třemi tisíci liber do karosářské firmy Mulliners, kde mu vyměnili starou karosérii sportovní limuzíny za elegantní karosérii dvoumístného kabrioletu s elektrickým ovládáním střechy a dvěma velkými anatomickými sedadly v černé kůži. Zád' tvořil ošklivý hranatý kufr. Vůz měl šedý matný lak bitevní lodi a černé safiánové čalounění. Chodil jako hodinky, byl neuvěřitelně rychlý a Bond ho miloval víc než všechny ženy v životě dohromady.

Odmítal však, aby jej nějaké auto vlastnilo. Jakkoli báječný vůz byl pouhým zprostředkovatelem lokomoce (Bond svému continenta-lu taky říkal „Lokomotiva"... „Přijedu pro vás svou lokomotivou") a musel být vždy v pohotovosti — žádná garáž, žádné rozmazlování mechaniky, kromě zběžné měsíční prohlídky. Lokomotiva stála před domem, v němž bydlel, a Bond od ní vyžadoval, aby okamžitě za každého počasí nastartovala a jela.

Dvojitý výfuk — Bond si vyžádal dvoupalcové trubky, protože se mu nelíbilo tiché předení — spořádaně zavrčel a dlouhá příd' vozu s velkým stříbrným osmihranem na kapotě, jímž Bond nahradil okřídlené B, zamířila z malého Chelseaského náměstí na King's Road. Bylo devět hodin, stále ještě doba slabého provozu, a Bond hnál vůz po Sloane Street a do parku. Bylo ještě příliš brzy i na dopravní policii, takže se nemusel omezovat v rychlosti a za tři minuty byl u výjezdu k Marble Arch. Odtud se dostal přes několik zpomalovacích kruhových objezdů na Baker Street a do Regents Parku. Deset minut po onom naléhavém telefonickém rozhovoru už vyjížděl výtahem do posledního, osmého patra velké hranaté budovy.

Již při chůzi po koberci chodby cítil vzrušenou atmosféru. V tomto poschodí bylo kromě šéfových kanceláří i oddělení spojů, zpoza jehož šedých dveří se ozývalo rušné praskání vysílaček a kulometný rachot šifrovacích strojů. Bonda napadlo, že byla vyhlášena nejvyšší pohotovost. Co se k čertu přihodilo?

Nad slečnou Moneypennyovou stál šéf operačního. Podával jí depeše z velkého svazku a zahrnoval ji pokyny. „Na CIA do Washingtonu osobně Dullesovi. Šifrou trojitě X dálnopisem. Mathi-sovi. Deuxième Bureau. Stejnou šifrou i cestou. Stanovišti F pro šéfa zpravodajské služby NATO. Tohle prostřednictvím spolehlivého posla šéfovi MI 5 osobně, kopii policejnímu komisaři, osobně, a tohle," podal jí objemný balík, „osobně šéfům stanovišť od M. Šifra dvojitě X, přes whitehallskou vysílačku a Portishead. Odbavte to co nejrychleji, hodná. Přijdou ještě další. Čeká nás rušný den."

Slečna Moneypennyová se vesele usmála. Takové dny měla ráda. Připomínaly jí časy, kdy u Tajné služby začínala jako mladší šif-rantka. Nahnula se a stiskla tlačítko intercomu. „Je tu 007, pane." Podívala se na Bonda. „Někam poletíte." Šéf operačního se usmál. „Zapněte si pás," řekl. Červené světlo nad šéfovými dveřmi se rozsvítilo a Bond vešel. V kanceláři panoval naprostý klid. M seděl uvolněně bokem k psacímu stolu a vyhlížel velkým oknem na londýnský obzor. „Posadte se, 007," obrátil se k Bondovi. „Podívejte se na tohle," přisunul mu přes stůl nějaké fotokopie velikosti kancelářského papíru. „Nespíchejte." Chopil se dýmky a nepřítomně ji začal nácipávat z tabákové dózy, která měla dno z mořské škeble.

Bond si vzal do ruky vrchní fotokopii. Byly na ní obě strany obálky s adresou, poprášené práškem na zjištění otisků, které byly všude.

„Zapalte si, jestli chcete," vyběhl ho M.

„Děkuji, pane," odtušil Bond. „Snažím se přestat."

M udiveně odfrkl, vložil si dýmku do úst, škrtl zápalkou a zhluboka nasál kouř. Pak se ještě pohodlněji uvelebil v židli. Jeho šedé námořnické oči hleděly zádušně z okna, aniž by něco viděly.

Obálka nadepsaná „DO VLASTNÍCH RUKOU, VELMI NALÉHAVĚ" byla adresována jmenovitě ministerskému předsedovi do Downing Street č. 10, Whitehall, Londýn, SW1. Adresa byla správná do nejmenších podrobností, včetně závěrečného PC, zkratky označující ministerského předsedu jako tajného radu*. Razítko uvádělo odeslání z Brightonu 3. června v 8,30 hod. Bonda napadlo, že dopis byl zřejmě vhozen do schránky pod pláštěm noci a doručen v časném odpoledni téhož dne, tedy včerejška. Byl psán na stroji s výrazným, poměrně elegantním písmem. Tato skutečnost společně s obálkou o rozměrech 5 krát 7,5 palce a prostorným řádkováním a stylem adresy budila dojem solidního obchodního dopisu. Na zadní straně nebylo nic než otisky prstů. Obálka nenesla voskovou pečeť.

Dopis, stejně gramaticky správný a úpravný, zněl následovně:

Vážený pane ministerský předsedo,

asi už víte — nebo se to dozvíte, když zavoláte náčelníkovi letectva — že včera, 2. června přibližně v 10 hodin večer, zmizel při cvičném letu britský letoun nesoucí dvě atomové zbraně. Jedná se

o Villiers Vindicator O/NBR z 5. zkušební letky se sídlem na základně Boscombe Down. Identifikační označení ministerstva válečného zásobování na atomových zbraních jsou MOS/bd/654/Mk V. a MOS/bd/655/Mk V. Zbraně nesou též identifikační označení amerického letectva, ale ta jsou tak zdlouhavá, že Vás jimi nebudu obtěžovat.

Uvedený letoun byl na cvičném letu NATO s posádkou pěti mužů a jednoho pozorovatele. Měl dostatek paliva na desetiho-dinový let při rychlosti 600 mil/hod, v průměrné výšce 40 000 stop.

Letoun i s oběma atomovými zbraněmi je nyní v držení naší organizace. Posádka i pozorovatel jsou mrtvi, takže máte naše zmocnění informovat nejbližší příbuzné. Protože nepochybně chcete zachovat vysoký stupeň utajení, který bude samozřejmě vyhovovat

1 nám, bude nejlepším zdůvodněním letecká nehoda.

Místo přechovávání letadla i obou atomových zbraní vám bude sděleno výměnou za tisíc (nebo ne méně než devět set devadesát devět) zlatých prutů v hodnotě 100 000 000 liber. Pokyny pro předání zlata jsou uvedeny v příloze. Další podmínkou je, že předání zlata nebude nijak bráněno a že Vaším osobním podpisem a podpisem prezidenta Spojených států bude zaručena beztržnost této organizace i všech jejích členů.

Porušení těchto podmínek během sedmi dnů od 3. června 1959 od 17 hod. greenwickského času do 10. června 1959 do 17 hod. greenwickského času bude mít následující důsledky: Okamžitě po vypršení této lhůty bude zničen majetek západních mocností v hodnotě nejméně uvedených 100 000 000 liber. Budou ztráty na životech. Pokud nám do 48 hodin po tomto varování nepotvrdíte přijetí našich podmínek, bez dalších výstrah bude zničeno jedno velké město předem neurčené země. Budou velké ztráty na životech. Kromě toho, mezi těmito dvěma událostmi si naše organizace vyhrazuje právo seznámit svět s osmačtyřicetihodinovým ultimátem. Toto opatření, které by vyvolalo paniku ve všech velkých městech, má povzbudit vaši ruku k podpisu.

Toto je, pane ministerský předsedo, jediný a poslední dopis z naší strany. Vaši odpověď budeme očekávat každou celou hodinu na vlnové délce 16 megacyklů.

Podepsán

SPECTRE

Zvláštní výkonný výbor pro kontrašpionáž, terorismus, pomstu a vymáhání

James Bond si přečetl dopis ještě jednou a pečlivě ho položil před sebe na stůl. Pak si vzal přílohu, v níž byly podrobné podmínky pro dodání zlata. „Severovýchodní svahy sicilské Etny... Naváděcí zařízení DECCA... Za úplňku... mezi půlnocí a jednou hodinou greenwickského času... jednotlivé čtvrtunové zásilky v jednu stopu silné pěnové gumě... minimálně tři padáky na zásilku... druh letadel a čas budou uvedeny nejpozději 24 hodiny před operací... Jakákoli protipatření budou považována za porušení smlouvy s následkem odpálení jedné či druhé atomové zbraně podle dané situace." Strojopisný podpis tentýž. Na konci dopisu i přílohy byla též poznámka: „Kopie byla současně leteckou poštou odeslána prezidentu Spojených států amerických."

Bond tiše položil fotokopii na ostatní. Sáhl do zadní kapsy pro kovovou tabatěrku, v níž teď bylo už jen devět cigaret. Jednu vytáhl a zapálil si. Natáhl kouř hluboko do plic a vypustil ho s dlouhým zamyšleným zasyčením.

M si natočil židli tak, aby k sobě byli čelem. „Tak co?"

Bond si všiml, že jeho oči, ještě před třemi týdny tak jasné a plné života, byly nyní podlité krví a nervózní. Nebylo divu. „Pokud letadlo s těmi zbraněmi skutečně zmizelo," řekl, „je to vážné, pane. Myslím, že nejde o vtip."

„Vláda si myslí totéž," pokýval hlavou M. „Já osobně taky." Na okamžik se odmlčel. „Ano, letadlo i s těmi bombami je nezvěstné. A identifikační čísla na bombách jsou správná."

KAPITOLA 8 „VELKÉ BLECHY MAJÍ MALÉ BLECHY..."

„Co se s tím dá dělat, pane?" zeptal se Bond.

„Velmi málo, prakticky nic. O těch lidech ze SPECTRE ještě nikdo neslyšel. Víme, že v Evropě působí nějaká nezávislá organizace — něco jsme od nich koupili, stejně jako Američané, a Mathis připouští, že za velké peníze zavraždili toho francouzského specialistu na těžkou vodu Goltze, který kvůli nenadálé nabídce přeběhl na druhou stranu. Žádná jména

však nepadla. Veškerá jednání se spojovým oddělením Deuxième Bureau proběhla prostřednictvím vysílačky na vlnové délce šestnácti megacyklů, zmíněné v tom dopisu. Mathis na to pro jistotu přistoupil. Odvedli čistou práci. Mathis zaplatil — kufřík s penězi nechali u reklamní tabule Michelin na dálnici NI. Nikdo si je však nespojuje s lidmi ze SPECTRE. Když jsme s nimi jednali my a Američané, bylo to přes nekonečné množství prostředníků, skutečných profesionálů, ale nás stejně více zajímal konečný produkt než ti lidé. Zaplatili jsme spoustu peněz, ale stálo to za to. Pokud se tady jedná o stejnou skupinu, jsou to velmi chytrí lidé, a to jsem také řekl premiérovi. Ale o to teď nejde. Letoun s dvěma bombami je nezávazný, přesně jak uvádí dopis. Všechny podrobnosti přesně odpovídají. Vindicator byl na cvičném letu přes jižní Irsko a dále nad Atlantik." M sáhl po objemné složce a obrátil pár listů. Našel, co hledal. „Ano, měl to být šestihodinový let ze základny Boscombe Down se startem v osm večer a plánovaným návratem ve dvě v noci. Pěticeletou posádku RAF doplňoval italský pozorovatel NATO Petacchi, Giuseppe Petacchi, velitel letky italských vzdušných sil odvelené k NATO. Zřejmě výborný letec, jeho zázemí se prověřuje. Přijel v rámci běžného plnění vojenských povinností. Špičkové letce NATO sem posílají vždy na několik měsíců, aby si zvykli na vindicator a naučili se ovládat mechanismus shazování bomb. Tenhle letoun měl být zřejmě používán k dlouhým úderným letům NATO. V každém případě," M obrátil stránku, „byl jako obvykle sledován na monitoru a všechno probíhalo dobře, dokud se neocítl na západ od Irska, kde přelétal ve výšce asi čtyřiceti tisíc stop. Pak však v rozporu s plánovaným průběhem letu sestoupil na třicet tisíc stop a ztratil se v transatlantickém vzdušném koridoru. Velitelství bombardovací letky se pokoušelo spojit se s ním vysílačkou, ale neodpovídal, nebo nemohl odpovídat. První domněnkou bylo, že se srazil s nějakým transkontinentálním letadlem. Okamžitě vypukla panika. Žádná letecká společnost však potíže nehlásila." M se podíval přes stůl na Bonda. „A tak to skončilo. To letadlo prostě zmizelo." „A nezachytili ho Američané ani na DEW, na tom svém dálkovém systému včasného varování?" „To je otázka. Jediná nepatrná stopa, kterou máme. Asi pět set mil východně od Bostonu se nějaké letadlo odchýlilo od směru svého letu na Idlewild a zabočilo na jih. Jenže tam je další velký vzdušný koridor — vedou tudy linky z Montrealu a Ganderu na Bermudy, Bahamy a do Jižní Ameriky. Takže operátoři DEW usoudili, že jde o letadlo BOAC nebo Trans-Canada." „To skutečně vypadá, že měli celou věc dokonale promyšlenou, když použili těch koridorů. Nemohlo to letadlo uprostřed Atlantiku zamířit na sever a dostat se do Ruska?" „Mohlo. Nebo také na jih. Je tam asi pětisetmílový pruh, který je mimo dosah radarů z obou pobřeží. To letadlo se mohlo klidně obrátit a zamířit jedním ze dvou nebo tří vzdušných koridorů zpět do Evropy. Ve skutečnosti teď může být kdekoli na světě, a to je ten problém." „Ale je to velké letadlo. Potřebuje speciální ranvej a tak dále. Muselo někde přistát. Takhle velké letadlo se nedá schovat." „Přesně tak. To všechno je zřejmé. Do všerejší půlnoci RAF prověřila všechna letiště na světě, jestli letadlo nepřijala. Nic. Mohlo se však zřítit například nad Saharou nebo jinou pouští, nebo do moře, někde na mělčinu." „Ty bomby by neexplodovaly?" „Ne. Bez uvedení do stavu pohotovosti jsou naprosto bezpečné. Dokonce ani přímý shoz, jak to předvedl B-47 nad Severní Karolínou v osmapadesátém, by měl za následek pouze explozi TNT, nikoli plutonia." „A jak je tedy ti lidé ze SPECTRE chytřejí odpálit?" M rozhodl ruce. „Všechno to projednával válečný kabinet. Já tomu vůbec nerozumím, ale atomová bomba zřejmě vypadá jako každá jiná bomba. Na špičce má trinitrotoluen a vzadu plutonium. Mezi nimi je otvor, do kterého se našroubuje nějaká roznětka. Když bomba dopadne, trinitrotoluen zažehne roznětka a ta aktivuje pluto-nium." „Takže ti lidé budou muset bomby shodit?" „Patrně ne. Budou potřebovat člověka s dobrou znalostí fyziky, který tomuhle rozumí. Ten pak bude muset odšroubovat špičku bomby, v které je obyčejná roznětka, která odpaluje TNT, a nahradit ji nějakou roznětkou s časovým spínačem, která by nálož odpálila. A celá ta věc není nijak objemná. Vešla by se do něčeho, co je asi dvakrát větší než velký golfový pytel. Přirozeně je velmi těžká. Ale dá se uložit například do kufru velkého auta, s nímž se pak zajede do města, kde se nechá zaparkované s odjištěným časovým spínačem. Ten se nařídí tak, aby poskytl dostatek času na únik do vzdálenosti nejméně sta mil, a je hotovo." Bond sáhl do kapsy pro další cigaretu. Bylo to neuvěřitelné, ale stalo se to, co předpokládaly všechny zpravodajské služby na světě. Anonymní mužik v plášti do deště s těžkým zavazadlem — nebo golfovým pytle, chcete-li. Zavazadlo ponechané v kanceláři, v zaparkovaném autě, v houští keřů v parku uprostřed velkého města. A není na to odpověď. A pokud se odborníci nemýlí, během několika let proti tomu budeme úplně bezmocní. Každý nářůdek si bude vyrábět atomové bomby na dvorku, obrazně řečeno. Tajemství už neexistuje, těžké bylo vyrobit pouze prototypy — stejně jako například u prvních zbraní na střelný prach nebo kulometů nebo tanků, které dnes v podstatě slouží všem jako luky a šípy. Zítra nebo pozítří budou oněmi luky a šípy atomové bomby. Tohle byl první případ vydírání. Pokud se nepodaří SPECTRE eliminovat, svět bude brzy vzhůru nohama a bude to provozovat každý zločinecký vědec s chemickým vybavením a trochou ocelového šrotu. Pokud se nepodaří včas je zarazit, nezbyde nic jiného než zaplatit. Tento závěr sdělil Bond svému šéfovi. „Je to tak," přisvědčil M. „Ať se to vezme z jakéhokoli hlediska, včetně politického — ne že by na něm v tomto případě nějak záleželo. Kdyby totiž všechno špatně dopadlo, ani náš premiér, ani americký prezident by nepřežili déle než pět minut. Ale ať už zaplatíme či nikoli, důsledky budou nekonečné — a všechny zlé. Proto musíme udělat naprosto všechno, abychom našli ty lidi, letadlo a včas to všechno zastavili. S tím naprosto souhlasí i ministerský předseda s americkým prezidentem. Nasazení budou všichni zpravodajci ze všech zemí, které jsou na naší straně — celá akce se nazývá operace Thunderball. Letadla, lodě, ponorky. Peníze přirozeně nehrají roli. Můžeme mít cokoli a kdykoli budeme chtít. Vláda už jmenovala speciální štáb, kam poputují veškeré informace. Američané učinili totéž. Určitěmu vyzrazení akce se nedá zabránit. Oficiálně je vše vysvětlováno panikou, a panika to skutečně je, způsobenou zmizením

vindicatoru s bombami, bez ohledu na to, jaký to může způsobit politický poprask. Jen ten dopis bude naprosto utajen. Veškerou detektivní práci — otisky prstů, souvislost s Brighto-nem, použitý dopisní papír — vykoná Scotland Yard ve spolupráci s FBI, Interpolem a za všemožné pomoci zpravodajských složek všech zemí NATO. K rozborům bude použit jen útržek papíru se strojopisem, kde bude pouze několik nevinných slov. To vše bude probíhat odděleně od hledání letadla, které bude výsostně špionážní akcí. Nikdo si obě vyšetřování nesmí spojovat. MI 5 důkladně prošetří všech pět členů posádky i toho italského pozorovatele, což vyzní jako přirozená součást pátrání po letadle. Pokud jde o nás, spojili jsme se se CIA, abychom pokryli celý svět. Allan Dulles nasadí do akce všechny své lidi, stejně jako já. Už jsem informoval všechny zainteresované strany. Teď nám však nezbyvá než sedět a čekat."

Bond si zapálil další cigaretu, hříšnou třetí v jedné hodině. „A kdy se do toho mám vložit já, pane?" zeptal se neúčastně.

M se na něj podíval, jako by ho viděl poprvé. Pak se otočil v židli a zahleděl se z okna kamsi do prázdna. „Tím, že jsem vám tohle prozradil, 007," řekl po určité odmlce, „jsem nedodržel slovo, které jsem dal premiérovi. Přisahal jsem, že to nikomu neřeknu. Rozhodl jsem se však učinit opačně, protože mám jistý nápad, jisté tušení, a přál bych si, aby ten nápad uskutečnil nějaký" — zaváhal — „spolehlivý člověk. Připadá mi, že jediná nepatrná stopa v tomto případě, byť jakkoli pochybná, je zachycení onoho letadla radarem DEW. Z východo-západního vzdušného koridoru se nad Atlantikem odchýlilo na jih směrem k Bermudám a Bahám. Rozhodl jsem se tuto stopu sledovat, i když nikde jinde přílišný zájem nevzbudila. Strávil jsem nějaký čas studiem map Západního Atlantiku a pokusil jsem se vžít do myšlení SPECTRE — nebo lépe řečeno do myšlení šéfa SPECTRE, protože taková organizace musí být vedena brilantním mozkiem. Ostatně když se to tak vezme, je to můj protějšek. A dospěl jsem k určitým závěrům. Usoudil jsem, že vhodný cíl pro bombu číslo 1 i pro bombu číslo 2 bude spíše v Americe než v Evropě. V první řadě, Američané jsou vnímavější k jaderné hrozbě než my Evropané, a tudíž by se nechali snadněji přesvědčit, pokud by došlo na použití druhé bomby. Zařízení v hodnotě přes sto milionů liber jsou v Americe početnější než v Evropě, a nakonec soudím, že SPECTRE je evropská organizace. Na tuto skutečnost ukazuje styl dopisu, použitý dopisní papír, mimochodem holandský, a také bezohlednost plánu. Z toho všeho mi připadá volba amerického cíle pravděpodobnější. Vycházejí z těchto předpokladů a z předpokladu, že letadlo nemohlo přistát přímo na americkém kontinentě nebo u jeho pobřeží — na to je síť pobřežních radarů příliš dobrá — podíval jsem se na sousední oblasti, které by mohly přicházet v úvahu. A," M se podíval na Bonda a znovu odvrátil pohled k oknu, „pojal jsem podezření na Bahamy. Jedná se o souostroví, v němž je mnoho ostrovů neobydlených, obklopených mělkým mořem s písčným dnem. Kromě toho je tam jen jedna radarová stanice, a v té slouží výhradně místní lidé. Navíc se zabývá pouze civilními lety. Jižně, směrem ke Kubě, Jamajce a dalším karibským ostrovům, neleží žádné vhodné cíle, a stejně je to daleko od amerického pobřeží. Sever směrem k Bermudám má tytéž nevýhody. K nejbližšímu americkému pobřeží je to však z Bahamského souostroví pouhých dvě stě mil — šest nebo sedm hodin plavby rychlou motorovou lodí nebo jachtou."

„Pokud máte pravdu," vmísil se do výkladu Bond, „proč SPECTRE neposlal svůj dopis prezidentovi Spojených států, ale našemu ministerskému předsedovi?"

„Aby celou záležitost zamlžil. Aby nás přiměl dělat přesně to, co děláme — pátrat po celém světě, místo abychom se zaměřili pouze na jednu jeho část. A kvůli maximálnímu účinku. SPECTRE si uvědomoval, že přijetí dopisu ihned po ztrátě bombardéru nás zasáhne přímo na solar plexus. Uvažovali dokonce, že by z nás ten úder mohl vyrazit peníze, aniž by museli vyvíjet nějaké další úsilí. Příští krok jejich operace, napadení cíle číslo 1, pro ně totiž bude dost obtížné. Do jisté míry je to lokalizuje. A oni by rádi sebrali peníze a co nejrychleji celou akci ukončili. Na to musíme sázet. Musíme je dohnat tak blízko k použití první bomby, jak jen se odvážíme v naději, že ve v následujících už necelých sedmi dnech něco prozradí. Je to nepatrná šance. Vkládám naději do svého odhadu" — M se otočil v židli zpět ke stolu — „a do vás." Upřel na Bonda tvrdý pohled. „Nějaké připomínky? Pokud ne, raději se do toho pusťte. Od této chvíle do půlnoci máte rezervaci v každém letadle do New Yorku. Dále poletíte s BOAC. Uvažoval jsem o použití Canberry od RAF, ale nechci, aby váš přilet vzbudil nějakou pozornost. Jste bohatý mladý muž, který se na ostrovech poohlíží po nějaké nemovitosti. To vám poskytne dostatek prostoru pro pátrání. Tak co?"

„Jistě, pane." Bond vstal. „Raději bych se podíval na nějaké zajímavější místo — například za železnou oponu. Nemůžu se zbavit pocitu, že tohle je větší operace, než může zvládnout malý útvar. Vsadil bych se, že v tom mají prsty Rusové. Mají pokusné letadlo a bomby — o obojí nepochybně stojí — a teď nám jen házejí prach do očí s tím povykem kolem SPECTRE. Kdyby ještě existovala SMĚŘŠ, sázel bych na to, že je to jejich práce, protože je to přesně v jejich stylu. Jenže kdyby na tom něco bylo, zřejmě by nějakou stopu zachytila naše východní stanoviště. Ještě něco, pane. S kým budu spolupracovat v Nassau?"

„Guvernér o vašem přiletu ví. Mají tam dobře vycvičenou policii. Předpokládám, že CIA tam pošle schopného člověka s komunikační výbavou. Mají lepší techniku než my. Vy si vezmete šifrovací stroj a zprávy mi budete posílat v kódu Trojitě X. Chci znát každou sebemenší podrobnost, kterou zjistíte. Depeše budou adresovány mně osobně. Rozumíte?"

„Jistě, pane." Bond vykročil ke dveřím a vyšel z kanceláře. Všechno bylo řečeno. Vypadalo to na dosud největší operaci Tajné služby a Bond soudil, že byl odsunut někam do zadních řad, neboť dohadům svého šéfa nepřikládal přílišný význam. No dobrá. Alespoň se hezky opálí a bude celou tu podívanou sledovat z ústraní.

Když Bond vyšel z budovy, na rameně zavěšenou úhlednou koženou brašnu, v níž se místo drahé filmové kamery ve skutečnosti ukrýval šifrovací stroj, muž v bezovém volksvagenu si přestal škrábat pod košili strup po spálenině, už podesáté rozepjal podpažní pouzdro s pětáctýřicítkou s dlouhou hlavní, nastartoval vůz a zařadil rychlost. Stál dvacet yardů za Bondovým zaparkovaným bentleym. Muž neměl tušení, z jaké budovy to Bond vyšel. Od recepční v Shrublands prostě získal Bondovu adresu a hned po propuštění z brightonské nemocnice se na něj opatrně pověsil. Vůz si najal pod smyšleným jménem. Až učiní, co učinit musí, odjede rovnou na Londýnské letiště a odletí prvním letadlem do kterékoli země na kontinentu. Hrabě Lippe byl sangvinik. Vyřizování osobních účtů pro něj

neředstavovalo žádný problém. Byl bezohledný a pomsty-chtivý a za svůj život se vypořádal s mnoha nepohodlnými a možná i nebezpečnými lidmi. Uvažoval, že i kdyby se o tomhle dozvěděl SPECTRE, nic by nenamítal. Z telefonického hovoru vyslechnutého hned první den pobytu na klinice poznal, že jeho inkognito je částečně prozrazeno, takže bylo docela dobře možné dozvědět se o něm vše potřebné přes jeho členství v tongu Rudého blesku. Odtud ke SPECTRE vedla sice ještě dlouhá cesta, ale spolupracovník G věděl, že jakmile dojde k sebemenšímu úniku, tok dalších informací už je nezadržitelný. Kromě toho ten chlap musí zaplatit. Hrabě Lippe byl zvyklý mít srovnané účty.

Bond nastoupil do svého vozu a zabouchl dveře. Spolupracovník G pozoroval modrý kouř, který vyrazil z dvojitého výfuku. Pak se rozjel.

Na druhé straně ulice asi sto yardů za volkswagenem si SPECTRE číslo 6 nasadil motocyklistické brýle, našlápl pětistovku Triumph a prudce se rozjel. Hbitě se propletl řadami vozů — ve své poválečné kariéře byl i zkušeným jezdcem DKW — a pověsil se na volkswagen tak, aby byl mimo úhel řidičova výhledu ve zpětném zrcátku. Neměl ponětí, proč spolupracovník G sleduje bentley, ani komu ten vůz patří. Jeho úkolem bylo zabít řidiče volkswagenu. Sáhl do kožené kabely zavěšené přes rameno, vytáhl těžký granát — dvakrát větší než běžný vojenský — a prozoroval provoz před sebou, aby vystihl vhodný okamžik pro únik.

Spolupracovník G sledoval obdobné cíle. Všiml si mezer mezi sloupy pouličních lamp na chodníku a odhadoval, zda by dokázal sjet z vozovky, kdyby ho někdo zablokoval. Přidal plyn, pustil pravou rukou volant a vytáhl revolver. Nyní byl na úrovni zadního nárazníku Bondova vozu. Vzápětí už byl vedle něj. Temný profil pro něj představoval sedící terč. Ještě jednou se rychle podíval před sebe a zdvihl zbraň.

Neomalený kovový rachot vzduchem chlazeného motoru volkswagenu přiměl Bonda otočit hlavu. Tato nepatrná redukce cílové plochy mu zachránila čelist. Kdyby byl zrychlil, dostala by ho druhá kulka, ale jakýsi šťastný instinkt ho ponoukl dupnout na brzdu a současně prudce sklonit hlavu, až narazil bradou do tlačítka klaksonu a téměř se sám knockoutoval. Vzápětí se místo třetího výstřelu ozval výbuch a na Bondův vůz se snesla sprška střepů čelního skla volkswagenu. Bond se skřipěním brzd zastavil a vypnul motor. Ze všech stran se ozývaly výkřiky a zmatené troubení. Bond obezřetně zdvihl hlavu. Volkswagen ležel na boku před bentleym a jedno kolo se mu stále točilo. Téměř celou střechu měl odtrženou. Z vozu viselo příšerně znetvořené tělo. Plameny olizovaly zpuchýřovatělý lak. K místu nehody se začali sbíhat lidé. Bond se vzpamatoval a rychle vystoupil z vozu. „Ustupte!“ zakřičel. „Ta nádrž vybuchne!“ Téměř vzápětí se ozval tlumený výbuch, objevil se oblak černého dýmu a vyšlehly plameny. V dálce zazněly sirény. Bond se prodral davem a rychle vykročil ke svému ústředí. Hlavou mu vířily myšlenky.

Výslechem zmeškal dvě letadla do New Yorku. Ve chvíli, kdy policie uhasila oheň a kdy odvezli pozůstatky muže, vrak a úlomky granátu, bylo celkem jasné, že mají jen boty, číslo zbraně, nějaká vlákna a cáry oblečení a vůz. V půjčovně aut si pamatovali jen muže v tmavých brýlích, řidičský průkaz na jméno Johnston a balíček pětilibrověk. Vůz byl před třemi dny zapůjčen na dobu jednoho týdne. Mnoho lidí si všimlo motocyklisty, jehož stroj však zřejmě neměl zadní poznávací značku. Obrovskou rychlostí ujel směrem k Baker Street. Měl motocyklistické brýle. Střední postavu. Nic víc. Bond nemohl policii nijak pomoci. Řidiče volkswagenu neviděl, protože vůz byl příliš nízký. Zahlédl jen ruku a blýsknutí zbraně.

Tajná služba si vyžádala kopii policejní zprávy a M vydal pokyn, aby byla zaslána na štáb operace Thunderball. Ještě jednou krátce přijal Bonda a tvářil se, jako by to všechno byla Bondova chyba. Pak mu ale řekl, ať na to zapomene — nejspíš to souviselo s nějakým jeho předchozím případem. Nepříjemný dozvuk. Policie už tomu přijde na kloub. Hlavní teď byla operace Thunderball. Bond by měl co nejrychleji odletět.

Když Bond podruhé opouštěl budovu, dalo se do deště. Mechanik ze servisní dílny v zadním traktu budovy udělal, co se dalo. Odstranil zbytky čelního skla Bondova vozu a vyčistil vnitřek od střepů, ale než se Bond kolem oběda dostal domů, byl promočený na kost. Nechal auto v nedaleké garáži, zavolał Rollsům a své pojišťovně (přilíši se přiblížil nákladnímu vozu s ocelovými pruty, určenými zřejmě k výrobě železobetonu. Ne, číslo toho nákladního vozu si nezapsal. Promiňte, ale víte, jak to je, když se něco stane tak náhle) a odebral se domů, kde se vykoupal a převlékl do tmavomodrého obleku z česané příze. Pečlivě si sbalil velký kufr a kabelu s potápěčskou výstrojí a prošel kuchyní. May ho soucitně sledovala. Vypadalo to, že by mohla pronést další výchovný projev. Bond zdvihl ruku. „Nic mi nefíkejte, May. Měla jste pravdu. Nemůžu dělat svou práci na mrkově šťávě. Za hodinu musím být pryč a potřebuju se pořádně najíst. Buďte od té dobroty a udělejte mi ta svá míchaná vejce — čtyři, prosím. Čtyři plátky americké slaniny uzené na hikorovém dřevu, pokud nám nějaká zbyla, a horkou topinku s máslem — tu vaši, ne z celozrnného chleba — a velký hrnek kávy - velmi silné. A přineste mi taky podnos s pitím.“

May se na něj podívala s jistou úlevou, ale užasle. „Copak se stalo, pane Jamesi?“

Bond se jejím výrazu zasmál. „Ale nic, May. Jen mě napadlo, že život je příliš krátký. Na hlídání kalorií bude spousta času v nebi.“

Bond nechal May hurovat nad tím rouháním a odešel si překontrolovat výzbroj.

KAPITOLA 9 NĚKOLIKANÁSOBNÉ REKVIEM

Pokud se týkalo SPECTRE, plán Omega probíhal přesně tak, jak Blofeld předpokládal, a fáze I až III byly v plném rozsahu ukončeny podle časového rozvrhu.

Giuseppe Petacchi, zesnulý Giuseppe Petacchi, byl vybrán skutečně dobře. V osmnácti už byl druhým pilotem na stroji Focke-Wulf 200 z jaderské protiponorkové hlídky a jako jeden z hrstky pečlivě vybraných italských pilotů směl létat na těchto německých letadlech. Když se situace ve válce obrátila a Spojenci začali dobývat Itálii, dostala jeho skupina německé našlápné miny s novými hexogenový-mi náložemi. Petacchi pochopil, kde mu pokvete štěstí, a vzal svůj osud do vlastních rukou. Na běžném hlídkovém letu zastřelil ranami do týla ze své osmatřicítky pilota i navigátora a přelétl

velkým letadlem do přístavu Bari. Musel letět těsně nad mořskými vlnami, aby se vyhnul protiletadlové palbě. Pak vyvěsil z okna košili na znamení toho, že se vzdává, a počkal si na příslušníky RAF. Za tento hrdinský čin ho vyznamenali Angličané i Američané a za předání našlápne miny Spojencům dostal deset tisíc liber ze zvláštních fondů. Zpravodajcům barvitě vyličil, jak se individuálně podílel na odboji od doby, kdy mohl vstoupit do Italských vzdušných sil. Koncem války už vystupoval jako jeden z nejudatnějších hrdinů italského odboje. Od té doby už měl život snadný — byl pilotem a později kapitánem obnovené letecké společnosti Alitalia a později se vrátil k novým Italským vzdušným silám v hodnosti plukovníka. Následovalo jeho převelení k NATO, kde byl jako jeden z šesti Italů určen k záložní úderné jednotce. Nyní mu však bylo čtyřiatřicet let a usoudil, že už má létání dost. Zvláště se mu nelíbila představa, že je součástí předních vojů obranných sil NATO. Od hrdinských kousků tu byli mladší. Celým životem ho provázela touha po vlastnictví okázalých, vzrušujících a nákladných věcí. Měl většinu toho, po čem toužil — několik zlatých tabaterek, spolehlivé zlaté hodinky Rolex Oyster Perpetual se zlatým tahem, kabriolet Lancia Gran Turismo, spoustu elegantních obleků a všechny dívky, na které si vzpomněl (jednou byl krátce, leč neúspěšně ženatý). Teď toužil — a po čem toužil, to obvykle dostal - po speciálu* Maserati 3500 GT, který viděl na Milánské výstavě automobilů. A chtěl také uniknout — uniknout z bleď zelených chodeb NATO a z letectva do nového světa s novým jménem. Představoval si Rio de Janeiro. To však znamenalo nový pas a spoustu peněz.

V té době se v jeho životě objevil člověk, který dokázal zhmotnit jeho tužby. Byl to Ital jménem Fonda, který byl tehdy číslem 4 ve SPECTRE a hledal mezi personálem NATO v pařížských nočních klubech právě takového člověka. Trvalo mu celý měsíc, než si pečlivě nprávil návnadu. Když ji pak předhodil rybě, byl až udiven, jak hltavě ji spolkla. V následujícím údobí SPECTRE prověřil, zda nemůže jít o nastrčeného člověka, ale nakonec všechna světla zazářila zeleně a Petacchimu byl předložen konkrétní plán. Měl se dostat do cvičného kursu létání na vindicatoru a unést letadlo. (O atomových zbraních nepadla zmínka. Petacchi byl informován, že se jedná o kubánskou revoluční skupinu, která chce nějakým výrazným činem upozornit na svou existenci. Petacchi tu historku nijak nezkomal. Bylo mu jedno, kdo to letadlo chce, jen když mu zaplatí.) Odměnou měl dostat milion dolarů, nový pas na jméno a národnost, které si zvolí, a okamžitý odvoz z místa dodání do Ria de Janeiro. Po mnoha diskusích nad četnými podrobnostmi plánu a jeho několikerým vylepšením seděl konečně Petacchi onoho druhého června v osm hodin večer ve vindicatoru, který burácel po rozjezdové dráze směrem k St Albans. Byl napjatý, ale věřil si.

Pro cvičné lety bylo v prostorném trupu hned za velkou pilotní kabinou instalováno několik obyčejných sedadel z civilního letadla. Petacchi celou hodinu tiše seděl a pozoroval pět mužů při práci před Četnými číselníky a tlačítky. Když nadešel jeho čas pilotovat letadlo, uspokojilo ho, že se obešel bez nich. Po nastavení automatického pilota už stačilo jen neusnout a občas se přesvědčit, že udržují výšku 32 000 stop, těsně nad transatlantickým vzdušným koridorem. Kritická chvíle nastane, až se odchýlí z východo-západního do seve-ro-j jižního koridoru směrem na Bahamy, ale to všechno bylo předem pečlivě promyšleno a každý krok měl Petacchi zaznamenán ve svém zápisníku v náprsní kapse. Přistání bude vyžadovat velice pevné nervy, ale za milion dolarů se nervy zpevňují poměrně snadno.

Petacchi se už podesátě podíval na rolexky. Teď. Prohlédl si a prověřil kyslíkovou masku v přihrádce vedle svého sedadla a odložil ji, připravenou k okamžitému nasazení. Poté vytáhl z kapsy červeně označený váleček a připomněl si, kolikrát přesně musí otočit uzávěrem, aby uvolnil pojistku. Pak si jej znovu uložil do kapsy a odešel do pilotní kabiny. „Ahoj, Seppy, tak jak se ti letí?“ Pilot měl Itala rád. V Bourne-mouthu se spolu zúčastnili několika velkolepých rvaček. „Dobře, dobře.“ Petacchi mu položil ještě několik otázek, ověřil si kurs nastavený na automatickém pilotovi, zkontroloval rychlost letadla a výšku. Všichni muži v pilotní kabině byli uvolnění, téměř ospalí. Ještě pět hodin letu. Stočit se na sever a severozápad u ODE-ONU* už asi nestihne, ale dá se to dohnat u Southamptonu. Petacchi se postavil zády ke kovovému rámu, v němž byl palubní deník a letový plán. Pravou rukou sáhl do kapsy, nahmátl pojistku a třikrát ji otočil kolem dokola. Pak vytáhl váleček z kapsy a zasunul ho za rám.

Poté se protáhl a zív. „Jdu si dát šlofika,“ prohlásil nevzrušeně. Snadno se učil hovorové fráze. Navigátor se zasmál. „Jak se tomu říká italsky — šlófo?“

Petacchi se pobaveně zasmál. Prošel otevřenými dveřmi, usadil se do svého sedadla, nasadil si kyslíkovou masku a nastavil regulátor na sto procent kyslíku, aby zamezil přístupu vzduchu. Pak si udělal pohodlí a jen se díval. Řekli mu, že do pěti minut by mělo být po všem. Asi za dvě minuty se navigátor, který byl nejbližší rámu na mapy, náhle chytil za krk, zachroptěl a padl na zem. Radista si strhl sluchátka a vykročil, ale při druhém kroku sklesl na kolena, naklonil se a upadl na bok. V tom okamžiku začali lapat po dechu i ostatní tři muži. Druhý pilot a pilotní mechanik se začali svíjet a sesouvat ze svých sedadel téměř současně. Ochable se pokusili nalézt oporu jeden u druhého, ale oba skončili na zádech. Pilot zatápal po mikrofonu nad hlavou, něco do něj nezřetelně zamrmal, napůl vstal a pomalu se otočil. Jeho vykulené, nyní už mrtvé oči, chvíli zíraly dveřmi na Petacchiho. Poté se muž sesunul na druhého pilota. Petacchi se podíval na hodinky. Přesně čtyři minuty. Usoudil, že jim dá ještě minutu. Po jejím uplynutí sáhl do kapsy pro gumové rukavice, navlékl šije, přitiskl si masku k obličejí a s pružnou hadicí přes rameno vykročil do pilotní kabiny.

Za rámem na mapy nahmátl váleček s kyanidem a uzavřel pojistku. Zkontroloval automatického pilota a nastavil natlakování kabiny, aby ji pomohl vyčistit od jedovatého plynu. Pak se vrátil na své sedadlo a patnáct minut čekal. Řekli mu, že patnáct minut bude stačit, ale na poslední chvíli se rozhodl vyčkat ještě dalších deset. Nakonec vstal a s kyslíkovou maskou stále nasazenou začal odtahovat mrtvolu dozadu do trupu. Když kabinu vyprázdnil, vytáhl z kapsy kalhot malou ampulku s krystaly, odstranil korkovou zátku a rozsypal krystaly po podlaze. Klekl si a pozorně krystaly sledoval. Zachovaly si bílou barvu. Stáhl si kyslíkovou masku a obezřetně zlehka začíchal. Nic necítil. Pro jistotu si však masku znovu nasadil a ujal se řízení letadla. Srovnal výšku na 32 000 stop a pomalu změnil kurs na severozápadozápad.

Obří letoun hučel do noci. V kabině osvětlené žlutými číselníky bylo ticho a teplo. Petacchi slyšel jen tichý bzukot invertoru. Při kontrole číselníků zaznělo každé cvaknutí vypínače jako výstřel z malorážní pistole.

Petacchi znovu překontroloval automatického pilota a gyro a prověřil všechny palivové nádrže, aby zjistil, zda dodávají palivo rovnoměrně. Jedno palivové čerpadlo potřebovalo upravit nastavení. Teploty v tryskách byly v normálu. Spokojený Petacchi se pohodlně usadil v sedadle pilota, spolkl benzedrinovou tabletku a jal se přemítat o budoucnosti. V jedné sluchátkách na podlaze kabiny to hlučně zacvrkalo. Petacchi se podíval na hodinky. No jistě! Kontrolní věž na základně Boscombe Down se snaží navázat radiové spojení s vindicatorem. Pomínul už třetí hlášení v pravidelných půlhodinových intervalech. Jak dlouho budou ještě čekat, než zburcuje Námořní leteckou záchrannou službu, vrchní velitelství letectva RAF a ministerstvo letectva? Nejprve vše důkladně prověří u Jižního záchranného centra a pak nejspíš vyčkají ještě půl hodiny, a to on bude už daleko nad Atlantikem.

Cvrkání ve sluchátkách ustalo. Petacchi vstal z pilotního sedadla a podíval se na obrazovku radaru. Chvilí sledoval, jak se na ní občas objeví bod letadla letícího někde pod ním. Všimnou si jeho přeletu nad vzdušným koridorem? Sotva. Radary civilních letadel zabírají omezenou kuželovitou výše před sebou. Dokud se nedostane na dosah dálkového systému včasného varování, patrně si ho nikdo nevšimne. A DEW ho zřejmě bude považovat za civilní letadlo, které zaletělo trochu výš.

Petacchi se vrátil na pilotní sedadlo a podrobně prozkoumal číselníky. Jemně letadlem zmanévroval, aby prověřil správnou funkci řídicích systémů. Mrtvolky na podlaze v trupu se těžkopádně pohnuly. Letadlo reagovalo dokonale. Petacchimu připadalo, že řídí krásné tiché auto. Krátce se zasnul nad maserati. Jakou si vybere barvu? Radši ne svou obvyklou bílou. Nic nápadného. Temně modrá s tenkým červeným podélným proužkem na karosérii. Poklidnou a úctyhodnou barvu, která bude odpovídat jeho nové nenápadné totožnosti. Bylo by zábavné zúčastnit se nějaké zkušební jízdy nebo silničního závodu — třeba mexické '2000'. Jenže to by bylo příliš nebezpečné. Co kdyby vyhrál a jeho fotografie by se ocitla v novinách?! Ne. Do ničeho takového se pouštět nesmí. Bude jezdit rychle, jen když bude chtít udělat dojem na nějakou dívku. V rychlém voze vždycky roztají. Proč asi? Mají snad pocit, že podléhají stroji a muži, který silnými opálenými rukama svírá volant? Prostě to tak je. Po deseti minutách rychlé jízdy pak zahnete do lesa a dokonale vláčnou rozechvělou dívku musíte téměř zdvihnout a položit do mechu.

Petacchi se probral ze zasnění. Podíval se na hodinky. Vindicator měl za sebou čtyři hodiny letu. Při rychlosti šesti set mil za hodinu urazil slušnou vzdálenost. Na obrazovce už by se mělo objevit americké pobřeží. Vstal a podíval se. Ano, tady, ve vzdálenosti pěti set mil se jasně rýsovalo. Petacchi rozpoznal Boston a stříbrnou stužku řeky Hudson. Nemusel si ověřovat polohu přes meteorologické lodě Delta a Echo, které pluly někde pod ním. Držel stálý kurs a chystal se, že se brzy odchýlí z koridoru vymezeného pro lety na západ.

Petacchi se vrátil na sedadlo, rozžvýkal další benzedrinovou tabletku a podíval se do letového plánu. Připravil se a sledoval přízračné světélkování gyrokompasu. Ted'! Jemně stočil letadlo do nového kursu a zapnul autopilota. Nyní už mini na jih, čekal ho poslední úsek cesty. Sotva tři hodiny letu. Byl čas dělat si starosti s přistáním.

Petacchi vytáhl svůj malý zápisník. „Po levé straně sledovat světla ostrova Grand Bahama, po pravé Palm Beach. Připravit se na navigační pomoc jachty čísla 1 — tečka, tečka, čárka; tečka, tečka, čárka, vypustit palivo, poslední čtvrt hodinu letu absolvovat ve výšce asi tisíce stop, vysunout brzdící klapky a ještě sestoupit. Dívat se ven na blikající červený maják a připravit se ke konečnému přiblížení na přistání. Hloubka vody v místě přistání je čtyřicet stop. Spoustu času dostat se k nouzovému východu. Nastoupit na jachtu čísla 1. Nazítří v 8,30 odlétá letadlo Bahamas Airways do Miami a pro zbytek cesty použít letadlo společnosti Braniffnebo Reál Airlines. Od čísla 1 převzít peníze v tisícidolarových bankovkách nebo v cestovních šecích, bude mít obojí. Cestovní pas bude na jméno Enrico Valli, ředitel společnosti.”

Petacchi zkontroloval polohu, kurs a rychlost. Zbývala mu pouhá hodina letu. Byly tři hodiny ráno greenwichského času, devět hodin večer bahamského času. Měsíc byl v úplňku a koberec mraků deset tisíc stop pod ním připomínal sněhové pole. Petacchi zhasl poziční světla na koncích křídel a na trupu. Zkontroloval stav paliva: dva tisíce galonů včetně záložních nádrží. Na poslední čtyři stovky mil jich bude potřebovat pět set. Otevřel záložní nádrže a vypustil tisíc galonů. Odlehčený letoun začal stoupat a pomalu se vrátil zpět na 32 000 stop. Zbývalo dvacet minut letu — nadešel čas zahájit dlouhý sestup...

Dolů přes mraky, okamžiky slepoty a pak hluboko pod ním bledě zamžikala řídká světla Severních a Jižních Bimin tlumená stříbrným odrazem měsíce v klidném moři bez vln. Meteorologická zpráva, kterou převzal z Věro Beach na americké pevnině, byla v pořádku: „Klidno, lehký vánec od severovýchodu, dobrá viditelnost, pravděpodobnost okamžité změny mizivá.” Nassavský rozhlas tuto zprávu jen potvrdil. Moře vypadalo hladké a pevné jako ocel. Všechno dopadne dobře. Petacchi si na pilotově přijímači nastavil 67. kanál, kde se mu měl ozvat radiový maják čísla 1. Na okamžik zpanikařil, když se mu nedostalo okamžité odezvy, ale pak to uslyšel, slabě, ale jasně — tečka, tečka, čárka; tečka, tečka, čárka. Nadešel čas zahájit sestup. Petacchi vysunul brzdící klapky naplno a vypnul čtyři proudové motory. Velký letoun začal klesat. Radiový výškoměr se začal výhruzně ozývat. Petacchi sledoval střídavě přístroj a rtuťově lesklou hladinu moře pod sebou. Na okamžik se mu v měsícem nasvícené vodě ztratil obzor. Pak však uviděl malý temný ostrov a znovu nabyl sebedůvěry. Výškoměr ukazoval dva tisíce stop. Zastavil sestup a držel letadlo v této výšce.

Signál čísla 1 byl teď hlasitý a jasný. Každou chvíli se muselo objevit červené blikající světlo. Ano, Petacchi už je uviděl asi pět mil před sebou. Nepatrně sklonil nos letadla. Ted' to přijde! Bude to snadné! Jeho prsty si hrály s ovládacími prvky řízení jako by to byly erotogenní zóny ženy. Pět set stop, čtyři sta, tři sta, dvě stě... na moři se objevil bledý obrys jachty se zhasnutými světly. Letadlo bylo těsně před červeným signálním světlem. Narazí do něj? Na tom nezáleží. Pomaloučku dolů, dolů, dolů. Připrav se všechno okamžitě vypnout. Břicho letadla narazilo. Nos nahoru!

Plesk. Skok vzduchem a pak... další náraz!

Petacchi odtrhl ztuhlé prsty od přístrojové desky a otupěle vyhlédl z okénka na zpěněné vlnky. Bože, dokázal to! On, Giuseppe Petacchi, to dokázal!

Takže potlesk! A odměna!

Letoun pomalu klesal ke dnu a z potápějících se trysek se ozývalo syčení. Petacchi slyšel zezadu kovový praskot trupu poškozeného nárazem na hladinu. Prošel trupem a voda mu šplouchala pod nohama. Na obličejí jedné mrtvoly plovoucí v zádi letadla se přízračně odráželo měsíční světlo. Petacchi rozbil plexisklo, pod nímž byla klika nouzového východu na pravoboku. Prudčeji stiskl a dveře vypadly ven. Petacchi jimi prošel na křídlo.

Velká jola byla už téměř u letadla. Petacchi napočítal šest mužů. Zamával jim a radostně na ně zavolal. Jeden zdvihl ruku na pozdrav. Mléčně bílé obličej mužů ho tiše a zvědavě pozorovaly. Petacchi si pomyslel, že vypadají velice seriózně, obchodnický. Tak to bylo správné. Potlačil triumfální pocity a nasadil také vážný výraz.

Jola přirazila ke křídlu a jeden muž mu vyšel v ústrety. Byl malý a tlustý a měl velice pronikavý pohled. Kráčel opatrně, aby neztratil rovnováhu. Palec levé ruky měl zaháknutý na opasku.

„Dobrý večer,“ řekl šťastně Petacchi. „Dobrý večer, předávám jedno letadlo v dobrém stavu.“ (Tenhle vtípek si připravil předem.) „Tady mi to podepište,“ natáhl ruku.

Muž z joly ji silně sevřel a prudce si Petacchiho přitáhl. Pilotova hlava se tím trhnutím zvrátila dozadu, a ve chvíli, kdy tenká dýka pronikla spodkem obnažené brady a patrem úst do mozku, zíral přímo do očí měsíce. Jeho poslední pocity byly překvapení, záblesk bolesti a němá exploze oslnivých světél.

Vrah dýku na okamžik podržel a na hřbetě ruky cítil strnisko na Petacchiho bradě. Pak složil tělo na křídlo a dýku vytáhl. Pečlivě ji omyl v mořské vodě a otřel čepel o Petacchiho záda. Odtáhl tělo po křídle a poblíž nouzového východu je hodil do vody.

Při návratu po křídle k čekající jole výmluvně zdvihl palec. Čtyři muži už byli oblečeni do potápěčských kombinéz. Jeden po druhém si naposledy upravili náústky, nemotorně se převálili přes bok houpající se lodi a potopili se ve víru bublinek. Když zmizel pod hladinou poslední, mechanik opatrně spustil přes bok obrovský podmořský reflektor a natáhl kabel. V daném okamžiku zapnul vypínač a moře s potápějícím se letadlem se matně rozsvětlovalo. Mechanik zařadil rychlost a odcouval z dosahu víru, který vytvářelo potápějící se letadlo. Kabel reflektoru při tom postupně povoloval. Na bezpečném místě zastavil a vypnul motor. Sálh do kombinézy a vytáhl balíček camelek. Jednu cigaretu nabídl vrahovi. Ten si ji vzal, pečlivě ji zlomil vejpůl, jednu půlku si zastrčil za ucho a druhou zapálil.

Vrah byl člověk, který si úzkostlivě hlídal své slabosti.

KAPITOLA 10 DISCO VOLANTE

Na palubě jachty si číslo 1 sňal noční brýle, z kapsičky saka bílého obleku z česané příze vytáhl kapesník od Charveta a jemně si jím osušil čelo a spánky. Pižmová vůně od Schiaparelliho ho uklidnila a připomněla mu příjemné stránky života, Dominettu, která tou dobou Eí asi večerela — v Nassau lidé dodržovali španělský denní rozvrh* a koktejly nekončily před desátou — se zhýralými, ale poměrně veselými Saumursovy a jejich stejně lehkovážnými hosty, připomněla mu první hry, které se právě rozbíhaly v kasinu, i rytmy kalypsa, které se ozývaly z barů a nočních klubů na Bay Street. Vložil si kapesník zpět do kapsičky. Ale tohle taky nebylo špatné. Taková nádherná operace. Jako hodinky. Podíval se na zápěstí. Čtvrt na jedenáct. Letadlo mělo sotva půl hodiny zpoždění. To půlhodinové čekání bylo nepříjemné, ale přistání se zdařilo dokonale. Vargas se dobře a rychle vypořádal s tím italským pilotem—jak že se jmenoval? — takže teď už měli pouze čtvrt hodinový skluz. Pokud potápěči nebudou muset použít k vyproštění bomb oxyacetylenové řezačky, určitě to brzy zvládnou. Ale člověk nesmí očekávat, že se nevyskytnou vůbec žádné překážky. Zbývalo ještě osm hodin tmy. Klid, metodický postup, efektivita, přesně v tomto pořadí. Klid, metodický postup, efektivita. Číslo 1 sešel z můstku do kabiny s vysílačkou. Páchla potem a napětím. Žádné hlášení z nassavské řídicí věže? Žádná zpráva o nízko letícím letadle? O jeho pádu do moře u Bimini? Sledujte to dál a spojte mě s číslem 2. Rychle, prosím. Už je čtvrt. Číslo 1 si zapálil cigaretu a sledoval, jak velký mozek jachty začíná pracovat, pátrat v éteru, naslouchat, hledat. Radista kmítal hbitými prsty, chvílkami ustával, ověřoval a znovu se vydával na plavbu po zvukových vlnách světa. Potom na okamžik znehybněl, nastavil hlasitost a zdvihl palec. Číslo 1 promluvil do malé drátěné kuličky, která mu čněla před ústa ze sluchátek. „Hovoří číslo 1.“

„Číslo 2 poslouchá.“ Hlas zněl dutě a kolísal v hlasitosti. Ale rozhodně to byl Blofeld. Číslo 1 znal ten hlas lépe, než si pamatoval hlas svého otce.

„Operace proběhla úspěšně. Deset patnáct. Zahájení další fáze v deset čtyřicet pět. Pokračujeme. Přepínám.“

„Díky. Konec.“ Sluchátka oněměla. Hovor trval pětáctičet vteřin. Nebylo myslitelné, aby ho někdo za tu dobu a na téhle frekvenci zachytil.

Číslo 1 prošel velkým salonem jachty a sešel do podpalubí. Seděli tam čtyři muži z družstva B a kouřili. Dýchací přístroje měli položené vedle sebe. Podvodní poklop umístěný hned nad kýlem jachty byl otevřený. Šest stop vody v únikové šachtě* bylo prosvíceno měsíčním světlem, které se odráželo od bílého písku na dně pod lodí. Na mřížkované podlaze vedle mužů byla složená obrovská plachta barvy bílé kávy s nepravidelnými temně zelenými a hnědými skvrnami. „Všechno probíhá hladce,“ řekl číslo 1. „Družstvo A je v plné práci. Každou chvíli musí být hotovi. Kde máme kočár a sáně?“

Jeden z mužů ukázal palcem dolů. „Jsou na dně. Bude to rychlejší.“

„Výborně.“ Číslo 1 pokývl k jakémusi jeřábu upevněnému na stěně nad únikovou šachtou. „Jak snášel tu zátěž?“

„Ten řetěz by si poradil s dvojnásobnou.“

„Čerpadla?“

„V pořádku. Vyčerpají šachtu za sedm minut.“

„Tak dobře. Hlavně zůstaňte v klidu. Čeká nás dlouhá noc.“ Číslo 1 vylezl po železném žebříku z podpalubí a vyšel na palubu. Noční brýle už nepotřeboval. Dvě stě yardů po pravoboku nebylo na moři nic kromě joly, která tu kotvila ve

zlaté podmořské záři. Červené signální světlo už naložili do lodi. Malý generátor, který vyráběl proud pro velký reflektor, silně rachotil. Přes klidné moře se ten zvuk musel nést hodně daleko. Akumulátory však byly příliš objemné a mohly by se vyčerpat ještě před dokončením práce. Generátor byl kalkulovaným rizikem. Nejbližší ostrov byl pět mil daleko a ne-osídlený, pokud si na něm někdo zrovna nedělal půlnoční piknik. Cestou na setkání s letadlem se u něj jachta zastavila a posádka provedla průzkum. Byla učiněna všechna bezpečnostní opatření. Motor jachty tiše předl. Kromě další fáze si nemuseli dělat žádné starosti. Číslo 1 prošel dvířky na přilehlý kapitánský můstek a sklonil se nad osvětleným stolem s mapou.

Číslo 1, Emilio Largo, byl velký, nápadně hezký čtyřicátník. Byl to Říman a vypadal jako Říman, ale ne jako Říman ze současnosti, ale ze starořímských mincí. Velký dlouhý obličej měl opálený do barvy mahagonové hnědi. Silný orlí nos a výrazná čelist umocňovaly antický dojem. Protiklad k tvrdým, pomalým hnědým očím tvořila smyslná satyrská ústa. Uši z přímého předního pohledu vypadaly téměř špičaté a přispívaly k animálnosti, která ničila ženy. Jedinou slabostí v tomto obličejí římského setníka byly přespříliš dlouhé kotlety a přespříliš pečlivě dožadované silně napomádané vlnité vlasy, které působily dojmem, že jsou na hlavě přimalované. Na Largově statném těle nebyl jediný gram přebytného tuku — reprezentoval Itálii na olympijských hrách ve fleretu a byl vynikající i v plavání volným stylem. Před měsícem vyhrál v Nassau seniorskou kategorii ve vodním lyžování — svaly byly patrné i pod dokonale stříženým oblekem z česané příze. Sportovní zdatnosti nasvědčovaly též ruce, ohromné i na muže jeho velikosti a stavby těla. Nyní, když se sunuly po mapě, držíce pravítko a kružítko, vypadaly v bílých rukávech spočívajících na bílé mapě jako velká hnědá chlupatá zvířata, která se odpoutala od svého majitele.

Largo byl dobrodruh a dravec. Před dvěma sty lety by byl pirátem, nikoli však pirátem z románů, ale chlapem typu Černovouse, krví zbroceným hrdlořezem, který si bezohledně prosekává cestu ke zlatu. Jenže Černovou byl přílišný grázl, který za sebou všude na světě zanechával hromady mrtvol. Largo byl jiný. V jeho činech se projevoval chladný mozek a dokonalost provedení, které ho vždy zachránilo před odplatou — od poválečných začátků šéfa černého trhu v Neapoli přes pět výnosných let pašování z Tangem, dalších pět let velkých loupeží šperků na Francouzské Riviéře až po těch posledních pět let účinkování ve SPECTRE. Vždycky mu všechno prošlo. Vždycky dokázal vidět krok dopředu, kam průměrní nedohlédli. Byl ztělesněním šlechtěného podvodníka — svěťák, velký záletník, muž ze společnosti, který měl přístup mezi návštěvníky módních kaváren na čtyřech kontinentech, a zcela příznačně poslední žijící člen kdysi proslulé římské rodiny, jejíž jmění podle vlastních slov zdědil. Těžil ze svého svobodného stavu, z čistého policejního rejstříku, z ocelových nervů, ledového srdce a himmlerovské bezohlednosti. Do SPECTRE se dokonale hodil a jako bohatý nassavský playboy se dokonale hodil na velitele plánu Omega.

Jeden muž z posádky zaklepal na dveře a vešel. „Už vyslali signál. Kočár a sáně jsou na cestě.“

„Díky.“ Uprostřed vzrušení při jakékoli operaci dokázal Largo zachovat naprostý klid. Bez ohledu na to, kolik bylo v sázce, jak velké bylo nebezpečí a jak naléhavá byla potřeba rychlých rozhodnutí, působil klidným, vyrovnaným, téměř netečným dojmem. K této vlastnosti dospěl usilovným cvičením vůle. Zjistil, že má mimořádné účinky na jeho komplice. Poutala je k němu a vyvolávala jejich poslušnost a věrnost jako žádná jiná vůdcovská přednost. Když se tak chytrý a prohraný člověk jako on dokázal tvářit nezúčastněně po vyslechnutí zvláště špatné, nebo jako v tomto případě zvláště dobré zprávy, znamenalo to, že oznámenou událost již předvídal. Largo nikdy nic nepřekvapilo, člověk se na něj mohl spolehnout. Nic ho nevyvedlo z rovnováhy. Po vyslechnutí této skvělé zprávy se Largo úmyslně znovu chopil kružítka a jen pro toho jediného člena posádky udělal na mapě jakousi značku, zcela nesmyslnou značku. Pak odložil kružítko a beze spěchu vyšel z klimatizované kabiny do teplé noci.

Úzký kužel světla se pod vodou plížil k jole. Byl to dvoumístný podvodní kočár jaký používali Italové za války, vylepšený a zakoupený od firmy Ansaldo, která vynalezla jednomístnou ponorku. Vlekl podvodní sáně s ostrou přídílí a negativním vztlakem, které se používají pro vyprošťování a přepravu těžkých předmětů. Světlo kočáru splynulo se světlem z velkého reflektoru a po několika minutách se opět objevilo na zpáteční cestě. Bylo by přirozené, kdyby Largo sešel k šachtě, aby na vlastní oči viděl obě atomové zbraně. Nic takového ale neudělal. V plánovanou dobu se objevilo čelní světlo kočáru. Na další cestě bude na sáně naložena obrovská plachta s maskovacím vzorem, který měl splynout s okolním podvodním terénem — pískem a korálovými výchozy — a ukrýt celé letadlo. Plachta měla být připevněna ke dnu vývrtnými železnými kolíky, které měly zabránit jejímu zdvižení silnou povrchovou bouří nebo dnovým dnutím. Largo si živě představoval osm mužů pracujících hluboko pod hladinou na projektu, který si vyžádal dlouhé hodiny tréninku s maketami. Obdivoval se té práci i neuvěřitelnému důvtipu vloženému do plánu Omega. Nyní se ony měsíce příprav, potu a slz měly zúročit.

Na hladině nedaleko joly se objevil záblesk — pak další a další. Muži se vynořovali a měsíc se odrážel v jejich potápěčských brýlích. Doplavali k lodi — Largo se ujistil, že je jich všech osm — a neohrabaně vystoupali po krátkém žebříku a přešli přes bok lodi. Mechanik a německý vrah Brandt jim pomohli s odstojením, podvodní reflektor byl zhasnut a vytažen na palubu a místo rachotu generátoru se ozval tlumený řev dvou motorů Johnston. Jola odplula k jachtě, kde ji čekaly náruče jeřábů. Muži upevnili spřáhla a zkontrolovali je a loď i s pasažéry byla za pronikavého elektrického kvílení vytažena na palubu.

Přišel kapitán a postavil se vedle Larga. Byl to velký nevrlý kostnatý chlap, kterého pro opilství a nekázeň vyhodili z kanadského námořnictva. Largovým otrokem se stal ve chvíli, kdy si ho Largo jednoho dne pozval do salonu a rozbil mu o hlavu židli, aby ho přinutil splnit rozkaz. Takovému pojetí kázně kapitán rozuměl. „Šachta je vyčerpaná,“ řekl Largovi. „Můžeme vyplout?“

„Jsou oba týmy spokojeny?“

„Říkej to. Přej žádný zádrhel.“

„Nejdřív dohlédněte na to, aby každý dostal pořádného panáka whisky. Pak ať si odpočinou. Asi za hodinu půjdou znovu. A pošlete mi Kotzeho. Do pěti minut připravte jachtu k vyplutí.“

„Dobře.“

Oči fyzika Kotzeho se v měsíčním světle třpytily. Largo si všiml, že se chvěje, jako by měl horečku. „Tak co, příteli?“ oslovil ho vesele. „Jak se vám líbí vaše nové hračky? Poslali vám z hračkářství všechny, které jste chtěli?“ Kotzemu se zachvěly rty. Byl na pokraji vzrušeného pláče. „Jsou úžasné!“ vyjekl. „To si vůbec nedovedete představit. O takových zbraních se mi v životě nesnilo. A jak jsou jednoduché — a bezpečné! I dítě by s nimi mohlo zacházet bez obav.“

„Jsou ty stojany na ně dost velké? Máte tam dost místa pro svou práci?“

„Ano, ano.“ Kotze nadšením téměř zatleskal. „Žádné problémy nemám, vůbec žádné. Odstranění pojistek je velice snadné. Bude jednoduché nahradit je časovým spínačem. Maslov už koriguje závity. Použiju ocelové šrouby, půjdou lehčeji.“

„A co ty dvě roznětky, o kterých jste mi říkal? Jsou bezpečné? Kde je potápěči našli?“

„Byly v olovené skřínce pod sedadlem pilota. Díval jsem se na ně. Jsou dokonale jednoduché. Přirozeně je zatím musíme někam ukrýt. Ty gumové vaky jsou úžasné. Přesně takové jsem potřeboval. Ověřil jsem jejich vodotěsnost.“ „Nehrozí radiace?“

„Teď ne. Všechno je v olovených schránkách.“ Kotze pokrčil rameny. „Možná, že jsem něco schytl, když jsem na těch obludách pracoval, ale měl jsem ochranný oblek. Budu se sledovat. Vím, co mám dělat.“

„Jste statečný chlap, Kotze. Já bych se k tomu nepřiblížil, pokud bych nemusel, natolik si cením svého sexuálního života. Takže jste se všim spokojen? Nemáte žádné problémy? V letadle jste nic nenechali?“

Kotze už se ovládl. Vychrlil ze sebe všechny novinky, ulevilo se mu, že zvládne všechny technické problémy. Nyní se cítil prázdný, unavený. Zbavil se veškerého napětí, které v sobě nosil celé týdny. Po tom všem plánování, po všech nebezpečích, po všech těch pochybnostech o dostatečnosti svých znalostí! Po všech těch hrůzných představách, že ti zatracení Angličané vymysleli nějaké nové bezpečnostní zařízení, nějaký tajný ovladač, o němž nebude nic vědět! Když však přišel jeho čas a on rozbil ochranný obal a dal se do práce se svými klenotnickými nástroji, zaplavil ho radostný pocit zadostiučinění. Ne, žádné problémy nevystaly. Všechno bylo v naprostém pořádku. Jednalo se pouze o rutinní záležitost. „Ne, žádné problémy nejsou,“ řekl mdle. „Všechno tam je. Půjdu teď dokončit práci.“

Largo pozoroval hubenou postavu, jak se šourá po palubě. Vědci jsou podivní ptáci. Nevidí nic jiného než vědu. Kotze si nedokázal představit rizika, jimž ještě budou vystaveni. Pro něj končila práce dotažením několika šroubů. Pak už bude jen nepotřebným nadbytečným nákladem. Bude lepší se ho zbavit. Zatím však ne. Musí si ho nechat pro případ, že by bylo nutné zbraně použít. Je to však depresivní a téměř hysterický mužiček. Largo takové lidi vedle sebe nesnášel. Oslobovali mu ducha. Páchli smůlou. Musí Kotzemu najít nějakou práci ve strojojně, která ho zaměstná, a především uklidí z dohledu.

Largo odešel do kabiny lodního můstku. Kapitán seděl u lehkého aluminiového kormidla ve tvaru spodní poloviny kruhu. „Takže můžeme vyplout,“ řekl Largo. Kapitán vztáhl ruku k řadě tlačítek po svém boku a stiskl jedno s nápisem „Start obou motorů“. Odněkud zprostředka lodi se ozval tlumený dunivý rachot. Na panelu se rozsvítilo světlo, které signalizovalo, že oba motory byly správně zažehnuty. Kapitán posunul elektromagnetickou rychlostní páku na „Oba pomalu vpřed“ a jachta se pohnula. Kapitán posunul páku na „Oba naplno vpřed“ a zád' jachty se na okamžik zachvěla. Kapitán s rukou na krátké páce po svém boku pozoroval otáčkoměr. Při dvaceti uzlech ukazoval pět tisíc otáček. Kapitán pohnul pákou o palec dozadu. Pod trupem lodi se vysunulo velké ocelové křídlo. Otáčky se nezměnily, ale ručička rychloměru začala šplhat nahoru, až se zastavila na čtyřiceti uzlech. Jachta teď napůl letěla, napůl plachtila po třpytivé klidné hladině. Její trup se vznášel čtyři stopy nad hladinou na mírně zdviženém kovovém křídle a pod vodou bylo jen několik stop zádi s dvěma velkými lodními šrouby. Byl to úžasný pocit, který Largo vždycky vzrušoval. Motorová jachta Disco Volante' byla křídlová loď, kterou nechal SPECTRE postavit Largovi italskou loďařskou firmou Leopoldo Rodrigues z Messiny, která jako jediná dokázala úspěšně upravit Shertel-Sachsenbergův systém pro komerční využití. Jachta měla trup z aluminia a magnéziových slitin a dva čtyřtákní dieselové motory s turbokompresory Brown-Boveri, které dokázaly vést jejich sto tun rychlostí kolem padesáti uzlů. Při této rychlosti dokázala doplnout do vzdálenosti asi čtyř set mil. Stála sice dvě stě tisíc liber, ale byla jediným plavidlem na světě, které svou rychlostí, nákladovým prostorem i kabinami pro posádku a mělkým ponorem vyhovovala povaze práce, jež měla být vykonána v bahamských vodách.

Stavitelé lodi tvrdili, že tento typ má zvláštní vylepšení, které SPECTRE skutečně ocenil. Při vysokém stupni stability a malém ponoru nezpůsobují Aliscafos, jak se jim říká v Itálii, změny magnetického pole ani nezpůsobují tlakové vlny — což byly žádoucí vlastnosti pro případ, že by Disco Volante chtěl někdy ve své kariéře uniknout detekčním přístrojům. Před půl rokem byl Disco dopraven jihoatlantickým plavebním koridorem do Florida Keys. Ve floridských vodách a mezi bahamskými ostrovy způsobil senzaci a výrazně napomohl Largovi k pověsti nejpopulárnějšího „milionáře“ ve světě, kde se to jen hemží milionáři, kteří „mají všechno“. Navíc Disco podnikal rychlé a záhadné cesty se všemi těmi potápěči a příležitostně i s dvoustupňovým létajícím člunem s motorem Lycoming a křídly složenými na střeše své aerodynamické nástavby, a právě tyto cesty budily tu správnou míru rozruchu. Largo sem tam utrousil nějakou poznámku na večeři nebo koktejl a členové jeho posádky vybaveni promyšlenými pokyny se občas „prořekli“ v nějakém baru na Bay Street, takže místní lidé se postupně dozvídali, že se jedná o hledání významného pokladu. Byla tu pirátská mapa a potopená galéra obrostlá koraly, jejíž vrak už byl nalezen. Largo čekal jen na konec turistické sezóny a na poklidné údobí raného léta, kdy z Evropy přicestují podílčníci. Pak mohou začít vyprošťovací práce. A devatenáct podílníků se sjelo právě před dvěma dny do Nassau různými cestami — z Bermud, z New Yorku, z Miami. Byli to poměrně bezvýrazní lidé, střízliví a tvrdě pracující obchodníci, kteří si rádi užili hazardních her a několika týdnů prosluněné dovolené v Nassau, která jim měla vynahradit zklamání v případě, že ve vraku nakonec nebude nalezen jediný dublon. Toho večera se motory jachty se všemi návštěvníky na palubě v určené době za soumraku rozběhly

aniž by vzbudily pozornost přístavního lidu a nádherná modro-bílá loď vyplula z přístavu. Na otevřeném moři se předení motorů změnilo v hluboké dunění, které postupně sláblo, jak jachta nabírala rychlost a mířila k jihovýchodu, kde měl podle všeho ležet potopený poklad.

Jihovýchodnímu kursu se nikdo nepodíval, protože právě mezi jižními ostrovy Baham bylo pověstné naleziště pokladů. Proplutím mezi těmito ostrovy — Zahnutým ostrovem, Mayagua-nou a ostrůvky Caicos — se snažily španělské lodi s poklady na cestě domů uniknout pirátům a francouzským a britským flotilám. Mělo se za to, že právě zde leží vrak lodi Porto Pedro, potopené v roce 1668 se zlatými pruty o váze milionu liber na palubě. Na Santa Cruz zmizelé v roce 1694 byl dvojnásobný poklad a El Capitan a San Pedro, obě potopené v roce 1719, vezly milion a půl milionu liber zlata. Za těmito i dalšími loděmi se každoročně vydávají mezi ostrovy Jižních Baham hledači pokladů. Nikdo nedokáže odhadnout, kolik jich bylo objeveno, pokud vůbec nějaký objeven byl, ale každý v Nassau ví o stříbrném prutu o váze sedmdesáti dvou liber, který našli dva nassavští obchodníci v roce 1950 u korálového ostrůvku Gorda. Prut je uložen v nassavském Úřadu pro zpřístupnění přírodních zdrojů, v jehož kancelářích je k vidění. Všichni Bahamané tedy vědí, že zde leží poklad, který má být nalezen, takže když lidé z přístavu zaslechli dunění motorů Disco, které postupně utichalo kdesi na jihu, jen vědoucně pokyvovali hlavami.

Když však byl Disco v bezpečné vzdálenosti a měsíc ještě nevyšel, zhasl všechna světla a širokým obloukem zamířil na západ k místu, odkud právě nyní odplouval. Nacházel se sto mil, tedy dvě hodiny plavby od Nassau. Město však mělo slyšet dunění jeho motorů z falešného jižního směru až za svítání, po splnění ještě jednoho důležitého úkolu.

Largo vstal a sklonil se nad mapou. Kurs probírali mnohokrát a brali v úvahu každé myslitelné počasí. Tohle nebyl žádný problém. Fáze I a II však proběhly tak hladce, že fázi III museli věnovat dvojnásobnou pozornost. Ano, všechno zatím klapalo. Drželi přímý kurs. Za hodinu budou na místě. Řekl kapitánovi, ať stále udržuje kurs, a odešel k vysílačce. Blížil se čas dalšího spojení, čtvrt na dvanáct. Psi ostrov nebyl větší než dva tenisové dvorce. Vytvořily ho odumřelé koraly a byl částečně porostlý slanorožci, mezi nimiž vyčnívala jediná pokroucená palma. Rostliny tu vyživaly pouze z poloslané dešťové vody a písku. Právě oblast kolem Psiho ostrova byla proslulá navigačními riziky, před kterými se měly na pozor i rybářské lodi. Ve dne bylo na východě vidět ostrov Andros, ale v noci nehrozilo naprosto žádné nebezpečí, že by tu někdo mohl jachtu zahlédnout.

Disco snížil rychlost, pomalu sklesl na normální ponor a doklouzal na vzdálenost kabelu* k ostrůvku. Zdvihl malé vlnky, které zašplouchaly o břehy a utichly. Kotva tiše sklouzla do vody a zasekla se v hloubce čtyřiceti stop. Dole u šachty čekal Largo se čtyřmi muži na otevření podvodního poklopu.

Všech pět mužů mělo potápěčské kombinézy. Largo držel v ruce silnou podvodní elektrickou svítilnu. Čtyři další muži byli rozděleni do dvojic. Drželi mezi sebou závěs z popruhové tkaniny. Seděli na železné mřížkované podlaze, pohupovali nohama v ploutvích spuštěných přes okraj do šachty a čekali, až se dovnitř nahrne voda. V závěsu mezi oběma dvojicemi spočíval šest stop dlouhý zahrocený předmět v obscénním šedém gumovém obalu.

Voda nejprve prosákla a pak se prudce vhrnula do šachty, až ji úplně zaplavila. S Largem v čele proklouzli muži poklopem v přesně určeném odstupu.

Largo zprvu nerozsvítil. Nebylo to nutné a jen by to přilákalo zpitomělé ryby, které by jim překážely. Mohlo by to přivábit i žraloka nebo barracudu, a přestože by jen otravovali, jeden ze čtyř potápěčů by mohl navzdory Largovým ujišťováním ztratit nervy.

Plavali v měsícem nasvíceném moři. Zprvu měli kolem sebe pouze mléčnou prázdnotu, ale pak uviděli korálovou stěnu ostrova, která strměla k hladině. Rohovitky jim mávaly a kynuly a v měsíčním světle vypadaly jako malé koruny stromů. Shluky korálů a korálové stromy byly šedé a záhadné. A právě do tohoto prostředí neškodných podmořských tajemství, které u nezkušených vyvolávalo husí kůži, se Largo rozhodl osobně dovést své muže. Kdyby rozsvítil baterku v místech, kde se potopilo letadlo, připomínal by tam podvodní svět prostornou místnost. Tady to však bylo jiné. Tento šedobílý prostor vyžadoval pohrdání plavce, který už tisíckrát zakusil jeho přeludnost, a to byl hlavní důvod, proč muže vedl Largo. Kromě toho chtěl vidět na vlastní oči, jak budou obě bomby uloženy. Kdyby všechno nešlo podle plánu, mohlo se stát, že by je odsud v blízké budoucnosti musel zachraňovat sám.

Spodní část ostrůvku byla vymleta vlnami, takže připomínal velkou houbu. Pod jejím kloboukem byla široká rozsediná, temné poranění na boku třeně. Largo kní zamířil a v její blízkosti rozsvítil baterku. Pod kloboukem korálové houby byla tma. Žluté světlo elektrické svítilny odhalilo drobný život pobřežní korálové komunity — bylo vidět bledé ježovky, rozvlněné mořské řasy, žlutá a modrá tápající tykadla langust, nádherně barevné dendrochiry a žraloky křídlaté, kteří se ve světle třepotali jako motýli, svinuté mořské okurky, několik vlnících se sumýšů a černých a zelených rosolovitých mořských zajíců.

Largo se postavil na skalní římsu a rozhlédl se kolem sebe. Posvítil na útes, aby si potápěči našli opery pro nohy. Pak jim ukázal na širokou průrvu ve středu útesu, na jejímž konci prosvítalo měsíční světlo. Podvodní jeskyně byla jen asi deset yardů dlouhá. Largo odvedl postupně obě dvojice jeskyní do malé komory, která mohla kdysi sloužit k bezpečnému uložení zcela jiného druhu pokladu. Z komory vedla úzká puklina až k povrchu ostrova. V bouři z ní nepochybně tryskal gejzír vody, ale bylo dost nepravděpodobné, že by ho někdo viděl, protože žádný rybář se v bouři k Psi ostrovu nepřiblížil. Largovi muži zatloukli do korálové skály nad hladinou vody v komoře ocelové tyče, na nichž měly spočinout obě atomové zbraně. Proti každému počasí je měly zabezpečit kožené popruhy. Potápěči zdvihli postupně oba gumové balíky na kovové tyče a zajistili je. Largo si prohlédl výsledek a byl spokojen. Zbraně tu pro něj budou připraveny, až je bude potřebovat. Radiace zůstane uzavřena v útrokách malého ostrůvku sto mil od Nassau a jeho lidé a jeho loď zůstanou čisti a nevinní jak padlý sníh.

Všech pět mužů se vydalo na namáhavou cestu zpět k lodi a poklopem do nádrže. Po chvíli zaduněly motory, přičemž se pomalu zdvihla z vody a nádherná loď, která se svými aerodynamickými tvary vypadala spíše jako vzdušné než jako mořské plavidlo, se vydala na zpáteční cestu.

Largo se odstrojil a s ručníkem kolem štíhlého pasu se odebral k vysílačce. Půlnoční hovor promeškal. Teď bylo čtvrt na dvě v noci - čtvrt na osm ráno pro Blofelda.

Largo si při čekání na spojení představoval, jak tam Blofeld sedí, možná vyčerpaný, možná neoholený. Vedle sebe má šálek kávy, poslední z nekonečné řady. Largo v duchu cítil její vůni. Teď už si Blofeld bude moct vzít taxík a odjet do tureckých lázní na Rue Au-bert, kam se uchýloval, když se potřeboval zbavit napětí. Tam se konečně také vyspí.

„Hovoří číslo 1.“

„Číslo 2 poslouchá.“

„Fáze III ukončena. Fáze III ukončena. Úspěšně a jsem na místě. Konec.“

„Jsem spokojen.“

Largo si sňal sluchátka a pomyslel si, „To já taky! Máme za sebou přes tři čtvrtiny úkolu. Teď už nás může zastavit leda ďábel.“

Odešel do salonu a připravil si vysokou sklenici svého oblíbeného nápoje — mátového likéru s ledovou drtí a maraschinovou třešničkou.

Vychutnal si je až do dna a nakonec snědl třešničku. Pak si vyndal z lahve ještě jednu, vložil si ji do úst a odešel na můstek.

KAPITOLA 11 DOMINO

Dívka v safírově modrém dvousedadlovém MG sjela prudce svah na Parliament Street, před křižovatkou s Bay Street podřadila na dvojku, letmo pohlédla doprava a správně odhadla, že dokáže zabočit doleva ještě před klusajícím koněm ve slaměné čapce s dírami pro uši zapraženém do vratké drožky zdobené veselými třásněmi. Kůň rozhořčeně pohodil hlavou a drožkář nohou rozezněl velký bermudský zvonec. Nevýhodou nádherného hlubokého zvuku bermudského kočárového zvonce je, že nedokáže zaznít hněvivě, jakkoli hněvivě na něj zvoníte. Dívka drožkáři vesele zamávala opálenou rukou, vyjela na dvojku svažitou boční ulici a zastavila před Dýmku míru, trafikou firmy Dunhills of Nassau. Neobtěžovala se otevřít nízká dvířka MG, přehodila jednu a poté i druhou snědou nohu přes bok vozu, ukazujíc stehna pod krémovou skládanou bavlněnou sukní téměř až k pasu, a sklouzla na chodník.

V tom okamžiku ji mījela drožka. Drožkář přitáhl otěže. Dívčina krása a bezprostřednost ho zklidnila. „Slečinko,“ řekl, „dyť jste tomu šimlovi málem vodřela kníry. Měla byste jezdit vopatrnějc.“

Dívka si zapřela ruce v bok. „Hleďte si svého,“ odsekla. „Někteří lidé musí pracovat. Měl byste ho radši vyhnat na pastvu, než se plést na ulicích do cesty.“

Starý černochoz otevřel ústa a zamyslel se. „No tak jo, slečinko. Tak jo.“ Práskl bičem, rozjel se a něco si pro sebe mmlal. Pak se ještě jednou ohlédl na tu ďáblici, ale ta už zmizela v obchodě. „Holka jako vítr,“ prohodil a popohnal koně k pomalému klusu.

Celé příhodě přihlížel ze vzdálenosti dvaceti yardů James Bond.

V hodnocení dívky s drožkářem naprosto souhlasil. Navíc věděl, kdo ta dívka je. Zrychlil krok, strčil do dveří se žaluziemi a vešel do požehnaného stínu trafiky.

Dívka stála u pultu a hádala se s jedním prodávácem. „Ale já vám říkám, že nechci Senior Service. Chci tak odporné cigarety, že se nedají kouřit. Copak tu nemáte cigarety, které odnaučí lidi kouřit? Podívejte se, kolik toho tu máte,“ ukázala na zaplněné police. „Neříkejte mi, že tam nenajdete něco, co chutná příšerně.“

Prodávác byl zvyklý na bláznivé turisty a jako správný Nassavan se nenechal vyvést z míry. „Když myslíte, madam...“ obrátil se a jal se beze spěchu přehlížet police.

„Pokud chcete omezit kouření,“ oslovil Bond věčně dívku, „máte na výběr mezi dvěma druhy cigaret.“

Přikře se na něj podívala. „A vy jste kdo?“

„Jmenuju se Bond, James Bond. Jsem světová kapacita na odnaučování kuřáckému zlovyku. Mám v tom dlouhou praxi. Máte štěstí, že jste narazila právě na mě.“

Dívka si ho prohlédla od hlavy k patě. Tohoto muže v Nassau ještě neviděla. Byl asi šest stop vysoký, kolem pětatřiceti let. Vypadal dost tvrdě a jeho šedomodré oči cynicky čelily jejímu zkoumavému pohledu. Jízva na pravé tváři byla téměř neznatelná. Musel přijet nedávno, jinak by v opáleném obličejí vynikla mnohem výrazněji. Měl na sobě tmavomodrý dvoudílný lehký oblek, krémovou hedvábnou košili a černou hedvábnou kravatu. Navzdory horku vypadal svěže a čistě a jeho jediným ústupkem tropům byly černé páskové sandály zdobené sedlovým stehem na bosých nohách.

Zjevně seji pokoušel sbalit. Líbilo se jí jeho sebevědomí. Rozhodla se, že ho neodrazí, ale rozhodně mu to nehodlala usnadnit. „Tak povídejte,“ řekla chladně.

„Jediný způsob, jak přestat s kouřením, je skutečně toho nechat a znovu už nezačít. Jestli chcete týden dva jen předstírat, že přestáváte, nemá vůbec význam si snižovat dávky. Budete protivná a nebudete myslet na nic jiného. A budete se vrhat na cigaretu každou celou hodinu, nebo jaké rozmezí si stanovíte. Budete se na ni vrhat lačně. To nevypadá moc hezky. Druhý způsob je přesedlat na cigarety, které jsou buď příliš slabé, nebo příliš silné. Ty slabé pro vás budou zřejmě nejlepší.“ Bond se obrátil na prodáváče. „Karton Dukes s filtrem, prosím.“ Podal je dívce. „Zkuste tyhle. Dárek od Fausta.“

„Ale to nemůžu, to přece...“

Bond už však za karton zaplatil společně s balíčkem chesterfiel-dek pro sebe. Vzal si drobné nazpět a vyšel za dívkou z obchodu. Zastavili se pod pruhovanou markýzou. Bylo příšerné vedro. Bílé světlo prašné ulice a slunce odrážející se ve výkladech protějších obchoduje nutily mhouřit oči. „Obávám se, že kouření jde ruku v ruce s pitím. Chcete nechat

obojího?"

Zmateně na něj pohlédla. „Jdete na to velice rychle, pane... Bon-de. No dobře. Ale někde za městem. Tady je moc horko. Znáte hospodu Přístaviště za Fort Montague?" Bond si všiml, že se rychle rozhlédla po ulici. „Není to tam špatné. Tak pojdte, odvezu vás tam. Nespalte se o karoserii, mohly by vám naskákat puchýře."

Dokonce i bílé kožené čalounění páliło Bonda do stehů. Bylo by mu však nevadilo, ani kdyby na něm vzplál oblek. Sotva přijel do města, a už se seznámil s dívkou. A s jakou báječnou dívkou! Když ostře zatáčela na Frederick Street a potom na Shirley, musel se přidržovat koženého bezpečnostního madla na palubní desce.

Natočil se k ní bokem, aby ji mohl pozorovat. Měla gondoliérský slaměný klobouk se širokou krempou, ohnutou vpředu až k nosu. Vzadu jí vlály konce bleděmodré stuhy. Na přední straně stuhy bylo zlatě vytištěno MŮJ DISCO VOLANTE. Hedvábná blůzka měla půlpalcové svislé bleděmodré a bílé pruhy a společně se skládanou krémovou sukní matně připomněla Bondovi slunečný den na veslařských závodech v Henley*. Neměla žádné prsteny ani šperky, jen téměř pánské hranaté zlaté hodinky s černým ciferníkem. Obuta byla do zámožných sandálů s nízkými podpatky, které ladily s širokým bílým zámožným páskem a praktickou kabelkou ležící na sedadle mezi nimi. Bond toho o ní věděl dost z imigračního formuláře, který společně se stovkou dalších studoval toho dne ráno. Jmenovala se Dominetta Vitaliová, narodila se v Bolzanu v italských Tyrolích a měla v sobě zřejmě jak italskou, tak rakouskou krev. Bylo jí devětatřacet let a jako svou profesi uvedla herectví. Připlula před půl rokem na jachtě Disco a dalo se soudit, že je milenkou majitele jachty, Itala Emilia Larga. Výrazy jako kurva, štetka nebo prostitutka používal Bond jen pro ženy, které šlapaly chodník nebo sloužily v bordelech, takže když se o ní policejní komisař Harling a náčelník imigračního a celního úřadu Pitman vyjadřovali jako o „italské štetce", byl ve svém úsudku zdrženlivý. Nyní věděl, že se nemýlil. Dominetta byla nezávislá sebevědomá zvláštní dívka. Mohla mít ráda veselý život v bohatství, ale Bond proti ní rozhodně nic neměl. Mohla spát s muži, což nepochybně činila, ale podmínky si určovala sama.

Ženy bývají úzkostlivé a bezpečně řidičky, ale zřídka jsou v tomto oboru prvotřídní. Bond je obecně považoval na silnici za mírně rizikový faktor, ponechával jim dostatek místa a byl připraven na nepředvídatelné reakce. Čtyři ženy v jednom voze pro něj představovaly nejvyšší možné nebezpečí a dvě ženy nebezpečí téměř smrtelné. Jakákoli společnost žen v autě nedokáže být zticha, a když ženy hovoří, jsou zvyklé se na sebe dívat. Pouhá výměna slov jim nestačí. Musí vidět výraz druhé osoby, snad proto, aby dokázaly vyčíst, co vězí za jejími slovy, nebo proto, aby analyzovaly její reakci na svá vlastní slova. Dvě ženy na předním sedadle si tedy vzájemně odvádějí pozornost od silnice před sebou a čtyři ženy jsou více než dvojnásobně nebezpečné, neboť řidička musí nejen slyšet a vidět, co říká její spolujezdkyně, ale také to, co se hovoří a děje na zadním sedadle.

Tato dívka však řídila jako muž. Byla naprosto soustředěná na silnici před sebou a na dění ve zpětném zrcátku, které ženy používají zřídka k něčemu jinému než k úpravám obličeje a vlasů. Stejně tak projevovala mužské potěšení z hladkého chodu motoru, ze správného načasování řazení rychlostí a z citlivého používání brzd.

Nemluvila na Bonda a zjevně si ho nevšímala, a to mu umožňovalo zcela bez zábran pokračovat v prohlídce. Měla veselý bezstarostný obličej, který musel být ve víru vášně velice animální. V posteli by určitě kopala a kousala, přemítal Bond, ale nakonec by se vroucně odevzdala. Živě si představil hrdá smyslná ústa s obnaženými zuby, z nichž se ozývá roztoužené vrčení a která potom změknou do polonašpulené odevzdanosti. Z profilu vypadaly její oči jako něžné černé škvírky, jaké vidíme u některých ptáků, ale v té trafice je Bond viděl zepředu. Byly divoké a přímé a na jejich tmavě-hnědém pozadí se zlatě blýskalo stejným poselstvím, jaké se dalo vyčíst z úst. Z profilu měla malý ohnutý nosík, odhodlanou bradu a ušlechtilou linii čelisti, z níž vyzařovala rozhodnost, stejně jako z hrdého držení hlavy, jaké si člověk představuje u princezen. Čistotu linií poněkud rušily dva prvky — roztomile ledabylý účes, jaký nosila Brigitte Bardotová, a něžné doličky ve tvářích, které se nepochybně prohlubovaly milým, byť poněkud ironickým úsměvem; ten však Bond zatím neviděl. Nebyla přehnaně opálená, takže její pleť neměla onen vysušený, vyčerpaný matný lesk, který učiní i z nejmladší pokožky pergamen. Ze zlatistých tváří sálala zemitá vřelost venkovanky z italských Alp, stejně jako z jejich vzdušných řader v hlubokém výstřihu. Obecně na Bonda udělala dojem svěhlavé, odvážné a smyslné dívky — nádherné arabské klisny, která se nechá jet pouze jezdcem s ocelovými stehny a sametovými rukama, a to jen na krátké vzdě, a ještě jen tehdy, když ji na uzdu a sedlo trpělivě uvykl. Bond si pomyslel, že by si na ní rád vyzkoušel svou sílu. To však musel na nějakou dobu odložit. Nyní ji sedlal jiný jezdec, který musel být nejdřív vyhozen ze sedla. A proč vlastně o těchto věcech přemýšlí? Má tu přece práci. A pěkně náročnou práci.

MG zabočilo z Shirley Street na Eastern Road, která se vinula podél pobřeží. Přes široké ústí přístavu bylo vidět smaragdové a tyr-kysové mělčiny u ostrova Athol, jimiž právě proplouvala hloubková rybářská loď s dvěma dvanáct stop vysokými anténami na zádi. Blízko břehu přehrměl rychlý motorový člun s vodním lyžařem, který v brázdě zčeřených vln za ním předváděl obratný slalom. Byl jiskřivý nádherný den a Bond se v těch chvílích povznese nad pocity nerozhodnosti a malomyslnosti, které v něm vyvolávalo jeho poslání. To mu už od příjezdu za úsvitu toho dne připadalo jako stále marnější mrhání časem.

Bahamy jsou souostroví, které se východně od pobřeží Floridy táhne na jihovýchod a končí severně od Kuby, od sedmadvacátého k jednadvacátému stupni zeměpisné šířky. Přes tři sta let byly oblíbeným místem všech slavných pirátů západního Atlantiku a dnešní turistika plně těží z romantických pirátských pověstí. Bond se zájmem sledoval tabule u silnice. Černovousova věž 1 míle. A vzápětí: Přístaviště. Plody moře. Místní nápoje. Stinná zahrada. První odbočka vlevo.

Vlevo se objevila písečná cesta. Dívka na ni odbočila a dojela k omšelému kamennému skladišti, o něž se opíral dřevěný, růžově natřený dům s bílými okenními rámy a bílými klasicistními dveřmi, nad kterými viselo hospodské znamení s vymalovaným soudkem střílného prachu a lebkou se zkříženými hnáty. Dívka zaparkovala vůz ve stínu přesličníku a společně pak prošli dveřmi přes malou jídelnu s červeno-bíle kostkovanými ubrusy na terasu postavenou na pozůstatcích někdejšího kamenného přístaviště. Terasu zastiňovaly mořské mandloně* seřezané do tvaru

slunečníků. Barevný číšník se skvrnami od polévky na bílém saku je šouravě uvedl ke stinnému stolu v rohu terasy s výhledem na vodu. Bond se podíval na hodinky. „Je přesně poledne," řekl dívka. „Chcete pít pořádně, nebo mírně?" „Mírně," odpověděla. „Dám si dvojitou Bloody Mary se spoustou worcesterské omáčky."

„A čemu pak říkáte pořádně?" zeptal se Bond. „Já si dám vodku s tonikem a kapkou hořké."

„Jistě, pane," uklonil se číšník a odloukal se pryč.

„Pořádně tvrdé pití je pro mě vodka s ledem. Ta rajčatová šťáva to změkčuje." Jednou nohou si přitáhla vedlejší židli a pak si na ni natáhla obě nohy, aby je měla na slunci. Stále jí to však nepřipadalo dostatečně pohodlné. Skopla si sandály a teprve potom se spokojeně usadila. „Kdy jste přijel?" zeptala se. „Ještě jsem vás tu neviděla. Na konci sezóny tu člověk zná skoro každého."

„Přijel jsem teprve dnes ráno. Z New Yorku. Poohlížím se tu po nějakém domě. Napadlo mě, že teď by mohla být koupě výhodnější než v sezóně. Když jsou tu všichni ti milionáři, ceny jsou neuvěřitelné. A jak dlouho jste tu vy?"

„Asi půl roku. Připlula jsem na jachtě Disco Volante. Možná jste ji viděl. Kotví u pobřeží. Když jste přistával na Windsor Field, letěl jste přímo nad ní."

„Taková ta aerodynamická lodička? To je vaše? Má nádherné linie."

„Patří mému příbuznému." Její oči sledovaly Bondovu tvář.

„Bydlíte na ní?"

„Kdepak. Máme dům na pláži. Tedy pronajatý. Jmenuje se Pal-myra. Hned naproti zakotvené jachtě. Patří nějakému Angličanovi. Myslím, že ho chce prodat. Je nádherný. A leží daleko mimo dosah turistů. To místo se jmenuje Lyford Key."

„Přesně něco takového hledám"

„No vidíte, my za týden odjíždíme."

Bond se jí podíval do očí. „To mě mrzí."

„Jestli chcete flirtovat, nedělejte to tak okatě." Dívka se náhle rozesmála, vzápětí však nasadila kající výraz. Dolíčky ve tvářích však nezmizely. „Nemyslela jsem to tak docela vážně, jak to asi vyznělo. Jenže podobné řeči tu od těch bohatých starých kozlů poslouchám už půl roku, a když je chci utřít, musím být nepřijemná. To není domýšlivost. Tady prostě není nikdo pod šedesát."

Mladí lidé si to nemůžou dovolit. Takže každá žena, která nemá zaječí pysk nebo knír... ale ani knír by je zřejmě neodradil. Možná by se jim i líbil. Prostě se jim při pohledu na jakoukoliv ženskou zamří brýle." Znovu se zasmála. Byla stále přátelštější. „Myslím, že vy působíte úplně stejně na staré ženy s cvikry a modrými přelivy."

„Co jedí k obědu, vařenou zeleninu?"

„Ano, a pijí mrkvovou a švestkovou šťávu."

„Takže se s nimi nemůžeme srovnávat. Já pod dušené škeble jít nemůžu."

Překvapeně se na něj podívala. „Zdá se, že toho o Nassau víte dost."

„Že škeble jsou tu považovány za afrodisiakum? To ale neplatí jen v Nassau. Věří tomu všude na světě, kde se škeble vyskytují."

„Opravdu?"

„Ostrované je pojídají o svatební noci. Na mě žádný účinek neměly."

„Takže jste ženatý?" zeptala se škodolibě.

„Ne," usmál se Bond. „A vy vdaná?"

„Ne."

„Tak to bychom si někdy mohli dát polévku ze škeblí a počkat, co by to udělalo."

„Jste jen o málo lepší než ti milionáři. Měl byste se víc snažit."

Číšník jim přinesl nápoje. Dívka si ten svůj zamíchala prstem, aby rozptýlila worcesterovou usazeninu, a vypila naráz polovinu sklenice. Pak sáhla po svém kartonu Dukes, rozlomila ho a nehtem palce si otevřela jednu krabičku. Vytáhla cigaretu, opatrněji očichala a zapálila si ji Bondovým zapalovačem. Zhluboka se nadechla a vydechla podlouhlý oblak dýmu. „Ujde to," řekla nejistě. „Alespoň ten kouř vypadá jako kouř. Proč jste říkal, že jste kapacita na odna-učování kuřáckému zlovyku?"

„Protože už jsem mockrát přestal." Bond usoudil, že je čas upustit od nezávazného tlachání. „Jaktože máte tak dobrou angličtinu? Váš přízvuk mi připadá italský."

„Ano, jmenuju se Dominetta Vitaliová. Ale do školy jsem chodila v Anglii. Na Cheltenhamskou dívčí kolej. Odtud jsem odešla na Královskou akademii dramatických umění, kde jsem se učila herectví. Anglickému herectví. Rodiče si mysleli, že dámě náleží právě taková výchova. Oba zemřeli při železničním neštěstí. Vrátila jsem se za živobytím do Itálie. Angličtinu jsem nezapomněla, ale" — bez hořkosti se zasmála — „brzy jsem zapomněla skoro všechno ostatní. V italském divadle to se schopností chodit s knihou na hlavě daleko nedotáhnete."

„A co ten příbuzný s jachtou?" podíval se Bond na moře. „Ten tam nebyl, aby se o vás postaral?"

„Ne," odpověděla úsečně. Když Bond nic neřikal, dodala: „On to není tak docela příbuzný, aspoň ne blízký. Je to spíš blízký přítel. Ochránce."

„Aha."

„Musíte nás navštívit na jachtě." Náhle měla pocit, že by měla být sdílnější. „Jmenuje se Largo, Emilio Largo. Možná jste o něm slyšel. Hledá tu nějaký poklad."

„Vážně? To může být docela zábava. Samozřejmě bych se s ním rád seznámil. Co vlastně hledá? Co za tím vězí?"

„Bůh ví. Dělá s tím velké tajnosti. Zřejmě existuje nějaká mapa, ale neukázal mi ji, a když jede na průzkum nebo kam, nechává mě na pobřeží. Spousta lidí do toho vložila peníze, jsou to jacísi podílníci. Právě přijeli. A protože máme za týden odplout, předpokládám, že to skutečné hledání pokladu začne každou chvíli."

„Jací jsou ti podílníci? Vypadají jako rozumní lidé? Problém u většiny hledaných pokladů totiž spočívá v tom, že už tam někdo byl před vámi, nebo zeje loď tak zarostlá koraly, že se k ní nedostanete.“

„Připadají mi normální. Bohatí a nudní. Až příliš vážní na takovou romantiku, jako je hledání pokladů. Zdá se mi, že veškerý čas tráví s Largem. Zřejmě stále něco plánují. Nikdy nevyjdou na sluníčko a nikdy se nechodí koupat. Jako by se nechtěli opálit. Podle mě ještě žádný z nich v tropech nebyl. Vypadají jako skupina nevýrazných obchodníků, ale možná je to jen zdání. Tolik jsem je zase neviděla. Dneska pro ně Largo v kasinu pořádá večírek.“

„A co děláte celé dny?“

„Tak různě. Trochu nakupuji pro jachtu. Jezdím na výlety autem. Koupu se na plážích cizích lidí, když jsou jejich domy prázdné. Mi-luju potápění. Mám i potápěčské vybavení, takže si vždycky seženu jako doprovod někoho z posádky nebo nějakého rybáře. Námořníci jsou ale lepší. Všichni to umějí.“

„Taky jsem se trochu potápěl. Dokonce jsem si přivezl výstroj. Ukážete mi někdy nějaký pěkný rif?“

Dívka se podívala na hodinky. „Možná. Ale teď musím jít.“ Vsta-la. „Díky za pití. Zpátky vás bohužel odvézt nemůžu. Jedu opačným směrem. Zavolají vám tu taxík.“ Vklouzla nohama do sandálů.

Bond ji doprovodil přes restauraci k vozu. Nastoupila si a stiskla startér. Bond se rozhodl pro riskantní manévr. „Možná se uvidíme večer v kasinu, Dominetto,“ řekl.

„Možná.“ Soustředěně zařadila rychlost a znovu se na něj podívala. Usoudila, že by se s ním chtěla setkat znovu. „Jen mi proboha neříkejte Dominetto. Nikdo mi tak neříká. Lidé mi říkají Domino.“ Krátce, ale upřímně se na něj usmála a zdvihla ruku na pozdrav. Zpod zadních kol odlétl písek a štěrka a malý modrý vůz se rozjel po příjezdové cestě k hlavní silnici. Na křižovatce se zastavil a pak zabočil doprava směrem k Nassau.

Bond se usmál. „Mrcho,“ řekl a odešel do restaurace, aby zaplatil a nechal si zavolat taxi.

KAPITOLA 12 MUŽ ZE CIA

Taxík odvezl Bonda po Interfield Road na letiště na druhém konci ostrova. Muž z Ústřední zpravodajské služby, CIA, měl přiletět letadlem Pan American ve čtvrt na dvě. Jmenoval se Larkin, F. Lar-kin. Bond doufal, že to nebude svalnatý absolvent univerzity s vojenským sestřihem a touhou dokázat britskou neschopnost, zaostalost jejich malé kolonie a Bondovu neobratnost, aby si získal důvěru svého šéfa ve Washingtonu. Doufal také, že mu přiveze technické vybavení, které si vyžádal ještě před odletem z Londýna prostřednictvím sekce A, která dohlížela na spolupráci se CIA. Jednalo se o nejmodernější vysílačky pro agenty v poli, které by jim dvěma umožnily nezávislost na spojích a bezprostřední styk s Londýnem a Washingtonem. Dále Bond požádal o nejmodernější přenosné Geigerovy počítače schopné práce na zemi i pod vodou. Podle Bondova mínění bylo jednou z hlavních předností CIA její dokonalé technické vybavení a on netrpěl žádnou falešnou hrdostí, která by mu znemožnila vypůjčit si je.

Ostrov New Providence, na němž leží hlavní město Baham Nassau, je nudný písčité kus země, olemovaný snad nejkrásnějšími plážemi na světě. Vnitrozemí však pokrývají nízké křovinaté porosty, přesličníky, řečičky lentišky a jedovaté škumpy, jen na západě se rozkládá velké poloslané jezero. V nádherných zahradách milionářů na pobřeží se vyskytují ptáci, tropické rostliny a palmy dovezené už jako vzrostlé z Floridy, ale ve středu ostrova není nic, co by upoutalo oko, kromě kostlivcích prstů větrných čerpadel čnicích z řídkých borových porostů, takže Bond strávil cestu na letiště rekapitulací svého dopoledne.

Přiletěl v sedm ráno a poté byl uvítán guvernérovým pobočníkem — lehké porušení bezpečnostních opatření — který ho odvezl do velkého starobylého Královského bahamského hotelu, jenž v poslední době zaznamenal některá americká vylepšení — Bond našel ve svém pokoji ledovou vodu, košík nevábneho ovoce přetažený celofánem „s uctivým pozdravem od ředitele hotelu“ a proužek papíru přes sedátko záchodové mísy. Po osprchování a vlažné turistické snidani na balkoně s výhledem na nádhernou pláž odešel do guvernéřského paláce, kde měl v devět hodin schůzku s policejním komisařem, náčelníkem imigračního a celního úřadu a zástupcem guvernéra. Proběhla přesně podle jeho představ. Všechny ty VELMI NALÉHAVÉ a PŘÍSNĚ TAJNÉ měly za následek příslib plné spolupráce při plnění jeho úkolu, ale celá záležitost byla zjevně brána jako zbytečný rozruch, který však nesmí nijak ohrozit běžný život poklidné ospalé kolonie ani pohodlí a pohodu turistů. Zástupce guvernéra Roddick, opatrnický muž se zrzavým knírem a nablyštěným cvikem, se snažil o rozumné vysvětlení celé události. „Víte, komandéře Bonde, podle našeho názoru — a skutečně jsme pečlivě probrali všechny možnosti a... úhly pohledu, jak by řekli naši američtí přátelé — je vyloučeno, aby kdekoli na území kolonie bylo ukryto velké čtyřmotorové letadlo. Jediná přistávací dráha vhodná pro takový letoun — mám pravdu, Harlingu? — je zde v Nassau. Pokud se týče možného přistání na moři, spojili jsme se se správci všech větších ostrovů a všechny odpovědi byly negativní. Všechny radary a meteorologické stanice—“

„Můžu se zeptat,“ přerušil ho Bond. „Jestli jsou služby u radarů nepřetržité? Mám dojem, že na letišti je během dne čilý provoz, ale v noci téměř utichá. Bylo by možné, že radar nebyl v noci tak pečlivě sledován?“

Do hovoru se vložil policejní komisař, příjemný čtyřicátník velice vojenského vzhledu, jehož stříbrné knoflíky a odznaky na tmavomodré uniformě se blyštěly tak, jak se mohou blyštět, když jsou neustále cíděny a když má člověk kolem sebe stále spoustu důstojnických sluhů. „Myslím, že komandér na to jde z té správné strany,“ řekl uvážlivě. „Velitel letiště připouští, že pokud se nečeká žádné letadlo, bývá to poněkud slabší. Nemá dostatek personálu a z toho, co má, je většina místních, pane. Dobří lidé, ale sotva podle měřítek Londýnského letiště. A radar i meteorologická stanice mají jen přístroje GCA*, které mají jen malý dosah — většinou se používají pro navádění lodí.“

„Ovšem.“ Zástupce guvernéra se nechtěl nechat zatáhnout do dis-kuse o radarech nebo o pracovní výkonnosti Nassavanů. „Na tom skutečně může něco být. Komandér Bond nepochybně provede vlastní vyšetřování. Dále tu tedy máme žádost od ministra zahraničí — při vyslovení toho titulu zavířily pomyslné bubny — „o podrobnosti o lidech, kteří v poslední době na ostrov přijeli, o podezřelých osobách atakdale. Pane Pitmane?“

Náčelník Imigračního a celního úřadu byl uhlašený vlezlý Nassavan s rychlými hnědými očima. Příjemně se usmál. „Nic nezvyklého, pane. Běžná směsice turistů, obchodníků a místních, kteří se vrací domů. Byli jsme požádáni o podrobnosti z minulých dvou týdnů, pane." Dotkl se kufříku, který měl položený na klíně. „Zde mám všechny vyplněné imigrační formuláře. Komandér Bond bude mít možná zájem si je prohlédnout." Hnědé oči šlehly pohledem po Bondovi a vzápětí se odvrátily. „Všechny velké hotely mají své detektivy. Zřejmě bych dokázal získat další podrobnosti o každém člověku, o kterého bychom měli zájem. Všechny pasy byly prověřeny běžným způsobem. Nejistili jsme žádné nesrovnalosti ani žádného člověka, který by byl na seznamu hledaných osob."

„Můžu se na něco zeptat?" přerušil ho Bond.

Zástupce guvernéra ochotně přikývl. „Zajisté. Zajisté. Na cokoli. Jsme tu od toho, abychom vám pomohli."

„Jedná se mi o skupinu mužů. Možná deseti- nebo i vícečlennou. Zřejmě se drží dost pohromadě. Může jich být i dvacet nebo třicet. Podle mého odhadu jsou to Evropané. Pravděpodobně mají loď nebo letadlo. Můžou tu být už několik měsíců, ale taky jen několik dní. V Nassau se zřejmě koná mnoho sjezdů a shromáždění — obchodních organizací, turistických svazů, náboženských skupin a bůh ví koho ještě. Zřejmě si pronajmou řadu pokojů v jednom hotelu a asi tak týden schůzují. Děje se něco takového v současné době?"

„Pane Pitmane?"

„Přirozeně tu máme spoustu takových akcí. Turistická rada je velice vítá." Náčelník Imigračního a celního úřadu se spiklenecky usmál na Bonda, jako by mu právě zjevil přísně střežené tajemství. „V posledních dvou týdnech tu však byla jen shromáždění Skupiny mravního znovuvyzbrojení v hotelu Smaragdová vlna a obchodníků společnosti Tip Top Biscuit v Královském bahamském hotelu. Ti všichni už jsou pryč. Všechno proběhlo zcela obvykle. Byli to slušní lidé."

„To je právě ono, pane Pitmane. Lidé, které hledám, lidé, kteří zorganizovali únos toho letadla, si určitě dají záležet na tom, aby vypadali úctyhodně a chovali se slušně. Rozhodně nehledáme bandu zjevných šejdů. Podle nás musí tihle lidé vypadat skutečně velice pořádaně. Takže je tu na ostrově nějaká taková skupina?"

Náčelník Imigračního a celního úřadu se široce usmál. „Přirozeně tu máme hledače pokladů, jako každoročně."

Zástupce guvernéra se nesouhlasně zasmál. „Ale jděte, pane Pitmane, ty do toho přece nemůžeme tahat, bůhví kde bychom potom skončili. Nechce se mi věřit, že by si komandér Bond chtěl zatěžovat hlavu partou zbohatlíků, kteří pro zábavu paběrkují na plážích."

„Jenomže oni mají jachtu i malé letadlo, když už o tom byla řeč," řekl policejní komisař. „A slyšel jsem, že se sem v poslední době sjelo mnoho podílníků na tom podvodu. Tyto skutečnosti odpovídají tomu, na co se ptal komandér Bond. Připouštím, že je to směšné, ale ten Largo by jistě vyhovoval komandérovým představám o úctyhodnosti a jeho lidé nám nikdy nepůsobili sebemenší potíže. Je nezvyklé, že za těch téměř šest měsíců se mezi lodní posádkou nevyskytl jediný případ opilství."

A Bond se chytil tohoto nepatrného stébla a držel se ho další dvě hodiny — v budově Celního úřadu i v komisařově kanceláři. Výsledkem bylo, že se odešel porozhlédnout do města po Largovi nebo někom z jeho lidí, nebo aspoň posbírat nějaké klepy. A tak se seznámil s Domino Vitaliovou.

A teď?

Taxík přijel na letiště. Bond požádal řidiče, ať na něj počká, a vešel do dlouhé nízké vstupní haly právě ve chvíli, kdy letištní rozhlas oznamoval přilet Larkinova letadla. Věděl, že nastane obvyklá prodleva s celními a imigračními formalitami. Zašel do obchodu se suvenýry a koupil si New York Times. V jejich obvykle zdrženlivých titulcích stále vévodila zpráva o zmizení vindicatora. Zřejmě věděli i o zmizení dvou atomových bomb, protože vedoucí stránky Arthur Krock tam měl závažný sloupec o bezpečnostních opatřeních NATO. Bond byl právě v jeho polovině, když uslyšel v uchu tichý hlas. „007? Seznamte se s agentem 000."

Bond se otočil. Skutečně! Byl to Felix Leiter!

Leiter byl Bondovým společníkem v několika nejtěžších případech jeho kariéry. Zazubil se a hákem, který měl místo pravé ruky, vzal Bonda v podpaží. „Jen klid, příteli. Dick Tracy ti všechno řekne, až odsud vypadneme. Zavazadla už čekají venku, tak pojď."

„Krucinál," ulevil si Bond, „ty starý lišáku, tys věděl, že to budu já?"

„Jasně. CIA ví všechno."

U východu čekali na Leitera značné množství zavazadel, které naložili do Bondova taxíku. Leiter poručil řidiči, ať je odveze do Královského bahamského hotelu. Od obyčejného černého fordů con-sulu se odlepil nějaký muž a přistoupil k nim. „Pan Larking? Já jsem z Hertzovy půjčovny. Tohle je ten vůz, který jste si objednal. Doufáme, že vám bude vyhovovat. Chtěl jste výslovně něco obyčejného."

Leiter si zběžně prohlédl vůz. „Vypadá dobře. Chci jen něco, co jezdí. Žádné takové to hogo fogo vozítko, kam se vejde jen malá blondýna s toaletní kabelkou. Nejsm tu za zábavou, ale za obchodem s realitami."

„Mohl bych vidět váš newyorský řidičský průkaz, pane? Dobře. Teď kdybyste mi to tady podepsal... a já si poznamenám číslo vaší úvěrové karty. Dinet's Club, výborně. Až budete odjíždět, nechte vůz, kde se vám zlíbí, jen nám dejte vědět. My už si ho odvezeme. Užijte si to tu, pane."

Nastoupili do vozu. Bond si sedl za volant. Leiter prohlásil, že si bude muset trochu zvyknout na „tohle anglické ježdění vlevo" a že je stejně zvědavý na to, jestli se Bond od jejich poslední společné jízdy zdokonalil v zatáčení.

„Tak vyprávěj," pobídl ho Bond, poté co se vzdálili od letiště. „Když jsme se naposled viděli, byl jsi u Pinkertonů. Co děláš tady?"

„Odvolali mě. Normálně mě odvolali. Všichni jsme si mysleli, že je válka nebo co. Viš, Jamesi, jakmile jsi jednou pracoval pro CIA, jsi při odchodu automaticky zařazen do důstojnických záloh. Tedy pokud jsi nebyl degradován, že jsi pod palbou nesežral kódovou knihu nebo něco podobného. A můj starý šéf Allen Dulles neměl zřejmě po ruce dost chlapů,

když prezident spustil poplach, takže vytáhl mě a asi dvacet dalších, abychom všeho nechali a do čtyřiaadvaceti hodin se nahlásili. Sakra, myslel jsem, že k nám vltíli Rusové! A pak mi řekli, abych si sbalil plavky a kyblíček a lopatičku a odletěl do Nassau. Samozřejmě jsem příšerně nadával. Zeptal jsem se jich, jestli si nemám oprášit kanastu a vzít si pár rychlých lekcí čači. Teprv potom na mě vybalili, že se tu mám sejít s tebou. A tak mě napadlo, že když tě ten tvůj starý, N nebo M nebo jak mu říkáš, vyslal spolupracovat s tvým osvědčeným spolubojovníkem, tak na té záležitosti nakonec přece jen asi něco bude. A proto jsem sebral všechno, co sis vyžádal, místo kyblíčku a lopatičky jsem si sbalil luk a šipý a jsem tady. A to je všechno. Teď povídej ty, starý brachu. Sakra, moc rád tě vidím."

Bond zasvětil Leitera do celého příběhu. Postupoval krok za krokem, od chvíle, kdy si ho M předchozího rána zavolal do své kanceláře. Když se dostal ke střílení před budovou Tajné služby, Leiter ho zarazil.

„A co z toho vyvozuješ, Jamesi? Podle mě je to velice zvláštní náhoda. Nezapleť ses v poslední době s něčí manželkou? Takovéhle věci se stávají spíš v Chicagu než míli od Picadilly."

„Já to naprosto nechápu," odpověděl Bond vážně. „Nikdo to nechápe. Jediný, kdo by si se mnou chtěl vyřizovat účty, tedy z poslední doby, byl jeden blázen, s kterým jsem se setkal na takové podivné klinice, kam jsem musel jít kvůli nějakým pitomým zdravotním záznamům." Bond k Leiterově pobavení vyprávěl poněkud rozpačitě o své léčebné kúře ve Shrublands. „Zjistil jsem, že ten chlap je členem čínského tongu, tajné společnosti, konkrétně tongu Rudého blesku. Musel slyšet, jak se na něj vyptávám v naší kartotéce — volal jsem normální linkou z veřejného automatu. Vzápětí se mu téměř podařilo mě zavraždit. Jen tak pro legraci a abych si to s ním vyřídil jsem ho málem upekla zaživa." Bond uvedl podrobnosti. „Milé, poklidné místo, Shrublands. Nevěřil bys, co dělá s lidmi mrkvořá štáva."

„Kde je ten blázeňec?"

„V jistém Washingtonu. Proti tomu vašemu je to tam dost skromné. Není to daleko od Brightonu."

„A ten dopis byl poslán z Brightonu."

„To je dost chatrná souvislost."

„Zkusím jinou. Naši chlapi přišli s tím, že pokud mělo být letadlo v noci ukradeno a mělo ještě též noci přistát, bylo by to ideální za úplňku. Jenže ono k tomu došlo pět dní po úplňku. Takže předpokládáme, že tvůj přítel, který to přehnal s opalováním, měl odeslat ten dopis. A že ho ta nehoda přiměla odeslání dopisu odložit, než se zotaví. Jeho zaměstnavatele to mohlo pěkně naštvat, nemyslíš?"

„To je možné."

„A předpokládáme, že ho nechali pro neschopnost zlikvidovat a že vrah se k němu dostal ve chvíli, kdy se on dostal k tobě, aby si s tebou vyřídil soukromé účty. Z toho, co mi říkáš, se nedokázal smířit s tím, co jsi mu udělal. Takže prostě jen předpokládáme, že to tak bylo. Docela to sedí, ne?"

Bond se zasmál, částečně obdivně. „Ty sis určitě vzal mezcalin nebo něco. Byl by to snad dobrý námět na komiks, ale ve skutečném životě se takové věci nestávají."

„Ve skutečném životě se nekradou letadla s atomovými bombami. Jenže ona se kradou. Trochu se opožděješ, Jamesi. Kolik lidí by věřilo zápisům z některých našich společných případů? Tak nekecej o skutečném životě. Nic takového neexistuje."

„Já ti řeknu, co udělám, Felixi," zvažněl Bond. „Ta tvoje teorie mi připadá dost věrohodná, takže ji večer hodím do stroje a pošlu ji M. Uvidíme, jestli z ní Yard něco vysoudí. Můžu se porozhlédnout na klinice i v brightonské nemocnici, pokud ho tam skutečně odvezli, a možná získají nějaký odrazový můstek. Potíž je v tom, že i když ho získají, tak z toho chlapa zbyly jen boty, a já pochybuju, že chytanou toho motocyklistu. Podle mě odvedl profesionální práci."

„A proč taky ne? Ti únosci letadla vypadají taky jako profici. Ten plán je profesionální. Všechno to sedí. Tak to hned hoď do stroje a pošli to a nestyď se napsat, že to byl můj nápad. Moje sbírka medailí se nijak nerozrostla, co jsem odešel z firmy."

Zastavili před krytým sloupovým Královského bahamského hotelu a Bond odevzdal klíčky od vozu hlídači parkoviště. Leiter se zapsal a potom odešli do jeho pokoje a objednali si dvě dvojité suchá martini s ledem a jídelní lístek.

Z okázalé nabídky „Doporučujeme Vaši zvláštní pozornosti" vytištěné zdobným gotickým písmem si Bond vybral Domorodý mořský koktejl Suprême, Kousky domácího kuřete a Sauté au Cres-son, což bylo kurzívou popsáno jako Jemné domácí kuře upečené dohněda na domácím másle a pro vaše pohodlí naporcované. Cena 38 šilinků 6 pencí nebo 5,35 dolaru. Felix Leiter se rozhodl pro Baltského herynka v zakysané smetaně a Sekanou svičkovou s kroužky francouzské cibule (naše proslulé hovězí vybírá sám šéfkuchař s obilím a kukuřicí krmeného dobytka ze Středozápadu a pro Vaši potěchu je nechává uležet k dokonalosti). Cena 40 šilinků 3 pence nebo 5,65 dolaru.

Když si oba hořce zanařikali nad pompézní rozbředlostí jazyka jídelníčků v turistických hotelích a zvláště zhovadilého použití angličtiny k popisu surovin, které nepochybně někde leží půl roku hluboce zmrazené, odebrali se na balkon, aby probrali Bondovy dopodlední objevy.

Po půlhodině a dalším dvojitém suchém martini jim přinesli oběd. Mizerně upravená jídla stála sotva za pět šilinků. Pojedli mlčky v náladě nepřítomné rozladěnosti. Nakonec Leiter odhodil příbor. „Tohle je hamburger, a to mizerný hamburger. Ty kroužky francouzské cibule nikdy Francii neviděly, a co víc," vzal si znovu vidličku a št'ouchl do zbytků, „nejsou to ani kroužky. Jsou to ovály." Podíval se nasupeně přes stůl na Bonda. „Tak co, detektive? Kam půjdeme teď?"

„Nejdřív si dáme předsevzetí, že v budoucnu budeme jíst venku. No a měli bychom se podívat na Disco, a hned." Bond vstal od stolu. „Potom snad uvidíme, jestli těm lidem jde o nějaký poklad nebo o sto milionů liber. Pak budeme muset nahlásit pokroky ve vyšetřování." Bond mávl rukou směrem k bednám v jednom rohu pokoje. „Mám k dispozici několik místností v horním patře policejního komisařství. Komisař je vstřícný a připadá mi jako solidní chlap. Koloniální policajti jsou dobří, a tenhle ční nad ostatními. Můžeme tam instalovat vysílačku a večer navázat spojení. Dneska je

taky ten večírek v kasinu. Půjdeme se tam podívat, jestli neuvidíme nějaké povědomé obličejce. Ale nejdřív musíme zjistit, jestli je ta jachta čistá nebo ne. Můžeš vybalit Geigerův počítač?"

„Jistě. To budeš koukat.“ Leiter odešel k bednám, jednu otevřel a vrátil se k Bondovi s něčím, co vypadalo jako fotoaparát rolleiflex v koženém pouzdru. „Pomoz mi s tím.“ Leiter si stáhl hodinky a navlékl si místo nich něco, co vypadalo také jako hodinky. Pak si přehodil řemínek „fotoaparátu“ přes levé rameno. „Teď mi provlékni dráty od hodinek rukávem a sved' je pod sakem dolů. Tak. V kapse u saka mám připravené dírky. Provlékni jimi tyhle banánky a zastrč je do otvorů v té krabičce. Máš to? Takže jsme připraveni.“ Leiter se postavil a zapózoval. „Vidíš? Muž s fotoaparátem a hodinkami.“ Rozepjal kožené pouzdro. „A podívej, má to i objektiv a všechny další náležitosti. Dokonce i spoušť pro případ, že musíš předstírat fotografování. Ale za tou vši parádou je kovový uzávěr, obvod a baterie. A teď se podívej na tyhle hodinky. A jsou to skutečné hodinky.“ Podržel je Bondovi před očima. „Jediný rozdíl je v tom, že vteřinová ručička ukazuje radioaktivitu. Těmi dráty jsou hodinky spojené s přístrojem. Teď se dívej. Pořád nosíš ty svoje staré hodinky s fosforovým číselníkem. Teď obejdu místnost, abych dostal průměrnou radioaktivitu prostředí. To je velice důležité. Všechno více či méně nějak vyzařuje. A občas se podívám na hodinky — jsem nervózní typ člověka a mám nějakou schůzku. Tady u koupelny, kde je kovová vana, ručička reaguje, i když jen nepatrně. Nic jiného jsem nikde nezjistil, takže jsem si stanovil míru rušení vlivem prostředí, kterou pak budu muset odečíst. A teď půjdu k tobě. Má kamera je jen několik palců od tvé ruky. Teď přilož hodinky přímo k počítači. Vidíš? Vteřinová ručička je celá vzrušená. Teď ruku odtáhni a ona ztratí zájem. To udělala ta tvoje fosforová čísla. Vzpomínáš si, jak onehdy jeden výrobce stáhl z prodeje letecké hodinky, protože lidé z Úřadu pro atomovou energii dělali rozruch? To je totéž. Mysleli si, že právě tyhle letecké hodinky s velkými fosforeskujícími číslicemi dávají svému majiteli přílišné dávky radiace. Přirozeně,“ Leiter poplácal rukou pouzdro fotoaparátu, „tohle je speciální záležitost. Většina typů upozorňuje na radiaci cvakáním ve sluchátkách. Hledá se jimi uran a dobře se prodávají. Jenže pro naše účely nic tak citlivého nepotřebujeme. Pokud se dostaneme do blízkosti úkrytu těch bomb, tahle zatracená ručička se stejně utrhne. Takže si najmeme nějakou lacinou vratkou kocábku a půjdeme se podívat na ten oceánský greyhound.“

KAPITOLA 13 „JMENUJU SE EMILIO LARGO“

Leiterova laciná vratká kocábka byl elegantní hotelový člun s motorem Chrysler za dvacet dolarů na hodinu. Vypluli z přístavu západním směrem na Silver Cay, Long Cay a ostrov Balmoral a obepluli Delaporte Point. Po dalších pěti mílech se na pobřeží objevily nablýskané domy. Lodník jim řekl, že čtvereční stopa pozemku tam stojí čtyři sta liber. Když obepluli Old Fort Point, uviděli zářivou bílo-modrou jachtu, kotvící na dvou kotvách v hluboké vodě hned za rifem. Leiter hvízdal. „Tomu říkám loď!“ prohlásil užasle. „S takovou bych si klidně hrál ve vaně.“

„Pochází z Itálie,“ řekl Bond. „Postavila ji firma Rodrigues z Messiny. Těmhle lodím se říká Aliscafos. Pod trupem mají křídlo, a když nabereu rychlost, zdvihnou se nad vodu a prakticky letí. Pod vodou zůstanou jen lodní šrouby a několik stop zádě. Policejní komisař říkal, že na klidné vodě dokážou vyvinout rychlost až padesát uzlů. Samozřejmě jsou vhodné jen pro pobřežní plavby, ale když slouží jako rychlé linkové lodě, můžou pojmout až sto cestujících. Tahle je konstruovaná pro čtyřicet. Zbylý prostor zabírá obytná část pro majitele a nákladový prostor. Musela stát určitě téměř čtvrt milionu liber.“

Do hovoru se jim vmísil lodník. „Na Bay Street se povídá, že každým dnem vypluje za pokladem. Před pár dny se sem sjeli všichni podílníci. Pak byla celou jednu noc na konečném průzkumu. Přej někde směrem na Exumu nebo na Watlings. Možná víte, že právě tam Kolumbus poprvý přistál na tyhle straně Atlantiku. Někdy čtrnáct set devadesát a něco. Ale rozhodně to bylo někde tam. Vždycky se povídalo, že někde mezi ostrovama v té oblasti jsou poklady. Fakt je, že vyplula na jih. Poslouchal jsem, než ty motory úplně ztichly. Řek bych, že to pak vohnula na východojihovýchod.“ Lodník si roz^ vážně odplivl přes bok lodi. „To musí bejt řádnej poklad, když maj tak drahou loď a rozházeli takovou spoustu peněz. Každý natankování je přej stojí pět set liber.“

„A kterou noc že byli na tom konečném průzkumu?“ zeptal se Bond. „Noc potom, co natankovala. Takže předevčírem. Vypluli kolem šestý.“

Jejich příjezd sledovaly bezvýrazné světlíky lodi. Námořník, který ležil zábradlí kolem můstku, vešel náhle dovnitř a Bond viděl, jak mluví do mikrofónu. Na palubě se objevil velmi vysoký muž v bílých námořnických kalhotách a v nátělníku a jal se pozorovat dalekohledem. Zavolał něco na námořníka, který vyšel ven a postavil se k žebříku na pravoboku. Když jejich člun doplul k boku lodi, muž si přiložil dlaně k ústům a zavolał dolů, „V jaké záležitosti přicházíte? Máte domluvenou schůzku?“

„Jmenuju se Bond,“ uslyšel námořník ze člunu, „James Bond. Z New Yorku. Jsem tu se svým právníkem. Chtěl bych se informovat na Palmyru, ten dům pana Larga.“

„Okamžik, prosím.“ Námořník zmizel a vrátil se v doprovodu muže v bílých kalhotách a nátělníku. Bond ho poznal podle popisu policie. Muž na ně přátelsky zavolał, ať jdou na palubu. Pokynul námořníkovi, ať sleze dolů a pomůže uvázat člun. Bond s Leiterem vylezli ze člunu na žebřík.

Largo jim nabídl ruku. „Jmenuju se Emilio Largo. Pan Bond a...?“

„Pan Larkin, můj právník z New Yorku. Já jsem vlastně Angličan, ale vlastním nemovitosti v Americe.“ Potřásli si rukama. „Promiňte, že obtěžujeme, pane Largo, ale jde nám o Palmyru, kterou máte tuším pronajatou od pana Bryce.“

„Ano, jistě.“ Z hezkého úsměvu vyzařovala vřelost a vstřícnost. „Pojďte do salonu, pánové. Promiňte, že nejsem pro návštěvu přiměřeně oblečen.“ Velké hnědé ruce mu rozpačité spočinuly na bocích a koutky širokých úst omluvně povisly. „Mí hosté se obvykle ohlásí z pobřeží. Pokud ovšem omluvíte neformálnost mého oblečení. ...“ Largo nechal větu nedokončenou a odvedl je nízkými dveřmi a po několika aluminiových schůdkách do salonu. Dveře s gumovým těsněním se za nimi s povzdechem zavřely.

Ocitli se v hezké prostorné kabině obložené mahagonem. Na vinově červeném koberci stály pohodlné tmavomodré kožené klubovky. Žaluziemi ve velkých hranatých oknech sem prosvítalo slunce, které oživovalo jinak dosti tmavou a veskrze mužskou místnost. Dlouhý stůl v jejím středu byl poházen papíry a mapami, v prosklených skříňkách bylo vidět rybářské náčiní a množství pistolí a dalších zbraní a v rohu salonu visel na stojanu černý potápěčský úbor s dýchacím přístrojem. Klimatizace příjemně ochlazovala vzduch a Bond cítil, jak se mu od těla odlepuje vlhká košile. „Posaďte se, prosím, pánové.“ Largo nedbale odhrnul stranou papíry a mapy, jako by jim nepřikládal žádný význam. „Cigarety?“ postrčil před ně velkou stříbrnou krabici. „A co vám můžu nabídnout k pití?“ Poodešel k zaplněnému bufetu. „Co takhle něco studeného a ne moc silného? Plantážníkův punč? Nebo džin s tonikem? Nebo tu mám různé druhy pív. V tom otevřeném člunu vám muselo být horko. Kdybych to byl věděl, poslal bych pro vás svůj člun.“ Oba si řekli o tonik. „Mrzí mě, že jsme sem takhle vpadli, pane Largo“ omluvil se Bond. „Netušil jsem, že se s vámi dá spojit po telefonu. Přijeli jsme teprve dneska ráno, a protože tu mám jen pár dní, musím jednat rychle. Jde o to, že bych tu rád koupil nějaký dům.“

„Vážně?“ Largo přinesl ke stolu sklenice a lahve toniku a usadil se k nim. „To je dobrý nápad. Je tu nádherně. Jsem zde jen půl roku, ale už bych tu nejradši zůstal natrvalo. Ale ty ceny, co požadují—“ Largo rozhodil ruce. „Tihle piráti z Bay Street! A milionáři jsou ještě horší. Ale vy jste moudře přijel na konci sezóny. Někteří majitelé jsou možná zklamáni, že se jim nepodařilo své domy prodat. Třeba si nebudou tolik vyskakovat.“

„Přesně tak jsem uvažoval.“ Bond se pohodlně opřel a zapálil si cigaretu. „Lépe řečeno, přesně to mi poradil tady můj právník, pan Larkin.“ Leiter pesimisticky zavrtěl hlavou. „Trochu se poptával,“ pokračoval Bond, „a zjistil, že ceny nemovitostí tady jsou šílené.“ Zdvořile se obrátil k Leiterovi, aby ho vtáhl do hovoru. „Je to tak?“

„Šílené, pane Largo, naprosto šílené. Horší než na Floridě. Ceny z úplně jiného světa. Neporadil bych žádnému svému klientovi, aby tu při těchto cenách investoval.“

„Máte pravdu.“ Largo se zjevně nechtěl nechat zatáhnout do podrobnějšího rozhovoru o podobných věcech. „Říkal jste něco o Palmyře. Můžu vám v tomto ohledu nějak pomoci?“

„Vyrozuměl jsem, že máte ten dům pronajatý, pane Largo,“ řekl Bond. „A povídá se, že ho během několika dnů pustíte. Jsou to samozřejmě jenom řeči. Víte, jak to chodí na malých ostrovech. Nicméně ten dům se více či méně blíží tomu, co hledám, a soudím, že jeho anglický majitel, Bryce, by ho mohl prodat za slušnou cenu. Takže jsem se vás chtěl jenom zeptat,“ Bond se zatvářil omluvně, „jestli bychom tam nemohli zajet a prohlédnout si to. Kdykoli vám to bude vyhovovat.“

Largo vstřícně blýskl zuby a rozhodil ruce. „Ale samozřejmě, samozřejmě, drahý příteli. Kdykoli si přejete. V tom sídle je jen má neteř a několik sloužících. A ona je většinou někde venku. Takže jí prosím zavolejte, já ji na to předem upozorním. Je to skutečně okouzující dům, podněcuje fantazii. Krásný architektonický kousek. Kdyby jen všichni boháči měli takový vkus.“

Bond vstal a Leiter ho následoval. „Byl jste skutečně mimořádně laskav, pane Largo. Teď už vám dáme pokoj. Možná bychom se mohli někdy sejít ve městě. Musíte s námi poobědvat. Jenže,“ Bond vložil do svého hlasu obdivně lichotivý tón, „když máte takovouhle loď, zřejmě se vám na břeh moc nechce. To musí být jediná na téhle straně Atlantiku. Nejezdila jedna taková mezi Benátkami a Terstem? Matně si vzpomínám, že jsem něco takového četl.“ Largo se potěšeně usmál. „Ano, to je pravda, skutečně. Používají je také na italských jezerech. Vozí jimi turisty. Teď je kupují v Jižní Americe. Je to báječná loď pro pobřežní vody. Když se vysune křídlo, má ponor pouhé čtyři stopy.“

„Předpokládám, že problém bude s obytným prostorem.“ Je slabostí všech mužů, nikoli však nezbytně všech žen, milovat své vlastnictví. „Ne, ne,“ odpověděl Largo se stopou marnivosti v hlase. „Uvidíte, že to není pravda. Máte ještě několik minut? Máme tu teď poměrně plno. Zřejmě jste slyšeli o našem hledání pokladu.“ Pronikavě se na ně zahleděl, jako by očekával výsměch. „Ale o tom teď nebudeme mluvit. Vy v tyhle věci nepochybně nevěříte. Mí společníci už jsou však na palubě. I s posádkou je nás tu celkem čtyřicet. Uvidíte, že se zde nijak netísníme. Tak chcete se podívat?“ Largo pokynul rukou ke dveřím v zadní stěně salonu.

Felix Leiter zaváhal. „Víte, pane Bonde, že máme v pět hodin schůzku s panem Haroldem Christiem?“

Bond odbyl připomínku mávnutím ruky. „Pan Christie je milý člověk. Vím, že mu nebude vadit, když se o několik minut opozdíme. Rád si loď prohlédnu, pokud jste si jist, že vám ten čas nebude chybět, pane Largo.“

„Pojďte,“ vyzval je Largo. „Nebude to trvat déle než několik minut. Pan Christie je můj přítel a výborný člověk. Pochopí to.“ Odebral se ke dveřím a podržel jim je.

Bond tu zdvořilost očekával. Nechtěl, aby došlo k vyzrazení Lei-terova přístroje. „Veďte nás, prosím, pane Largo,“ řekl. „Aspoň nás budete moci včas upozornit, kdy máme sklonit hlavy.“

Largo tedy vykročil první.

Lodě, jakkoli moderní, jsou si více či méně podobné. Chodby po obou bocích strojovny, dveře kabin, obsazených, jak jim vysvětlil Largo, velké společné koupelny, lodní kuchyně, kde se dva veselí Italové v bílých halenách smáli Largovým vtípkům o jídle a byli zjevně potěšeni zájmem návštěvníků, obrovská strojovna, kde hlavní stroj-ník se svým pomocníkem, oba na první pohled Němci, nadšeně informovali hosty o dvou silných dieselových motorech a o hydraulickém ovládání křídla — bylo to stejné, jako by navštívili jakoukoli jinou loď a říkali posádce, co chtěla slyšet, a mluvili před majitelem v superlativech.

Na krátké zadní palubě byl dvousedadlový létající člun, stejně jako jachta tmavomodrá a bílá. Měl složená křídla a motor zakrytý proti slunci. Dále tu byla velká jola, kam se vešlo asi dvacet mužů, a jeřáb k jejímu spuštění a vyzdvižení na palubu. Bond v duchu odhadl výtlak lodí a vzdálenost mezi čarou ponoru a palubou. „A co podpalubí? Tam jsou také kabiny?“ zeptal se.

„Jen nákladový prostor. A přirozeně nádrže s palivem. Tahle loď má drahý provoz. Musíme nést několik tun. Rozložení

zátěže je velice důležité. Když se zvedne příď, palivo se přelévá dozadu. Musíme mít velké laterální nádrže, které to vyrovnávají." Za plynulého odborného výkladu je Largo vedl zpět pravoboční chodbou.

„Říkal jste, že máte spojení s pobřežím," přerušil ho Bond, než stačili minout kajutu radiotelegrafisty. „Máte zřejmě obvyklé Mar-coniho přístroje, krátké a dlouhé vlny. Mohl bych se podívat? Vysílačky mě vždycky zajímaly."

„Možná někdy jindy, pokud vám to nevádí," řekl Largo zdvořile. „Radista je plně vytížen sledováním meteorologických zpráv. V současné době jsou pro nás velice důležité."

„Přirozeně."

Vystoupali na můstek, kde jim Largo stručně vysvětlil ovládací systémy lodi. Poté je odvedl na úzkou palubu. „Tak to bychom měli," řekl. „Je to opravdu dobrá loď, tenhle Létající talíř. Ona skutečně létá, ujišťuji vás. Doufám, že vás a pana Larkina budu moci vzít na krátkou projížďku. Ale teď zrovna," usmál se spiklenecky, „máme dost práce, jak jste slyšeli."

„Hledání pokladů je opravdu vzrušující záležitost. Myslíte, že máte nějakou naději?"

„Rádi si to představujeme. Víc vám prozradit nemůžu," řekl omluvně. „Bohužel, mé rty jsou zapečetěny, jak se říká. Doufám, že to chápete."

„Ano, samozřejmě. Musíte brát ohled na své podílíky. Přál bych si být jedním z nich, abych mohl jet s vámi."

Předpokládám, že pro dalšího investora už nemáte místo."

„Bohužel ne. Příspěvky jsou plně dostačující. Bylo by nicméně velice příjemné, kdybyste mohl jet s námi." Largo zdvihl ruku. „No, všiml jsem si, že se pan Larkin během naší prohlídky netrpělivě díval na hodinky. Nemůžeme nechat pana Christieho déle čekat. Velice rád jsem vás poznal, pane Bonde. I vás, pane Larkine."

Po další výměně zdvořilostí sešplhali po žebříku do čekajícího člunu a vypluli. Pan Largo jim naposled zamával a zmizel ve dveřích můstku.

Usadili se na zád, dost daleko od lodníka. Leiter zavrtěl hlavou. „Vůbec nic. Nějaká reakce v okolí strojovny a kajuty radiotelegrafisty, ale to je normální. Všechno bylo normální, zatraceně normální. Jak na tebe působil on a všechno to ostatní?"

„Stejně jako na tebe — zatraceně normálně. Vypadá, zeje tím, za koho se prohlašuje, a taky se tak chová. Z posádky jsme moc lidí neviděli, ale ti, které jsme viděli, byli buď obyčejní námořníci, nebo skvělí herci. Udivily mě jen dvě maličkosti. Neviděl jsem žádný vchod do podpalubí, ale to může být jenom průlez ukrytý pod kobercem v chodbě. Jak by tam potom dostali náklad, o kterém mluvil? A ten nákladový prostor musí být hodně prostorný, i když toho o stavbě lodí moc nevím. Pozeptám se v přístavišti u čerpací stanice a zjistím, kolik paliva nese. Pak je divné, že jsme neviděli žádného podílíka. Na palubu jsme přišli kolem třetí, takže většinou mohli trávit siestu. Ale určitě ne všech devatenáct současně. Co dělají celou tu dobu v kabinách? A další maličkost. Všiml sis, že Largo nekouřil a že nikde na lodi nebyl cítit tabákový kouř? To je zvláštní. Čtyřicet chlapů, a žádný z nich nekouří. Člověk by řekl, že to není náhoda, ale disciplína. Jen skuteční profesionálové nepijí a nekouří. Ale připouštím, že je to velice chatrný odhad. Všiml sis toho navigátoru Decca a sonaru? To jsou dost drahé přístroje. Na velké jachtě jsou samozřejmě normální, ale očekával jsem, že nás na ně Largo upozorní, když nás prováděl po můstku. Bohatí lidé se pyšní svými hračkami. Ale to se jenom chytám stébel. Řekl bych, že je to tam naprosto čisté, nebýt toho nákladového prostoru, který nám neuká- zal. Všechny ty řeči o palivu a rozmístění zátěže mi připadaly trochu mnohomluvné. Co si o tom myslíš?"

„Totéž, co ty. Nejmiň polovinu lodí jsme neviděli. Na to ovšem opět existuje dobrá odpověď. Může tam mít uloženou tajnou výbavu k hledání pokladů, kterou přirozeně nechce nikomu ukázat. Vzpomínáš si na tu obchodní loď, která byla za války zakotvená u Gibraltaru? Sloužila jako základna italským potápěčům. Pod čarou ponoru měla v trupu vyříznutý velký poklop. Doufám, že nemá nic takového."

Bond se na Leitera pronikavě zahleděl. „Ta loď se jmenovala Ol-terra. Bylo to jedno z největších zpravodajských selhání během celé války." Na okamžik se odmlčel. „Jisco kotví asi na čtyřicet stop hluboké vodě. Zaznamenal by to tvůj Geigerův počítač, kdyby měly bomby uložené na dně pod lodí?"

„Pochybuju. Mám tu taky podvodní model, ale to se tam budeme muset vypravit v noci. Ale vážně, Jamesi," zachmuřil se Leiter, „nejste trochu mimo? Nevidíme pod každou postelí zloděje? Máme skutečně co zjišťovat. Largo vypadá tak trochu jako mocný pirát a zřejmě je to i trochu darebák, pokud jde o ženské. Ale co na něj vlastně máme? Nechal jsi ho prověřit? A všechny ty podílíky a členy posádky?"

„Ano. Všechny jejich dostupné materiály jsem odeslal z guvernéřského paláce. Telegram jsem označil jako naléhavý. Večer bychom měli dostat odpověď. Jenže uznej, Felixi," Bondův hlas zněl tvrdošíjně, „je tu zatraceně rychlá loď s létajícím člunem a čtyřiceti chlapy, o kterých nikdo nic neví. V oblasti není žádná další skupina ani jednotlivec, který by vypadal aspoň trochu slibně. Ano, všechno tam vypadá normálně a ta jejich historka je taky celkem obstojná. Ale představme si, že je to všechno podvod, samozřejmě velice dobře promyšlený podvod, ale to musí být, když je tolik v sázce. Ti takzvaní podílíci přijeli všichni 3. června. Té noci vyplul Disco na moře a vrátil se až ráno. Představme si, že někde v mělkých vodách čekal na to letadlo. Představme si, že vzal ty bomby, někam je odvezl a uložil — třeba do písku pod lodí, jestli chceš. V každém případě na nějaké bezpečné a příhodné místo. Když si tohle všechno připustíme, co nám z toho vyplyne?"

Leiter pokrčil odevzdaně rameny. „Mně to připadá jako scénář k druhořadému filmu, Jamesi, ale snad bychom se ho mohli aspoň přidržet." Zatřpkle se zasmál. „Ale radši se zastřelím, než bych to dal do večerního hlášení. Jestli ze sebe máme dělat pitomce, tak bychom to radši měli dělat mimo dohled a doslech svých šéfu. Takže co máš za lubem? Co provedeme teď?"

„Až budeš odesílat hlášení, já se poptám v přístavišti u čerpadla. Pak zavoláme Dominettě a necháme se pozvat na skleničku a porozhlédneme se v Largově pozemní základně, Palmyře. Pak půjdeme do kasina a podíváme se na celou Largovu skupinu. A potom," Bond upřel na Leitera odhodlaný pohled, „si vypůjčím od policejního komisaře

spolehlivého chlapa, vezmu si dýchací přístroj a trochu se porozhlédnu kolem Disca s Geigerovým počítacem." „Destry se vrací!* Tak u toho musím být, Jamesi. Kvůli starým dobrým časům. Musíš si ale dát pozor, abys nešlápl na ježovku nebo něco. Zítřka jsou v našem hotelu hodiny čači zdarma. Už kvůli nim musíme být v nejlepší kondici. Jinak v tom výletu žádné problémy nevidím."

V hotelu už na Bonda čekal posel z guvernéřského paláce. Elegantně zasalutoval, podal mu obálku označenou „Služební záležitost" a nechal si od Bonda stvrdit podpisem její převzetí. Byl to telegram z Koloniálního úřadu, adresovaný „Osobně guvernéřovi". Před textem byla poznámka „Pro Bonda". V telegramu stálo: NA UVEDENÁ JMÉNA JSME V ZÁZNAMECH NENAŠLI NIC OPAKUJI NIC STOP VŠECHNA STANOVISŤE ODPOVĚDĚLA NEGATIVNĚ POKUD JDE O OPERACI THUNDERBALL STOP CO MATE. Zpráva byla podepsána „PRIZMA", což znamenalo, že ji schválil M.

Bond podal telegram Leiterovi.

Leiter si ho přečetl. „Tak už chápeš, co myslím? Jdeme špatným směrem. Jsme úplně vedle. Uvidíme se v Ananasovém baru při suchém martini s pořádnou olivou. Já zatím pošlu do Washingtonu pohlednici a požádám je, aby nám sem poslali pár holek od námořnictva. Budeme mít spoustu času na zábavu."

KAPITOLA 14 TRPKÁ MARTINI

Jak se ukázalo, první polovina Bondova večerního programu se zhatila. Domino Vitaliová mu po telefonu sdělila, že toho večera se jí návštěva domu nehodí. Její ochránce s několika přáteli přijedou na pobřeží. Ano, samozřejmě je možné, že se večer setkají v kasinu. Ona povečeří na jachtě a Disco potom přípluje a zakotví poblíž kasina. Ale jak ho v kasinu pozná? Má velice špatnou paměť na obličeje. Nemohl by si vetknout do klopky květinu nebo něco podobného? Bond se zasmál. Řekl, že to nebude zapotřebí, protože pozná on ji, a to podle nádherných modrých očí. Jsou nezapomenutelné. Velice by se k nim hodil modrý přeliv. Bond položil sluchátko uprostřed jejího pobaveného přitažlivého smíchu. Náhle velice zatoužil znovu se s ní setkat.

Přesun lodi mu usnadnil plány. Bude mnohem snazší prozkoumat ji v přístavu. Doplave k ní za kratší dobu a bude moci využít policejního přístaviště. A když bude její kotviště prázdné, bude možné lépe se porozhlédnout v okolí. Jenže pokud Largo s jachtou tak bezstarostně odpluje, je možné, že bomby, pokud nějaké vůbec má, jsou ukryté v kotvišti? Kdyby tam byly, Disco by na nejistě dohlížel. Bond usoudil, že odloží rozhodnutí, dokud nebude mít více informací o trupu lodi.

Napsal negativní zprávu pro M a přečetl si ji po sobě. Bylo to skličující čtení. Neměl by se zmínit o té mlhavé stopě, na které pracuje? Ne. Ne, pokud nebude mít nějaký pevnější bod. Touha potěšit nebo ukonejšit příjemce je jednou z nejnebezpečnějších komodit v celé řiši tajného zpravodajství. Bond si dokázal představit reakci ve Whi-tehallu, kde zasedá štáb operace Thunderball, dychtivý chytit se každého stébka. M opatrně říká, „Myslím, že na Bahamách můžeme uvažovat o jisté stopě. Rozhodně nic definitivního, ale právě tenhle můj člověk se často nemýlí. Ano, rozhodně to ještě prověřím a zjistím, jestli máme pokračovat." A v kuloárech to začne šumět. „M něco má. Jeho agent si myslí, že je na stopě. Na Bahamách. Ano, asi bychom to měli říct premiéřovi." Bond se zachvěl. Zaplavila ho představa naléhavých depeší. „Objasněte svou 1806." „Uveďte všechny podrobnosti." „Premiér chce znát dopodrobna vaši 1806." Tyhle depeše by nebraly konce. Leiter by dostával tytéž ze CIA. Všude by panovalo velké pozdvižení. Pak by v odpověď na Bondovy chatrné spekulace přišla šířavá depeše: „Překvapuje mě, že jste bral takovou chiméru jako důkaz. V budoucnu se ve svých depeších soustřeďte na fakta." A závěrečná ponižující věta: „Vzhledem ke spekulativní povaze vaší 1806 musí, zdůrazňuji musí být vaše následné depeše potvrzeny představitelem CIA."

Bond si otřel čelo. Odemkl kufrík se šifrovacím strojem, zašifroval svou depeši, znovu ji zkontroloval a odebral se na policejní ředitelství, kde už u klávesnice seděl Leiter, jemuž samým soustředěním stékal pot po krku. Po deseti minutách si Leiter sňal sluchátka a podal je Bondovi. Otřel si obličej již promočeným kapesníkem. „Nejdřív to byly sluneční skvrny, takže jsem musel přejít na pohotovostní frekvenci. Pak jsem zjistil, že mi na druhý konec posadili nějakého blbečka — znáš to, takového toho člověka, co by ti napsal celého Shakespeara, kdybys mu k tomu poskytl dost času." Rozčileně ukázal na několik stran číselných skupin. „Teď musím tohle všechno dešifrovat. Je to zřejmě zpráva z úctámy, kolik mě tenhle tropický výlet bude stát na daních." Posadil se ke stolu a začal zuřivě pracovat na svém stroji. Bond odeslal svou krátkou depeši velmi rychle. Představoval si, jak ji přebírají v jedné z rušných místností v osmém patře, odnášejí ke kontrolorovi, který ji označí „Určeno osobně M, kopie dvounulové sekci a kartotéce", pak další dívka spěchá chodbou se žlutými průklepovými papíry sepnutými svorkou. Zeptal se, jestli mu ještě něco nepřišlo, a ukončil spojení. Nechal Leitera pracovat a sešel dolů do komisařovy kanceláře.

Harling seděl bez saka u svého stolu a cosi diktoval nějakému seržantovi. Po Bondově příchodu poslal seržanta pryč, přistrčil Bondovi přes stůl krabičku cigaret a sám si jednu zapálil. „Něco nového?" usmál se.

Bond mu řekl, že stopa na Largovu skupinu nebyla potvrzena a že ho navštívili a prošli Disco s Geigerovým počítacem. To také k ničemu nevedlo. Stále však není spokojen. Chtěl by znát palivovou kapacitu Disca a přesné umístění palivových nádrží. Komisař vstřícně přikývl a zdvihl telefon. Požádal o seržanta Molonyho z Přístavní policie. Pak odložil sluchátko a vysvětlil: „Kontrolujeme veškeré čerpání pohonných hmot. Tohle je úzký přístav plný malých plavidel, hlubinných rybářských lodí a podobně. Kdyby došlo k nějaké chybě, je tu velké riziko požáru. Proto zjišťujeme, kolik má která loď paliva a kde kotví. Chceme to vědět pro případ, že by muselo dojít k hasičskému zákroku, nebo že bychom určitou loď museli rychle uklidit do ústraní." Znovu si vzal sluchátko. „Seržant Molony?" Zopakoval Bondovy otázky, chvíli poslouchal, poděkoval a zavěsil. „Maximální kapacita nádrží je pět set galonů nafty. Tohle množství čerpala odpoledne 2. června. Nese také asi čtyřicet galonů mazacího oleje a sto galonů pitné vody. Všechno je uloženo uprostřed lodi, v místech pod přední částí strojovny. Tohle jste chtěl vědět?"

Takže ty Largový řeči o laterálních nádržích a problémech s rozmístěním nákladu byly pustý výmysl. Samozřejmě mohl chtít udržet v tajnosti před návštěvníky nějaké vybavení pro hledání pokladu, ale na palubě bylo nepochybně ještě něco, co chtěl skrýt, a i přes jeho okázalou vstřícnost bylo zřejmé, že je možná bohatý hledač pokladů, ale také nespolehlivý svědek. Bond už měl v téhle chvíli jasno. Chtěl se blíže podívat na trup lodi. Leiterova zmínka o lodi Olterra byla sice pouhým dohadem, ale rozhodně stálo za to tuhle teorii prověřit.

Bond se svěřil s okleštěnou verzí svých myšlenek komisaři. Řekl mu, kde bude Disco večer kotvit, a zeptal se, jestli nemá mezi svými lidmi naprosto spolehlivého muže, který by mu pomohl při podvodním průzkumu, a jestli nemá k dispozici slušný akvalung s plnými bombami.

Harling se taktně zeptal, zda je to moudré. Nezná sice přesně zákony o rušení držby, ale jedná se zřejmě o spořádané občany, kteří tu rozhodně utrácení slušné peníze. Largo je u všech velice oblíbený. Jakýkoli skandál, navíc s policejní účastí, by vyvolal v kolonii obrovský poprask.

„Je mi líto, komisaři," nenechal se zviklat Bond. „Chápu sice vaše stanovisko, ale tohle riziko musím podstoupit. Mám tu svou práci. Pokyny ministra zahraničí jsou nepochybně postačujícím oprávněním," sáhl Bond po těžším kalibru, „a jestli to považujete za nezbytné, můžu tu mít do hodiny přímý příkaz od něj nebo od ministerského předsedy."

Komisař zavrtěl hlavou a usmál se. „To nebude zapotřebí, ko-mandéře. Samozřejmě dostanete, co chcete. Jen jsem vás chtěl seznámit s reakcí místních. Myslím, že guvernér by vás varoval stejně. Tohle je maloměsto. Nejsme tu zvyklí dostávat přímé rozkazy z Whitehallu. Nepochybně si zvykneme, jestli tenhle rozruch potrvá dostatečně dlouho. Takže k věci. Máme všechno, co chcete. Přistavní záchranná jednotka čítá dvacet mužů. Musí. Byl byste překvapen, jak často dojde k poškození malé lodi, když chce nějaká větší loď zakotvit. A přirozeně je tu občas i nějaký ten mrtvý. Přidělím vám strážníka Santose. Báječný chlap. Pochází z ostrova Eleuthery, kde vyhrával všechny plavecké závody. Výstroj vám dopraví, kam budete chtít. A teď mi sdělte ještě podrobnosti..."

Bond se vrátil do hotelu, osprchoval se, vypil dvojí bourbon Old Fashioned a natáhl se na postel. Cítil se naprosto zničený — dlouhý let, horko, hladavý pocit, že ze sebe před komisařem, před Leiterem i sám před sebou dělá blázna, a navíc nadcházející nebezpečí, které ho čeká v noci a které nejspíš stejně nepřinese žádný výsledek. Taková únava se dá pokořit jedině spánkem a samotou. Usnul okamžitě. Zdálo se mu o Dominettě, pronásledované žralokem s blýskavými bílými zuby, který se náhle proměnil v Larga. Ten se po něm začal sápat těma svýma obrovskýmá rukama. Blížily se kněmu, sáhly po něm, uchopily ho za rameno... Pak se rozezněl zvonec oznamující konec kola a zvonil a zvonil. Bond sáhl malátně po sluchátku. Byl to Leiter. Dožadoval se onoho martini s velkou olivou. Bylo devět hodin. Co tam Bond k čertu ještě dělá? Čeká snad na někoho, aby mu zapnul zip?

Ananasový bar byl obložen bambusem napuštěným fermeží proti termítům. V tepaných kovových ananasech na stolech a na stěnách byly tlusté červené svíčky. Místnost byla osvětlena také akvárii zabudovanými ve stěnách a stropními růžovými světly ve tvaru mořských hvězd. Umělohmotné židle byly slonovinově bílé a barman a dva číšníci na sobě měli šarlatové saténové karibské košile a černé kalhoty.

Bond si přisedl k rohovému stolu, kde už čekal Leiter. Oba měli bílé smokinky. Bond zdůraznil své postavení boháče shánějícího vhodnou nemovitost vínově rudou šerpou. Leiter se zasmál. „Už jsem si málem uvázal pro všechny případy kolem pasu zlatý řetěz od kola, ale včas jsem si vzpomněl, že jsem mírumilovný právník. Myslím, že by sis měl při tomhle úkolu trochu užívat. Já ti potom zařídím svatební náležitosti a později výživné. Číšník!"

Leiter objednal dvě suchá martini. „Teď sleduj," řekl trpce.

Číšník přinesl objednané nápoje. Leiter se na ně podíval a požádal číšníka, ať zavolá barmana. Když se našťvaný barman dostavil, Leiter mu řekl, „Příteli, já jsem si objednal martini, nikoli opilou olivu." Koktejlovým napichovátkem vytáhl olivu. Ve sklenici, předtím ze tří čtvrtin plné, zbyla polovina. „Tohle na mě zkoušeli už v dobách, kdy jste ze všech nápojů znal pouze mléko," řekl Leiter mírně. „Ekonomické základy vaší práce jsem si prostudoval, když jste přecházel na kokakolu. V jedné lahvi Gordon's ginu je šestnáct dávek, tedy dvojíto dávek, protože já jiné nepiju. Když to říznete třemi uncemi vody, dostanete těch dávek dvaadvacet. Když si vezmete sklenici s tlustým dnem a sklenici těchhle velkých oliv, dokážete těch dávek udělat asi osmadvacet. Maloobchodní cena lahve džinu je tu jen dva dolary, takže velkoobchodní bude kolem dolaru a šedesáti centů. Vy si počítáte za martini osmdesát centů, za dvě dolar šedesát. Takže při osmadvaceti dávkách na láhev vám jich zbyde šestadvacet. Dejme tomu, že dolar dáte za olivy a tu trochu vermutu, a máte v kapse dvacet dolarů. To je příliš velký zisk, příteli, takže kdybych se obtěžoval odnést tohle martini vašemu vedení a pak Turistické radě, měl byste potíže. Tak buďte tak hodný a namíchejte nám dvě velká suchá martini bez oliv, jen s plátkem citronu zvlášť. Souhlasíte? Takže jsme zase přátelé."

V barmanově tváři se zračilo postupně rozhořčení, úcta a pak provinilost a strach. S úlevou posbíral trosky své profesionální důstojnosti a luskl prsty na číšníka, aby odnesl sklenice. „Jistě, pane. Jak říkáte. Ale chodí sem spousta velkých šéfů a většinou si nikdo nestěžuje."

„Tak teď tady máte jednoho, kterému už neteče mléko po bradě. Dobrý barman by měl umět rozpoznat odborného pijáka od člověka, který se chce jen nechat vidět ve vašem skvělém baru."

„Ano, pane." Barman odkráčel s černošskou důstojností.

„Spočítal jsi to správně, Felixi?" zeptal se Bond. „Vždycky jsem věděl, že člověka okradou, ale myslel jsem, že vydělají tak sto procent, ne čtyři nebo pět set."

„Mladý muži, od doby, kdy jsem povýšil z vládní služby k Pinkertonům, mám míru v oku. Podvody, které se dějí v hotelích a restauracích, jsou mnohem hříšnější než všechny ostatní hříchy světa dohromady. Každý, kdo nosí smokink před sedmou večerní, je žralok, a pokud si neukousne pořádný kus tvé peněženky, rozhodně ti ji nenechá v původním stavu. Totéž se děje v celém spotřebitelském průmyslu a smokink nemusí být podmínkou. Někdy úplně šílím z toho, že musím jíst a pít takové sajrajty a potom se dívat, co mi za ně napočítají. Vezmi si jen ten náš dnešní vypráskaný oběd. Šest sedm dolarů a patnáct procent navrch za takzvané služby. A pak si číšník napočítá dalších padesát centů za to, že

ti to přivezl výtahem. Sakra!" Leiter si zlostně pročísl rukou hustou světlou kšticí. „Radši už se o tom nebudeme bavit. Chce se mi zvracet, když na to jen pomyslím."

Číšník jim přinesl nápoje. Byly výtečné. Leiter se zklidnil a objednal druhou rundu. „Ted' se můžeme rozčilovat nad něčím jiným," zasmál se. „Možná jsem trochu přecitlivělý, když jsem se vrátil do vládních služeb a musím se dívat, jak všechny ty peníze daňových poplatníků takhle zbytečně mizí v odpadu. Víš, Jamesi," do Leitero-va hlasu se vloudil omluvný tón, „já neříkám, že celá tahle operace je nesmyslná, ona je to v podstatě pěkná polízanice, ale jde mi na nervy, že nakonec můžeme dopadnout jako dva troubové, které poslali do téhle písečné díry, zatímco ostatní kluci jsou tam, kde se něco opravdu děje, nebo aspoň má být. Abych ti řekl pravdu, už dneska odpoledne jsem si připadal jako pitomec, když jsem se kradl po té jachtě s tou svou Geigerovou hračičkou." Podíval se pronikavě na Bonda. „Nemáš pocit, že už jsi z tohohle vyrostl? No dobrá, tak tu máme válku. Ale nepřipadá ti to trochu dětinské, když všude kolem řádí mír?"

„Já samozřejmě vím, co myslíš, Felixi," řekl Bond nejistě. „Možná je to tím, že v Anglii se necítíme tak bezpeční jako vy v Americe. Připadá mi, že válka pro nás ještě neskončila — Berlín, Kypr, Keňa, Suez, a to nemluvíme o svých střetech s lidmi ze SMĚRŠ. Jako by to pořád někde vřelo. Ale vraťme se k naší zatracené záležitosti. Zřejmě to všechno беру moc vážně, ale děje se tu něco podezřelého. Prověřoval jsem ty problémy kolem paliva a zjistil jsem, že nám Largo lhal." Bond informoval Leitera o podrobnostech, které zjistil na policejním ředitelství. „Dneska večer musím získat jistotu. Uvědomuješ si, že nám zbývá jen asi sedmdesát hodin? Pokud něco zjistím, navrhuju, abychom si zítra najali malé letadlo a propátrali co nejrozsáhlejší oblast. Takové velké letadlo se nedá snadno ukrýt ani pod vodou. Máš ještě pilotní průkaz?"

„Jistě, jistě." Leiter odevzdaně pokrčil rameny. „Půjdu do toho s tebou. Samozřejmě. Pokud něco najdeme, možná mi ta depeše, kterou jsem dneska dostal, nebude připadat tak pitomá."

Tak tohle zřejmě přivodilo Leiterovi tu mrzutou náladu. „O co šlo?" zeptal se Bond.

Leiter si vzal ze stolu sklenici s koktejlem a zasmušile se do ní zahleděl. „Na můj vkus to ti naši mocipáni z Pentagonu trochu přehánějí. To, co jsem dostal, byl oběžník adresovaný všem lidem, kteří na tomhle úkolu pracují. Stálo v něm, že armáda, námořnictvo i letectvo jsou připraveny v případě potřeby plně podpořit CIA. No vem si to, krucinál!" Leiter se zlostně podíval na Bonda. „Víš, kolik paliva a lidské síly po celém světě je zapotřebí, aby se tyhle jednotky udržely v pohotovosti? Jen pro ilustraci, víš, co všechno přidělili jako údernou sílu mně osobně?" Leiter se chraplavě zasmál. „Půl letky bojových bombardérů Super Sabre z Pensacoly a—" zapíchl prst do Bondova předloktí, „—Rejnoka, příteli, Rejnoka! Naši nejmodernější — atomovou ponorku!" Když se Bond usmál jeho rozhořčení, Leiter pokračoval už klidněji. „Já vím, že to nakonec není tak pitomé, jak to vypadá. Ty bombardéry stejně drží protiponorkové hlídky. Nesou hlubinné nálože. Musí být v pohotovosti. A Rejnok je tady zřejmě na nějaké cvičné plavbě, na které se připravuje k podplutí Jižního pólu nebo k nějakému jinému propagačnímu výkonu, který by pomohl zvýšit prestiž námořnictva. No vidíš! Materiál za miliony dolarů k okamžité dispozici podporučíka Leitera, velitelská místnost číslo dvě stě jedna v Královském bahamském hotelu! To není špatné!"

Bond pokrčil rameny. „Tak se mi zdá, že váš prezident to bere vážněji než jeho člověk v Nassau. Předpokládám, že naši přispěli materiálem a lidskou silou, které máme na téhle straně Atlantiku. V každém případě neuškodí, když budeme mít při ruce takovou podporu v případě, že by se nassavské kasino stalo cílem číslo 1. Mimochodem, co si vaši lidé myslí o těch cílech? Která místa by odpovídala tomu dopisu od SPECTRE? My tu máme jen společnou raketovou základnu na North-West Cay ve východním cípu Velkých Baham. To je asi sto padesát mil severně odsud. Hodnota vybavení a prototypů, které tam společně s vámi máme, určitě přesahuje sto milionů liber."

„Jediné možné cíle, o kterých mi řekli, jsou mys Canaveral, námořní základna v Pensacole, a pokud se ten mejdan má skutečně odehrát v téhle oblasti, tak cílem číslo 2 by mohlo být Miami, případně Tampa. SPECTRE použil slov 'bude zničen majetek západních mocností'. Mně osobně to připadá, že mají na mysli nějaké zařízení, třeba uranové doly v Kongu. Ale raketová základna by tomu taky odpovídala. Pokud máme brát tuhle záležitost vážně, vsadil bych si na Canaveral nebo tu základnu na Velkých Bahamách. Nerozumím jediné věci: jestli mají ty bomby, jak je přepraví k cíli a odpálí?"

„Třeba ponorkou — torpédovou hlavní spustí tu bombu někde u pobřeží. Stačila by i plachetnice. Odpálení těch bomb pravděpodobně není problém, jestli z letadla dostali všechny součásti. Zřejmě stačí vložit mezi TNT a plutonium nějakou pojistku, odšroubovat nárazovou roznětku z hlavice a dát místo ní časovanou roznětku, která ti umožní odjet sto mil daleko. Přirozeně musíš mít odborníka, který se v těchhle věcech vyzná, ale třeba pro Disco by taková cesta nepředstavovala žádný problém. O půlnoci by mohl položit bombu u Velkých Baham a na snídani už kotvit u Palmyry." Bond se usmál. „Chápeš, co myslím? To všechno je reálné."

„Blbost," odtušil Leiter. „Jestli mi chceš zvednout tlak, musíš si vymyslet něco lepšího. Ale v každém případě bychom odsud měli vypadnout a dát si v nějakém lepším pajzlu na Bay Street slaninu s vejci. Bude nás to stát sice dvacet dolarů plus daň, ale to jsou peníze, které Rejnok spotřebuje jedním otočením lodního šroubu. Pak zajdeme do kasina a uvidíme, jestli vedle Larga u blackjackového stolu náhodou nesedí pan Fuchs nebo Signor Pontecorvo."

KAPITOLA 15 PAPÍROVÝ HRDINA

Nassavské kasino bývalo jediným legálním kasinem na britské půdě v celém světě. Nikdo neví, jak se to srovnávalo se zákony Britského společenství. Každoročně je pronajímáno kanadskému hernímu syndikátu, jehož zisk se v dobré zimní sezóně odhaduje na sto tisíc dolarů. Hraje se tu pouze ruleta s dvěma nulami místo jedné, což zdvihá zaručený podíl podniku z evropských 3,6 na hezkých 5,4%, pak black-jack neboli jednadvacet, na němž je zaručený podíl podniku mezi šesti a sedmi procenty, a pak už je tu jen jediný stůl chemin-de-fer, který přispívá skromnými pěti procenty*. Kasino je

vedeno jako klub v hezkém soukromém domě na West Bay Street a je zde pěkný taneční sál, jídelna, kde v určenou dobu hraje tříčlenné kombo staré oblíbené melodie, a salonek s barem. Je to dobře vedený elegantní podnik, který si svůj zisk zaslouží.

Guvernérův pobočník opatřil Bonda a Leitera členskými legitimacemi a ti se po kávě a stingeru v baru rozdělili a odešli k hracím stolům.

Largo hrál chemin de fer. Před sebou měl velkou hromádku stodolarových žetonů a půl tuctu žlutých tisícidolarových biskviček. Domino Vitaliová seděla za ním, kouřila jednu cigaretu za druhou a sledovala hru. Bond pozoroval stůl zpovzdálí. Largo hrál velkoryse, a kdykoli mohl, šel o bank. Vyhřával průběžně, ale velice elegantně, a podle způsobu, jak s ním lidé žertovali a jak tleskali jeho bravurním kouskům, patřil k místním oblíbencům. Domino měla černé šaty s čtvercovým výstřihem a u krku velký diamant na tenkém řetízku. Tvářila se nevrle a znuděně. Žena po Largově pravici, která šla třikrát o jeho bank a pokaždé prohrála, vstala a odešla od stolu. Bond rychle přiběhl a vklouzl na uprázdněné místo. Bank byl na osmi stech dolarech a to byla hezky okrouhlá částka na to, aby Largo nakrmil cagnotte po každé hře. Pro bankéře je dobré, když se dostane za třetí bank. Po třetí výhře se často bank pouští. Bond to věděl moc dobře. Byl si také bolestně vědom toho, že jeho celkový provozní kapitál tvoří pouhých tisíc dolarů. Osmělovala ho jen skutečnost, že všichni hráči byli z Largových výher velmi nervózní. A koneckonců hrací stůl nemá žádnou paměť. Štěstí je nevyzpytatelné, pomyslel si a řekl, „Banco.“ „Á, můj dobrý přítel pan Bond,“ potřásl mu rukou Largo. „Teď teprve přišly ke stolu velké peníze. Možná bych měl pustit bank. Angličané si umějí hrát s vláčky*. Ale přesto,“ usmál se roztomile, „když už mám prohrát, rozhodně rád prohraju s panem Bondem.“

Velká hnědá ruka lehce plácla na botičku. Largo vytáhl růžový jazyk hrací karty a posunul ji po zeleném suknu před Bonda. Sám si také vzal jednu a potom jim oběma rozdál ještě po jedné. Bond otočil svou první kartu doprostřed stolu. Byla to devítka, kárová devítka. Bond se letmo podíval stranou na Larga. „To je vždycky dobrý začátek,“ řekl, „tak dobrý, že otočím i svou druhou kartu.“ Nedbale nadzdvihl kartu a cvrkl do ní. Otočila se ve vzduchu a dopadla vedle devítky. Byla to desítka, báječná piková desítka. Pokud Largovy dvě karty nedají v součtu také devět nebo devatenáct, Bond vyhrál. Largo se zasmál, ale do smíchu se mu vloudil falešný podtón. „Vy mě ale zkoušíte,“ řekl vesele a hodil své karty k Bondovým. Byla to desítka srdcová a křížový král. Largo prohrál o fous — dostal dvě dobré karty, jednu lepší než druhou. To byl nejkrutější způsob prohry. Hřmotně se zasmál. „Někdo musí být druhý,“ prohodil k celému stolu. „Co jsem říkal? Angličané si z botičky vytáhnou, co chtějí.“

Krupiér přistrčil žetony k Bondovi. Bond si z nich udělal malou hromádku. Ukázal na hromadu před Largem. „Italové zřejmě také. Říkal jsem vám odpoledne, že bychom se měli stát partnery.“

Largo se potěšeně zasmál. „Zkusíme to ještě jednou. Dejte do banku, co jste vyhrál, a já proti vám půjdu tady s panem Snowem po vaší pravici. Souhlasíte, pane Snowe?“

Pan Snow, zarputile vyhlížející Evropan, který, jak si Bond vzpomněl, byl jedním z podílníků, přikývl. Bond dal do banku osm set a oba muži proti němu vsadili po čtyřech stech. Bond opět vyhrál, tentokrát se součtem šesti proti pěti od stolu — znovu o jediný bod.

Largo smutně zavrtěl hlavou. „Teď jsme skutečně slyšeli mene tekel. Pane Snowe, budete muset pokračovat sám. Tady pan Bond má proti mně štěstí, já to vzdávám.“

Teď už se Largo usmíval jen ústy. Pan Snow pokračoval ve hře a vložil šestnáct set dolarů, aby pokryl Bondovu sázku. Bond přemýšlel: Vyhrál jsem tisíc set dolarů ve dvou hrách, tedy přes pět set liber. Byla by legrace předat bank a dojít si pro něj k sousedovi. Stáhl svou sázku a řekl, „La main passe.“* Kolem stolu to zašumělo. Largo teatrálně zvolal, „Tohle mi nedělejte! Neříkejte mi, že bank se posouvá dál! Jestli ano, tak se zastřelím. No dobrá, dobrá, koupím od pana Bonda ten bank a uvidíme.“ Hodil na stůl žetony v hodnotě šestnácti set dolarů.

A Bond uslyšel svůj vlastní hlas, jak říká banco! Šel na vlastní bank — sděloval tím Largovi, že vyhrál jednou, pak podruhé, a teď se chystá vyhrát potřetí!

Largo se obrátil čelem k Bondovi. Usmíval se ústy a přimhouřenýma očima si Bonda zvědavě prohlížel. „Ale vy na mě pořádáte hon, drahý příteli,“ řekl tiše. „Vy mě pronásledujete. Co je to, ven-detta?“

Bonda napadlo, jestli Largo zareaguje na skrytou narážku. „Když jsem šel ke stolu, viděl jsem přízrak“ řekl. Vyslovil to slovo nedbale, s žádným náznakem dvojznačnosti.

Largovi zmizel úsměv z tváře, jako by dostal facku. Vzápětí se vrátil, ale už do napjaté tváře, z níž na Bonda hleděly ostražitě, tvrdé oči. Largo si olízl rty. „Opravdu? Jak to myslíte?“

„Přízrak porážky,“ řekl Bond vesele. „Měl jsem dojem, že se vaše štěstí obrací. Ale možná jsem se mýlil.“ Ukázal na botičku. „Uvidíme.“

Stůl ztichl. Hráči i přihlízející cítili napětí, které se vloudilo mezi oba muže. Místo vtipů tu náhle bylo nepřátelství. Angličan hodil rukavici. Bylo to kvůli té dívce? Možná. Dav si olízl rty.

Largo se pronikavě zasmál. Už se zase tvářil vesele a holedbavě. „Hoho!“ zahřměl. „Můj přítel chce uhranout mé karty. Ale s tím si u nás doma umíme poradit.“ Zdvihl sevřenou pěst, z níž vytrčil ukazovák a malíček a připomínaje útočícího hada, napřáhl ji proti Bondovi. Přihlízející to považovali za hravé teatrální gesto, ale Bond za silnou aurou Largová animálního magnetismu cítil z toho starého mafiánského gesta rozladěnost a nenávist.

Bodře se zasmál. „Tohle na mě nepochybně uvalilo klatbu. Ale co to udělalo s kartami? Tak pojďme, váš přízrak proti mému přízraku!“

Largovým obličejem se znovu mihl stín nedůvěřivosti. Proč ten chlap zase použil to slovo? Ušetřil botičce mocnou herdu. „Tak dobře, příteli. Zápasíme na nejlepší ze tří kol. A to právě začíná.“

Dvěma prsty rychle vytáhl čtyři karty. Stůl ani nedutal. Bond se podíval na své dvě karty v dlani. Dávaly celkový součet pět — měl křížovou desítku a srdcovou pětku. Co má dělat? Táhnout nebo zůstat stát? Pětka je zlomové číslo. Jedině při ní se hráč může rozhodnout, jestli potáhne, nebo zůstane stát. Bond položil karty aversem na stůl. Z jeho

pohledu sálala jistota člověka, který má šest nebo sedm. „Nechci další kartu, děkuji.“

Largo přimhouřil oči a snažil se číst v Bondově obličeji. Obrátil své karty a znechuceně je odhodil doprostřed stolu.

Měl také součet pět. Znovu se podíval na Bondův sebejistý úsměv a táhl. Byla to devítka, devítka piková. Tím, že táhl a nezůstal stát, dosáhl nyní součtu čtyř proti Bondovým pěti.

Bond nezučastněně obrátil své karty. „Myslím, že jste měl ty své čáry soustředit na balíček, ne na mě.“

Lidé kolem stolu se vzrušeně rozšuměli. „Ale kdyby ten Ital zůstal na pěti...“ „Já na pětku vždycky táhnu...“ „Já nikdy.“ „Byla to směla.“ „Ne, špatně to sehrál.“

Zbavit se rozmrzělého výrazu teď už stálo Largo značné úsilí. Ale dokázal to. Nucený úsměv ztratil svou křečovitost, zaťaté pěsti se rozevřely. Largo se zhluboka nadechl a podal Bondovi ruku. Bond ji přijal, ale nechal si palec v dlani pro případ, že by mu Largo chtěl ruku rozdrtit. Ten ho však jen pevně stiskl a řekl, „Musím počkat, až se botička obrátí.“

Připravil jste mě o celou výhru. Zrovna když jsem chtěl pozvat svou neteř k baru a na tanec, musím začít znovu tvrdě pracovat.“ Obrátil se k dívce. „Má drahá, myslím, že pana Bonda znáš jen z telefonu. Obávám se, že mi narušil plány. Budeš si muset najít jiného kavalíra.“

„Moc mě těší,“ řekl Bond. „Nepotkali jsme se náhodou dnes ráno v trafice?“

Dívka přimhouřila oči. „Ano? Je to možné. Mám strašně špatnou paměť na obličeje.“

„Mohl bych vás pozvat na skleničku? Díky velkorysosti pana Larga si to mohu dovolit i tady v Nassau. U stolu už jsem skončil. Takové štěstí dlouho netrvá. Nesmím je pokoušet.“

Dívka vstala. „Když nemáte nic lepšího na práci,“ řekla nepřívětivě a obrátila se k Largovi. „Emilio, když ti odvedu pana Bonda, třeba se ti vrátí štěstí. Budu v jídelně, dám si kaviár a šampaňské. Jako rodina musíme dostat ze svých peněz co nejvíc zpátky.“

Largo se zasmál. Dobrá nálada se mu vrátila. „Vidíte, pane Bonde,“ řekl, „to jste se dostal z deště pod okap. V Dominettiných rukách se vám nebude dařit tak dobře jako v mých. Ještě se uvidíme, drahý příteli. Já se teď musím vrátit do solných dolů, kam jste mě uvrhl.“

„Díky za hru,“ řekl Bond. „Objednám šampaňské a kaviár pro tři. Můj příznak si také zaslouží odměnu.“ Opět se musel zamyslet nad tím, zda stín, který na okamžik zastřel Largův pohled, vyvolalo něco jiného než italská pověřivost. Vstal a mezi zaplněnými stoly následoval dívku do jídelny.

Domino zamířila ke stolu do přítmi nejvzdálenějšího kouta místnosti. Bond si teprve teď všiml, že nepatrně kulhá. Připadalo mu to roztomilé, jako záblesk dětské líbeznosti v té osobité a nesmírně přitažlivé dívce, již by označil francouzským titulem — *courtisane de marque*. *

Když jim přinesli růžové Cliquot a za padesát dolarů kaviáru z belugy — menší množství by bylo jen na lžičku, prohodil kní — zeptal se na její kulhání. „To jste se dneska poranila při plavání?“

Zasmušile se na něj podívala. „Ne. Mám jednu nohou o kousek kratší než druhou. Nelíbí se vám to?“

„Naopak, je to hezké. Dělá to z vás tak trochu dítě.“

„Místo tvrdou starou vydržovanou ženskou. Je to tak?“ podívala se na něj vyzývavě.

„Takhle vidíte sama sebe?“

„To je přece jasné, ne? Aspoň v Nassau si to všichni myslí.“ Zahleděla se mu přímo do očí a v jejím pohledu byla prosba.

„Mně to nikdo neřekl. A já si stejně o každém dělám vlastní úsudek. V názorech ostatních lidí nevidím nic přínosného. Zvířata se také neptají na názor na jiné zvíře. Podívali se, čichnou a vědí. V lásce i nenávisti i všem, co je mezi tím, jsou to jediná věrohodná hodnocení. Jenže lidé jsou si svými instinkty nejistí. Potřebují se v nich utvrzovat. A tak se na hodnocenou osobu ptají někoho jiného. A protože svět miluje odvrácené stránky, dostává se jim špatných hodnocení — nebo přinejmenším výhrad. Chtěla byste vědět, co si o vás myslím?“

Usmála se. „Každá žena o sobě ráda slyší. Tak povídejte, ale snažte se, aby to znělo věrohodně, jinak přestanu poslouchat.“

„Myslím, že jste mladá dívka, mladší, než předstíráte, než se oblékáte. Myslím, že se vám dostalo dobré výchovy, ale že jste se z nějakých důvodů zcela náhle ocitla na ulici. A tak jste se otřepala a vydala se na cestu zpět do prostředí, na které jste byla zvyklá. Nebrala jste si na to rukavičky, ale jinak to nešlo. Měla jste jen své ženské zbraně a zřejmě jste je s rozmyslem používala. Myslím, že jednou z nich bylo i vaše tělo. Znamenalo pro vás velký přínos. Jenže jste při tom musela potlačit svou citovost. Řekl bych však, že není zasutá příliš hluboko. Rozhodně není atrofovaná. Jen ztratila hlas, protože jste ji neposlouchala. Nemohla jste si to dovolit, když jste se chtěla vrátit do přepychu a mít věci, po nichž jste toužila. A teď ty věci máte.“ Bond se dotkl její ruky. „A je možné, že už jich máte dost.“ Zasmál se. „Ale nesmíte mě brát příliš vážně. Určitě ne v těchhle nepodstatných věcech, o kterých víte všechno. Ale jinak oficiálně prohlašuji, že jste krásná, přitažlivá, provokativní, nezávislá, umíněná, vznětlivá a krutá.“

Zamyšleně se na něj podívala. „To vaše hodnocení není zas tolik chytré. Většinu jsem vám sama řekla. A určitě trochu znáte Italky. Ale proč tvrdíte, že jsem krutá?“

„Kdybych hrál a prohrával jako Largo a měl s sebou ženu, která by jen seděla a nepovzbudila by mě jediným slůvkem, řekl bych, že je krutá. Muži neradi prohrávají před svými ženami.“

„Seděla jsem tam až příliš často a dívala se, jak se předvádí. Přála jsem si, abyste vyhrál vy. Neumím se přetvařovat. Mou jedinou ctnost jste opomněl. Je to otevřenost. Když miluju, tak nadoraz, když nenávídím, tak nadoraz. S Emiliem to v současné době nadoraz není. Bývali jsme milenci, teď jsme jen dobří přátelé, kteří si vzájemně rozumějí. Když jsem vám říkala, zeje to můj ochránce, byla to dobře míněná lež. On si mě skutečně vydržuje. Jsem jeho ptáček v pozlacené kleci. Jenže já už mám té klece po krk a jsem unavená všemi těmi výhodami.“ Omluvně se na Bonda podívala. „Ano, k Emiliovi je to kruté. Ale je to zároveň lidské. Můžete si koupit tělesný zevnějšek, ale ne duši. A Emilio to ví. On chce ženy používat, ne milovat. Takhle jich měl tisíce. Ví, jak si oba stojíme. Je realista. Jenže pro mě je stále těžší... zpívat,

abych si vysloužila večeri."

Náhle se zarazila. „Nalejte mi ještě šampaňské," řekla. „Z toho hloupého tlachání mi vyschlo v krku. A objednejte mi balíček pla-yersek." Zasmála se. „Jak je to v té reklamě. Mám už dost kouření pouhého kouře. Potřebuju svého hrdinu." Bond koupil balíček od dívky, která roznášela cigarety. „Jak je to s tím hrdinou?" zeptal se.

Dívka se úplně proměnila. Vytratila se z ní zatrpkllost a z obličeje jí zmizely napjaté vrásky. Celá zněžněla. Náhle z ní byla společnice pro celý večer. „Tak vy to neznáte! Má jediná skutečná láska! Muž mých snů. Námořník z přední strany krabičky playersek. Nikdy jste na něj nemyslel tak jako já." Přisunula se k němu blíž a podržela mu balíček před očima. „Vy nechápete romantiku toho obrázku, toho mistrovského díla. Tenhle muž," ukázala, „byl prvním mužem, s nímž jsem kdy zhřešila. Brala jsem si ho do lesa, milovala jsem se s ním v ložnici, utrácela za něj skoro celé své kapesné. A on mě za odměnu uvedl do velkého světa za branami Cheltenhamské dívčí koleje. Pomohl mi dospět. Ulehčoval mi styky s chlapci mého věku. Dělal mi společnost, když jsem se cítila osamělá, nebo když jsem měla strach z mládí. Povzbuzoval mě, dával mi jistotu. Pomyslel jste někdy na romantiku, která se skrývá za tímhle obrázkem? Nevidíte nic, a přece je tam celá Anglie. Poslouchejte mě," vzala ho dychtivě za ruku, „povím vám příběh hrdiny, jak má napsáno na své kapitánské čepici. Nejdřív to byl mladík, který nosil prach k dělům na té plachtinici, kterou vidíte za jeho pravým uchem. Byly to pro něj krušné doby. Brouci v sucharech, zranění od lanových trnů a konců lan, nekonečné šplhání do plachtoví až k vlajce. Ale vydržel. Začal si pěstovat knír. Měl světlé vlasy a byl až příliš hezký," zahihňala se, „musel si dokonce ve rvačkách mezi hamaky hájit svou čest, nebo jak se tomu u chlapů říká. Ale podívejte se na jeho obličej — na tu vrásku soustředění mezi očima — a na tu ušlechtilou hlavu. To je muž předurčený k úspěchu." Odmíchlala se a vyprázdnila sklenici se šampaňským. Dolíčky ve tvářích se jí prohloubily. „Posloucháte mě? Nenudí vás příběh o mém hrdinovi?" „Jenom žárím. Pokračujte."

„A tak obeplul celý svět — Indii, Čínu, Japonsko, Ameriku. Měl mnoho dívek a prodělal mnoho soubojů, šermířských i pěštních. Pravidelně psal domů — matce a vdané sestře, která bydlela v Doveru. Chtěly, aby se vrátil, seznámil se s nějakou milou dívkou a oženil se. Ale neudělal to. Víte, on se uchovával pro nějakou snovou dívku, jako jsem já. A pak," zasmála se, „se objevily první parníky a jeho přeložili na obrněnou loď — ta je namalovaná napravo. Stal se z něj bocman, nebo jak se tomu říká, měl prostě důležité postavení. A šetřil si z platu a začal se vyhýbat soubojům i dívkám a vypěstoval si ty nádherné vousy, aby vypadal starší a důležitější. A začal vyšívát barevnými nitěmi svůj portrét. Sám vidíte, jak se mu to podařilo — jeho první plachtinice a poslední obrněnec, vše zarámováno v záchranném kruhu. Dokončil ho v době, kdy se rozhodl odejít od námořnictva. Neměl rád parníky. Odešel v nejlepších letech, co říkáte? Když mu došla zlatá nit, nemohl už dokončit lano omotané kolem záchranného kruhu, a tak je musel ztenčit doztraca-na. A jednoho nádherného zlatistého večera se po báječném životě prožitém u námořnictva vrátil domů a bylo to tak smutné a krásné a romantické, že se rozhodl zachytit ten večer na jiném obrázku. Za své úspory si koupil hospodu v Bristolu a vždycky dopoledne před otevřením na něm pracoval. Tady vidíte tu malou plachtinici, která ho dovezla ze Suezu s pytle plným hedvábí a lastur a dřevěných vyřezávaných suvenýrů. A tohle je maják Needles, který ho za onoho nádherného večera přivábil do přístavu. Ráda bych vám řekla," zamračila se, „že se mi vůbec nelíbí ta jeho čepice a víc by se mi líbilo, kdyby na ní měl před nápisem Hrdina ještě HMS*, ale to by bylo nesouměrné a celé slovo Hrdina by se mu tam nevešlo. Ale musíte uznat, zeje to úžasně romantický obrázek. Vystříhla jsem si ho ze svého prvního balíčku, který jsem kouřila na záchodě a bylo mi strašně špatně. Měla jsem ho, než se mi úplně rozpadl. Potom jsem si vystříhla nový. Ten jsem u sebe nosila, dokud se mi všechno nezhatilo a já se musela vrátit do Itálie. Pak už jsem si playersky nemohla dovolit. V Itálii jsou moc drahé, takže jsem kouřila nazionalky." Bond ji chtěl udržet ve stávajícím rozpoložení. „A jak to bylo s těmi hrdinovými obrázky? Jak se k nim dostali výrobci cigaret?"

„Jednoho dne přišel do hrdinovy hospody muž ve vysokém cylindru a dlouhém kabátě s dvěma malými chlapci. Tohle jsou oni," natočila balíček stranou, „John Player a synové. Vidíte, píše se tu, že firmu vedou jejich pokračovatelé. No a John Player měl jedno z prvních aut, rolls-royce, a to se mu rozbilo před hrdinovou hospodou. Muž ve vysokém cylindru pochopitelně nepil — tihle vážení obchodníci z okolí Bristolu nepili. Objednal zázvorovou limonádu a chleba se sýrem, než šofér opraví vůz. Hrdina jim to přinesl. Pan John Player i chlapci obdivovali dva nádherné vyšívání obrazy na stěně. Pan Player obchodoval s dýmkovým a šňupavým tabákem. Cigarety byly novým objevem a on je chtěl začít vyrábět. Nevěděl však, jak by je nazval a jaký obrázek by dal na krabičku. A náhle dostal skvělý nápad. Když se vrátil do továrny, promluvil si se svým ředitelem a ředitel zajel do hospody za hrdinou a nabídl mu sto liber za povolení tisknout ty obrázky na balíčky cigaret. Hrdinovi to nevadilo a stejně potřeboval přesně sto liber, aby se mohl oženit." Odmíchlala se. Pohledem bloudila kdesi v dáli. „Ta jeho vyvolená byla mimochodem hezká žena, teprve třicetiletá a výborná kuchařka. Její mladé tělo ho zahřívalo v posteli až do jeho smrti po mnoha společných letech. Porodila mu dvě děti, chlapce a děvčátko. A chlapec se dal po otcově vzoru k námořnictvu. No a John Player chtěl v každém případě na jednu stranu cigaretové krabičky hrdinu v záchranném kruhu a na druhou nádherný večer. Ředitel namítl, že tam nezbuďte žádné místo pro tohle všechno" — otočila balíček — „,bohatý, výborný námořnický tabák' a tuhle nezvyklou ochrannou známku s tím domem pro panenky plovoucím v čokoládovém fondánu, který má pod sebou nápis ‚Nottingharriský hrad'. A pan Player řekl, ‚No tak to dáme nahoru na druhou stranu.' A přesně to udělali a musím říct, že to tam podle mě výborně sedí. Co říkáte vy? I když si myslím, že hrdinu muselo pěkně naštvat, že mu vynechali tu mořskou pannu."

„Mořskou pannu?"

„Ano. Pod spodním okrajem záchranného kola, který se noří do moře, vyšil hrdina malou mořskou pannu, která si jednou rukou pro-česává vlasy a druhou ho vábí k sobě. Měla zřejmě představovat ženu, kterou hodlal najít a pojmout za manželku. Jenže jak vidíte, nebylo tam už místo, a navíc byl pan Player horlivý kvaker, který považoval její odhalená ňadra za nemravná. Nakonec to však hrdinovi vynahradil."

„A jak to udělal?"

„Ty cigarety měly ohromný úspěch. Způsobil ho skutečně ten obrázek. Lidé usoudili, že tak nádherný obrázek nemůže být na špatném zboží, a tak pan Player nadělal jmění a předpokládám, že jeho pokračovatelé taky. Když hrdina zestárnul a jeho život se nacyloval ke konci, pan Player nechal nejlepším tehdejším malířem namalovat přesnou kopii obrázku, kde však byl hrdina v záchranném kruhu už jako stařec a obrázek nebyl barevný. A slíbil hrdinovi, že tenhle obrázek bude také na té krabičce, jenže zevnitř. Tady." Vytáhla kartónový vnitřek. „Vidíte, jak staře vypadá? A ještě jeden rozdíl tu je. Když se podíváte pozorně, vlnky obou lodí jsou na půl žerdi. To bylo od pana Playera milé, že o to toho malíře požádal, nemyslíte? Znamenalo to, že hrdinova první i poslední loď si ho pamatují. A pan Player se svými syny za ním před jeho smrtí zašel a ukázal mu to. Muselo mu to ulehčit umírání, co říkáte?"

„Rozhodně. Pan Player byl nepochybně velmi pozorný člověk."

Dívka se zvolna vracela z krajiny snů. „Takže díky, že jste si vyslechl ten příběh," řekla změněným, poněkud upjatým hlasem. „Vím, že je to pohádka. Aspoň si to myslím. Ale děti jsou v tomto směru naivní. Potřebují něco, co by si schovávaly pod polštářem, dokud nevyrostou — hadrovou panenku, malou hračku, cokoli. Vím, že kluci jsou úplně stejní. Můj bratr nosil až do devatenácti malý kovový talisman, který mu dala jeho chůva. Pak ho ztratil. Nikdy nezapomenu, jak tehdy vyváděl. I když už byl tehdy u letectva a zuřila válka. Říkal, že mu ten talisman přináší štěstí." Pokrčila rameny. „Nemusel si dělat starosti," řekla s jedovatým ostnem v hlase. „Vedlo se mu dobře. Byl mnohem starší než já, ale já ho zbožňovala. Dívky vždycky milují darebáky, zvláště když jsou to jejich bratři. Vedlo se mu tak dobře, že pro mě mohl něco udělat. Ale neudělal. Říkal, že v životě je každý sám za sebe. Tvrdil, že jeho dědeček byl tak slavný pytlák a pašerák v Dolomitech, že jeho hrob je mezi hroby všech Petacchiů v Bolzanu nejhonosnější. A bratr prohlašoval, že on bude mít jednou ještě skvostnější a že si bude vydělávat peníze stejným způsobem." Bond si přidržel cigaretu u úst, zhluboka vdechl kouř a s tichým zasyčením vydechl. „Takže vy se jmenujete Petacchiová?"

„Ano. Vitaliová je jen umělecké jméno. Znělo to lip, tak jsem si ho změnila. To původní nikdo nezná. Sama jsem ho skoro zapomněla. Říkala jsem si Vitaliová od svého návratu do Itálie. Chtěla jsem všechno změnit."

„Co se stalo s vaším bratrem? Jak se jmenoval křestním jménem?"

„Giuseppe. V mnoha směrech to byl lump, ale skvělý letec. Naposledy jsem slyšela, že dostal nějaké prominentní místo v Paříži. Možná ho to přinutí se usadit. Modlím se za to každý večer. Nemám nikoho jiného. Prese všechno ho mám strašně ráda. Dokážete to pochopit?"

Bond udušil cigaretu v popelníku a řekl si o účet. „Ano, dokážu," odpověděl.

KAPITOLA 16 PODVODNÍ MARTYRIUM

Temná voda pod policejním přístavištěm šplouchala o zrezivělé podpěry. V mřížovaném stínové železné konstrukce za svitu třetíčtvrtčního měsíce zdvihl strážník Santos na Bondova záda akvalung s jedinou lahví. Bond si upevnil popruhy u pasu tak, aby nepřekážely pásku s Leiterovým podvodním Geigerovým počítacem. Stiskl mezi zuby gumový náustek dýchací trubice a nastavil ventil tak, aby měl dostatečný přísun vzduchu. Pak zastavil přívod a náustek si zase vyndal. Nad vodou se nesla veselá hudba bubnové kapely z nočního klubu Junkanoo. Zněla, jako když obří pavouk tančí na tenorxylofonu.

Santos byl ohromný barevný muž s hrudními svaly velikosti talířů. Měl na sobě pouze plavky. Bond se na něj obrátil s otázkou. „Co asi tak v tuhle dobu uvidím? Jsou tu nějaké velké ryby?"

Santos se zazubil. „Běžný přístavní druh, pane. Možná nějaká ta barracuda. Možná žralok. Jenže jsou líný, jak jsou přežraný z odpadků. Daj vám pokoj — teda když zrovna nebudete krvácet. Na dně asi uvidíte nějakýho toho kraba nebo humra. Je většinou porostlý chaluhami a mezi nima jsou kusy železa z vraků a spousta lahví a podobného bordelu. Je to zkrátka pěkně zaneřáděný, pane. Ale voda je čistá a ten měsíc a světlo z Disca vás povedou. Řek bych, že vám to potrvá tak dvanáct, patnáct minut. Je to divný, už hodinu tu loď pozoruju, a neviděl jsem na palubě žádnou hlídku, ani nikoho v kormidelně. Ten větřík čefí vodu, takže nebudou vidět vaše bubliny. Moh jsem vám dát kyslík, ale já ho nemám moc rád. Je nebezpečnej."

„Tak dobře, jdeme na to. Uvidíme se tak za půl hodiny." Bond se dotykem přesvědčil, jestli má u pasu nůž, zatahal za popruhy a vložil si náustek mezi zuby. Otočil vzduchový ventil a pleskaje ploutvemi o mokrý písek došel k vodě. Tam se sehnul, plivl si do brýlí, aby se mu nepotily, omyl si je a nasadil. Pak šel pomalu dál a zvykal si na dýchání. Na konci přístaviště měl vodu po uši. Tiše se potopil a vyrazil kupředu. Jen kopal nohama, ruce měl volně podél boků.

Dno prudce klesalo a Bond s ním. Ve čtyřiceti stopách plaval těsně nad ním. Podíval se na velké fosforeskující číslice na svých hodinkách. Deset minut po půlnoci. Uvolnil se a nasadil pohodlné pravidelné tempo.

Pableskující měsíc prosvítal střechou malých vlnek na šedé dno poseté pneumatikami, plechovkami a lahvemi a vytvářel na něm mihotavé stíny. Malá chobotnice, která ucítila jeho nárazovou vlnu, změnila barvu z temně hnědé na světle šedou a stáhla se do plechového sudu, který byl jejím domovem. Sasanky, želatinovité polypy, které v noci vylézají z pisku, se při dotyku Bondova černého stínu rychle stahovaly do svých děr. Další malí noční živočichové vypouštěli ze svých vulkánů gejzíry bahna, když ucítili záchvěvy vody způsobené Bondem. Tu a tam se do své vypůjčené lastury stáhl krab poustevník. Bylo to jako cesta měsíční krajinou, na jejímž povrchu i pod ním žili tajemní tvorové. Bond je pozorně sledoval se zájmem přírodovědce. Věděl, že jen tak si pod hladinou udrží pevné nervy, které mu měly napomoci plně se soustředit na svůj úkol a nerozptylovat se představami oblud, které by mohly být za zlověstnou šedou mlžnou zdí.

Udržoval pravidelný rytmus a směr s měsícem u pravého ramene. Myšlenky mu zalétly k Dominettě. Takže ona byla sestrou muže, který pravděpodobně unesl to letadlo! Tohle nevěděl ani Largo, pokud byl vůbec do celé záležitosti

zapleten. Jakou roli tu tedy hrál příbuzenský vztah? Nejspíš šlo o náhodu, vždyť se chovala naprosto nevinně. A přesto Bondovi připadalo, že přiložil další stéblo na skrovnou hromádku důkazů, které mlhavě svědčily pro Largovu účast. A ta jeho reakce na slovo „přízrak“. Dala se přičíst italské pověrčivosti — a nebo taky ne. Bond měl neodvratný pocit, že všechny tyhle drobnosti jsou špičkou ledovce, jehož obrovitá masa je ukryta pod hladinou. Měl by podat hlášení? Nebo raději ne? Bondova mysl vřela nerozhodností. Jak to napsat? Jaké formulace by nejlépe vystihly jeho pochybnosti? Co prozradit a co zamlčet?

Mimosmyslové antény lidského těla, pozůstatky života v džungli před miliony let, se nevědomě probouzejí, když se člověk ocitne na pokraji nebezpečí. Bond byl soustředěný na myšlenky vzdálené současným rizikům, ale jeho smysly nevědomě pátraly po nepříteli. Náhle nějaký skrytý nerv spustil poplach — Nebezpečí! Nebezpečí! Nebezpečí! Celým tělem mu proběhlo napětí. Sáhl po noži a prudce otočil hlavu doprava — nikoli doleva nebo dozadu. Smysly ho přiměly podívat se doprava.

Velká barracuda, pokud má dvacet liber a víc, je nejobávanější mořskou rybou. Celé její tělo je hroživou zbraní — od dlouhé zlověstné a kruté tlamy, která se dokáže rozevřít na devadesát stupňů, stejně jako to dokáže chřestýt, přes modro-stříbřité tělo až k lenivě mocné ocasní ploutvi, která činí z barracudy jednu z nejrychlejších mořských ryb. Tahle plula souběžně s Bondem, asi deset yardů od něj, kde už se téměř ztrácela v mlžné vodě. Bond však viděl podélné pruhy, které vystupují, když je ryba na lovu, ostražitě zlato-černé tygří oko a dlouhou, na palec pootevřenou tlamu, která obnažovala ty nejostřejší zuby — zuby, které nekousají, ale trhají.

Bond cítil mravenčení v žaludku a kůže v rozkroku se mu napjala. Opatrně se podíval na hodinky. K Discu mu zbývaly ještě asi tři minuty. Prudce se otočil k velké rybě a útočně zablyskal nožem. Obří barracuda několikrát líně mávla ocasem, a když se Bond vrátil do původního směru, obrátila se také a lhostejně a pohrdavě pokračovala v jeho sledování, měřila si ho a vybírala místo k útoku — rameno, bok, nohu.

Bond se snažil vybavit si všechno, co o téhle dravé rybě věděl, jaké zkušenosti s ní měl. První zásadou bylo nezapnikat, neprojevovat strach. Ryba strach vycítí, stejně jako pes nebo kůň. Je nutné chovat se klidně a nezmatkovat. Jakékoli vybočení z normálního chování znamená, že vyhlédnutá oběť se neovládá a je zranitelná. Takže udržovat rytmus. Znervóznělá ryba je snadnou kořistí. Když kraba nebo škebli převrátí podmořská vlna, jsou vystaveni stovkám nepřátel. Ryba plovoucí na boku je mrtvá ryba. Bond rytmicky pokračoval v plavání, aby dal rybě najevo svou odolnost.

Bledá měsíční krajina se teď změnila. Před Bondem se objevila planina hebkých chaluh, které se malátně vlnily v hlubokých pomalých proudech jako kožešina. Z toho hypnotického pohybu mu bylo trochu nevolno. Po trávě byly řidce roztroušené míče mrtvých mořských hub připomínající obrovské pýchavky — ty byly jediným nassavským vývozním artiklem, dokud je nesklátila nakažlivá houbová choroba, tak jako myxomatóza zabíjí králíky. Bondův černý stín se vznášel na dýchajícím trávníku jako těžkopádný netopýr. Napravo od něj se neochvějně držel stíhlý stín barracudy.

Před ním se v proudu vznášel hustý oblak stříbřitého potěru. Když se objevila dvě vedle sebe plovoucí těla, hejno se rozdělilo a vytvořilo dva koridory, aby umožnilo nepřítelům proplout, a za nimi se zavřelo jako falanga, již si najali na ochranu. Přes mrak rybiček pozoroval Bond barracudu. Vznešeně plavala dál, nevšímajíc si potravy kolem sebe, jako když liška sleduje slepici a ignoruje králíky v norách. Bond se uzavřel v brnění pravidelného rytmu, a dával tím barracudě najevo, že on je větší a nebezpečnější ryba a že by se neměla nechat oklamat bělostí jeho kůže.

Z vlající trávy se náhle vynořila kotva, která vypadala jako další nepřítel. Řetěz stoupající ode dna mizel v mlze nad Bondem. Ten stoupal podél něj vzhůru a v úlevě z dosažení cíle a ze vzrušení z toho, co by tu mohl objevit, úplně zapomněl na barracudu.

Stoupal pomalu a pozoroval bílý měsíc, který dostával stále zřetelnější obrysy. Jedinkrát pohlédl dolů. Barracuda zmizela. Možná jí kotva a řetěz připadaly nepřátelské. Z mlhy nad Bondem se postupně vynořoval obrys trupu lodi, obrovský zeppelin ležící na hladině. Nevzhledný skládací mechanismus křídla působil až nepatřičně. Bond se na okamžik přidržel příruby na pravoboku, aby se zorientoval. Daleko vzadu rozpoznával v měsíčním světle dva velké lodní šrouby, které nehybně visely dolů, ale přesto z nich sálala skrytá energie. Bond se k nim vydal podél trupu a pátral po podvodním poklopu. Náhle zadržel dech. Ano, tady byl, zřetelně viděl jeho obrys. Bond si ho odhadem přeměřil. Měl asi dvanáct čtverečních stop a byl rozdělený uprostřed. Bond se na okamžik zastavil a přemýšlel, co je asi za ním. Zapnul Geigerův počítač a podržel přístroj proti ocelovým plátům. Sledoval číselník na levém zápěstí. Ručička se chvěla, ale ukazovala jen nepatrné hodnoty, které měl podle Leitnerova odhadu trup vyzařovat. Bond přístroj vypnul. Takže hotovo. Mohl se vydat na zpáteční cestu.

Náhle současně uslyšel jakýsi zvuk u levého ucha a pocítil ostrý náraz do pravého ramene. Bond se odrazil od trupu a zahlédl šíp harpuny, mizející v mlžné hloubce. Prudce se otočil. Muž v černé potápěčské kombinéze zuřivě šlapal vodu a cpal další šíp do hlavně pistole na kyslíčník uhlíčitý. Bond se vrhl proti němu. Muž natáhl zbraň a zamířil. Bond věděl, že to nestihne. Byl příliš daleko. Náhle se zastavil, sklonil hlavu a vrhl se směrem dolů. Ucítil malou nárazovou vlnu tiché exploze plynu a něco ho zasáhlo do nohy. Ted! Vyrázil zespodu na muže a zaútočil na něj nožem. Čepel vnikla do těla. Bond ucítil na ruce dotek gumy. Muž ho udeřil pažbou pistole za ucho a pokoušel se mu vytrhnout náústek. Bond se zuřivě oháněl nožem, ale jeho ruka byla ve vodě strašně pomalá. Cítil, jak špičkou nože něco rozpáral. Potápěč stáhl ruku, již se pokoušel vytrhnout Bondovi náústek, ale to už Bond neviděl. Na hlavě ucítil další náraz pažby pistole. Voda byla plná černého kalu, který se mu lepil na sklo brýlí. Bond pomalu a namáhavě ucouvl a snažil se očistit si sklo. Nakonec se mu to podařilo. Viděl, že černý kal prýští z mužova břicha. Ten se pokoušel znovu zdvihnout pistoli, ale bylo to nad jeho síly. Hrot harpuny se mu zastavil u úst. Pohyb jeho ploutví pomalu ustával a muž pomalu klesal k Bondovi. Vypadal jako figurka v Ptolemaiově lahvi, která se při stlačování gumové zátky pomalu vznáší nahoru a dolů. Bond nemohl přimět své údy k poslušnosti. Byly jako z olova. Potřásl hlavou, aby se toho pocitu zbavil, ale ruce i

nohy měl stále malátné. V tom okamžiku zahlédl kolem mužova náústku obnažené zuby. Jeho pistole mu mířila na hlavu, na hrud', na srdce. Bond zdvihl ruce, aby se chránil, a pomalu pod sebou pohyboval ploutvemi jako poraněnými křídly. Náhle byl muž prudce vržen proti Bondovi. Rozpřáhl ruce, jako by ho chtěl obejmout, zbraň mu vyklouzla a pomalu se snášela ke dnu. Z jeho zad se šířil černý oblak krve. Ruce mu vylétly nahoru, jako by se vzdával. Otočil hlavu ve snaze zahlédnout útočníka.

Několik yardů za ním uviděl Bond barracudu, již visely z tlamy cáry gumy. Byla k němu natočená bokem, sedm nebo osm stop dlouhé stříbřitě modré torpédo, kolem čelistí tenký závoj krve, která vyvolala její útok.

Velké tygří oko pohlédlo chladně na Bonda a potom na zvolna se potápějícího muže. Ryba s děsivým zívnutím spolkla gumové cáry, beze spěchu se otočila, zachvěla se po celé délce těla a jako blesk se vrhla dolů. Otevřenou tlamou narazila do mužova pravého ramene, jednou divoce škubla jako pes, který chytil krysu, a prudce couvla. Bond cítil, jak mu jícnem stoupají jako roztavená láva zvratky. Spolkl je a pomalu, jako ve snu, se mdlými pohyby nohou začal vzdalovat od toho děsivého výjevu.

Neuplaval ani moc daleko, když něco náhle rozrazilo hladinu nalevo od něj. Měsíční světlo se zablýsklo na jakémsi stříbřitém vejci, které za liného převrácení klesalo dolů. Bond neměl tušení, co to je, ale vzápětí ucítil prudký náraz do břicha, který ho odmrštil stranou. Zároveň v něm však probudil všechny smysly, takže se začal rychle vzdalovat a potápět hlouběji. V rychlém sledu následovaly další úder, ale granáty dopadaly poblíž trupu do míst, kde byla voda zbarvena krví, takže nárazové vlny od jejich výbuchů slábly.

Brzy se objevilo dno — přátelsky mávající chaluhy, černé koule mrtvých mořských hub a rychle se pohybující hejna malých ryb, které spolu s Bondem prchaly před výbuchy. Bond plaval ze všech sil. Z lodi mohli každou chvíli spustit člun a do vody mohl jít další potápěč. S trochou štěstí nemusel najít stopy po Bondově návštěvě a usoudit, že jeho kolegu zabil žralok nebo barracuda. Bude jistě zajímavé, co Largo nahlásí přístavní policii. Dost obtížné jí bude vysvětlit, že nezbytnost ozbrojeného podvodního strážce u výletní jachty v poklidném přístavu.

Bond plaval dál nad zvláštními chaluhami. Příšerně ho bolela hlava. Opatrně šiji osahal a nahnátl dvě velké boule. Kůži však měl neporušenou. Nebýt tlumivých účinků vody, ty dva úder, pažbou pistole by ho nepochybně uspaly. I takhle se cítil napůl omráčený, a když doplaval na konec pole chaluh a pokračoval nad měsíční krajinou s občasnými výbuchy malých sopek drobných živočichů, připadal si jako na pokraji deliria. Z polovičního transu ho probral zběsilý pohyb na okraji jeho zorného pole. Míjela ho obří barracuda, která se chovala, jako by zešílela. Kroutila se, kousala se do ocasu, její dlouhé tělo se zmítalo v prudkých záškubech a tlamu se jí křečovitě otvírala a zavírala. Bond ji pozoroval, dokud mu nezmizela v šedé mlze. Pociťoval lítost nad proměnou té nádherné královny moří v příšerného zmítajícího se tvora. Připomínal mu zasaženého boxera, který kolem sebe naslepo mává pěstmi, než padne k zemi. Jeden z těch výbuchů musel poškodit nervové centrum ryby, jemný rovnovážný mechanismus v jejím mozku. Dlouho se však trápit nebude. Stane se kořistí ještě většího dravce, žraloka, který si všimne rozruchu pod hladinou. Chvilí počká, dokud křeče neochabnou, a pak vyrazí k útoku. Barracuda už bude mít pomalé reakce, a to bude její konec. Žralok ji spolkně na tři skousnutí — nejdřív hlavu, pak stále ještě se zmítající tělo. Potom poplave nevzrušeně dál, srpovitou tlamou bude sledovat černé a žluté piloty pruhované, a možná pár štitovců, parazitů, kteří žralokovi ve spánku, kdy má uvolněné čelisti, vybírají potravu mezi zuby.

Před Bondem už se objevily velké pneumatiky, potažené šedým slizem, lahve, plechovky a opěrné kůly přístaviště. Doplnal na mělčinu a se skloněnou hlavou poklekl do písku, neschopen odnést na pláž těžký akvalung, vyčerpané zvře připravené padnout.

KAPITOLA 17 RUDOOKÉ KATAKOMBY

Bond se oblékl a vyhnul se přímým odpovědím na otázky strážníka Santose, který na pravém boku lodi zaznamenal nějaké podvodní výbuchy. Na palubě se objevilo několik mužů a zřejmě tam nastal nějaký rozruch. Levý bok lodi, na který z přístaviště není vidět, mu připadal nakloněný. Bond řekl, že o tom nic neví. Udeřil se do hlavy o bok lodi. Hloupá neopatrnost. Viděl, co chtěl vidět, a hned se vydal na zpáteční cestu. Svou výpravu považoval za úspěšnou. Strážník mu velice pomohl. Moc děkuju a dobrou noc. Ráno se Bond vypraví za komisařem.

Toporně kráčel boční uličkou, v níž zaparkoval Leiterova forda. Dojel do hotelu a zatelefonoval Leiterovi do jeho pokoje. Společně se pak vydali na policejní ředitelství. Bond popsal své zážitky a svá zjištění. Teď už mu bylo jedno, jaké budou důsledky. Chystal se napsat zprávu. V Londýně bylo osm hodin ráno a do vypršení lhůty uvedené v dopisu SPECTRE zbývalo čtyřicet hodin. Všechna posbíraná stébla tvořila tak polovinu kupky. V Bondovi vřela podezření jako v tlakovém hrnci. Nedokázal už sedět na jeho poklici.

„Tak to prostě napiš,“ vyběhl ho Leiter rozhodně. „Já pošlu kopii CIA a potvrdím ti to. A navíc zavolám na Rejnoka, aby sem koukal honem rychle připlout.“

„Vážně?“ podivil se Bond nad tou změnou tóniny. „Co to do tebe tak najednou vjelo?“

„Tak trochu jsem se porozhlížel v kasinu po chlapech, kteří by mohli být podílníky na tom hledání pokladu. Postávali většinou ve skupinkách a tvářili se, že se náramně baví — užívají si slunné dovolené se vším všudy. Ale moc se jim to nedařilo. Veškerou práci obstarával Largo, který se klukovsky veselil. Ti ostatní vypadali jako soukromí čmuchalové nebo jako zbytek Torriova gangu po tom svátovalentýnském masakru. V životě jsem neviděl takovou bandu gaunerů — smokinky, doutníčky, šampaňské, ale jen střidmě, aby projevili uvolněnou náladu. Zřejmě to měli nakázané. Jenže já z nich cítil ten chlad, tu obezřetnost a odtažitost profíků. To se člověk za léta v tajné službě a u Pinkertonů spolehlivě naučí. Žkáný chlap mi nebyl povědomý, ale pak jsem si všiml človíčka s huňatým obočím, vejčitou hlavou a silnými brýlemi. Vypadal jako mormon, který se omylem ocitl v bordelu. Pořád se rozhlížel kolem sebe a pokaždé, když na něj někdo z nich promluvil, zrudl a zablekotal, jak je to tu báječné a jak si užívá. Držel jsem se v jeho blízkosti a slyšel jsem,

jak dvěma těm chlapům říká totéž. Pak už se tam jen náměsíčně procházel. Vypadal bezmocně a bezradně. Ten jeho obličej mi něco říkal. Věděl jsem, že už jsem ho někdy viděl. Chvilí jsem se trápil a pak jsem zašel do recepce a bodře vysvětlil jednomu chlápovi za pultem, že jsem tu asi zahlédl starého spolužáka, který se odstěhoval do Evropy, ale že mi úplně vypadlo jeho jméno. Bylo mi trapně, protože on mě zřejmě poznal taky. Nemohl by mi pan recepční pomoci? No a on si ho nechal ukázat a projel členské karty a vytáhl tu, kterou jsem potřeboval. Ten chlap se údajně jmenoval Traut, Emil Traut. Švýcarský pas. Jeden z Largových skupiny." Leiter se na okamžik odmlčel. „Ten švýcarský pas mi asi pomohl nejvíc." Pak se obrátil k Bondovi. „Pamatuješ se na toho východoněmeckého fyzika Kotzeho? Asi před pěti lety přeběhl na západ a vyklopil chlapcům ze Spojené vědecké zpravodajské všechno, co věděl. Pak díky tučné odměně za své informace zmizel do Švýcarska. Jamesi, ručím za to, že je to on. Jeho spis mi prošel rukama, když jsem byl ještě u CIA a pracoval v kanceláři ve Washingtonu. Všechno se mi vybavilo. Tehdy kolem toho byl dost slušný rozruch. Tu jeho držku na tom spisu jsem viděl jen zběžně, ale jsem si naprosto jistý, že ten chlap je Kot-ze. A co sakra pohledává špičkový fyzik na palubě Discd! Takže nám to sedí, ne?"

Dojeli k policejnímu feditelství. Světla svítla jen v přízemí. Nahlásili se službukonajícimu seržantovi a odešli nahoru do své kanceláře. Bond se postavil doprostřed místnosti a podíval se na Lei-tera. „To je přesvědčivý důkaz, Felixi. Takže co teď uděláme?"

„Nahlásím podezření, podpořené tvým nočním zjištěním. Necháme Larga zabásnout. Není o čem přemýšlet."

„Podezření z čeho? Largo zavolá svému právníkovi a za pět minut bude venku. Demokratické uplatnění práva a tak dále. Máme vůbec jediný důkaz, který by Largo nemohl popřít? No dobře, Traut je tedy Kotze. Hledáme poklad, pánové, potřebovali jsme odborníka na mineralogii. Tenhle člověk nám nabídl své služby. Prohlásil, že se jmenuje Traut. Určitě se pořád bojí, že po něm jdou Rusové. Nějaké další otázky? Ano, máme podvodní výstup z Disca. Využijeme ho při hledání pokladu. Chcete se tam podívat? No, když to považujete za nezbytné. Tak tady to máte, pánové — potápěčská výzbroj, sáně, možná malý batyskaf. Podvodní stráž? Jistě. Jsou lidé, kteří se už půl roku snaží zjistit, po čem jdeme a jak to chceme dostat. Jsme profesionálové, pánové. Rádi si zachováváme svá tajemství. A vůbec, co dělal ten pan Bond, ten boháč, co tu shání dům, uprostřed noci pod mou lodí? Petacchi? V životě jsem o něm neslyšel. Nestaral jsem se, jaké je skutečné příjmení slečny Vitaliové. Vždycky jsem ji znal jako Vitaliovou..." Bond mávl rukou. „Chápeš, co myslím? Ta historka s hledáním pokladu je dokonalá. Vysvětluje všechno. A jak to skončí? Largo se vztyčí v celé své výšce a řekne, „Díky, pánové. Takže teď už můžu jít? Taky že půjdu, ale pro svou práci si okamžitě najdu jinou základnu a vy o mně ještě uslyšíte od mých právníků — neoprávněné zadržení a zasahování do cizího práva. Takže přeju hodně štěstí vaší turistice, pánové." Bond se trpce usmál. „Chápeš, co myslím?"

„Tak co budeme dělat?" zeptal se Leiter netrpělivě. „Dáme jim tam přísavnou minu? Pošleme tu jachtu ke dnu — jakoby omylem?"

„Ne. Budeme čekat." Bond si všiml výrazu na Leiterově tváři a zdvihl ruku. „Tu zprávu pošleme. Použijeme opatrných, střízlivých formulací, aby nám sem na Windsor Field hned neposlali leteckou divizi. Napišeme, že Rejnok nám úplně stačí. A taky že stačí. S ním můžeme sledovat Disco po libosti. A my zůstaneme v ústraní. Jachta bude pod skrytým dohledem a my uvidíme, co se stane. V současné době nás nikdo nepodezírá. Largův plán, tedy pokud nějaký má, a nezapomeň, že to hledání pokladu zatím všechno dokonale vysvětluje, jde zatím velice hladce. Teď už mu stačí vyzvednout bomby, odvézt je k cíli číslo 1 a počkat na stanovený čas, což je asi třicet hodin. Nemůžeme mu naprosto nic udělat, dokud nebude mít na palubě jednu nebo obě bomby, nebo dokud ho nechytíme u jejich úkrytu. Ten nemůže být daleko. Stejně jako vindicator, pokud tu někde je. Takže zítra si vezmeme ten hydroplán, který už pro nás mají připravený, a prohledáme to tu v okruhu sta mil. Budeme hledat v moři, ne na zemi. Letadlo musí být někde na mělčině a zřejmě je zatraceně dobře maskované. Při tomhle klidném počasí bychom ho však měli objevit — pokud tuje. Takže do práce. Napišeme ty zprávy a půjdeme se trochu vyspat. Musíme jim sdělit, že deset hodin budeme mimo spojení. A až se dostaneš do svého poko- je, odpoj si telefon. I když budeme velice zdrženliví, tahle depeše vyvolá na Potomacu i na Temži pěkný rozruch."

Šest hodin na to už byli za křišťálového světla časného rána na letišti Windsor Field a pozemní personál vytahoval džípem z hangáru malý hydroplán Grumman. Vlezli si do kabiny a Leiter túroval motory, když uviděli, jak k nim míří uniformovaný jezdec na motocyklu.

„Šlápní na to," pobídl Bond Leitara. „Rychle! Cítím úřední papíry!"

Leiter pustil brzdy a pojížděl směrem k jediné severo-jížní rozjezdové dráze. Ve vysílačce zlostně zapraskalo. Leiter se podíval na oblohu. Byla naprosto jasná. Pomalu stlačil knipl a malé letadlo začalo zrychlovat, až se vzneslo nad nízké keře. Z vysílačky se stále ozývalo praskání. Leiter ji vypnul.

Bond seděl s mapou admirality na klíně. Letěli na sever. Rozhodli se začít u Grand Bahama a okolních ostrůvků a podívat se na oblast kolem možného cíle číslo 1. Letěli ve výšce tisíce stop. Souostroví Berry pod nimi vypadalo jako hnědý náhrdelník na krémovém, smaragdovém a tyrkysovém pozadí. „Vidíš, co jsem myslel?" řekl Bond. „Až do padesáti stop hloubky odsud vidíš přes vodu úplně všechno. Něco tak velkého jako vindicator by museli zaznamenat z každého vzdušného koridoru. A tak jsem vyznačil oblasti, kde je minimální provoz. Určitě ho ukryli někde do ústraní. Předpokládám, a je to smělý předpoklad, že když Disco vyplul v noci třetího na jihovýchod, byla to lest. Podle mě bude rozumné pátrat na severu a na západě. Disco byl pryč osm hodin. Dvě hodiny kotvil, když vyzvedával bomby. Takže nám zbývá šest hodin plavby při rychlosti třiceti uzlů. Odečteme hodinu, kterou ztratil kladením falešné stopy, a zbyde nám pět hodin. Vyznačil jsem oblast mezi Velkými Bahamami a Biminami. To by odpovídalo — pokud vůbec něco odpovídá."

„Řekl jsi to komisaři?"

„Ano. Vyčlenil několik spolehlivých lidí, kteří budou ve dne v noci sledovat Disco. Pokud se pohne ze svého kotviště u Palmyry, kam by se měl vrátit v poledne, a pokud my nebudeme včas zpátky, nechá ji sledovat letadlem najatým od

Bahamských aerolinek. Pustil jsem mu jednu dvě kusé informace a trochu jsem ho vystrašil. Chtěl s tím jít za guvernérem. Prozatím jsem mu to nedoporučil. Je to dobrý chlap, jen nechce nést přílišnou zodpovědnost bez schválení od někoho jiného. Zmínil jsem před ním premiérovo jméno, abych ho uklidnil, než se vrátíme. Bude hrát s námi. Kdy myslíš, že by tu mohl být Rejnok?"

„Řekl bych, že večer,“ odpověděl Leiter stísněně. „Musel jsem se včera namazat, že jsem pro něj poslal. Bože, my si koledujeme, Jamesi. Teď za denního světla už to vypadá úplně jinak. Ale co. Tamhle už je Grand Bahama. Mám zvednout mandle lidem na raketové základně? Nesmí se tam létat, ale můžeme to zkusit, když už jsme tady. Sleduj ten poprask, který se za chvíli strhne.“ Natáhl ruku a zapnul vysílačku.

Mířili na východ podél padesátimílového úseku nádherného pobřeží k jakési aluminiové kolonii, nad jejíž nízké střechy čnely jako malé mrakodrapy červené, bílé a stříbrné konstrukce. „To je ta základna,“ řekl Leiter. „Vidíš ty výstražné žluté balóny v jejích rozích? Varují letadla a rybářské lodě. Zrovna dneska ráno mají naplánované raketové zkoušky. Radši to ohneme kousek nad moře a poletíme na jih. Pokud to budou ostré zkoušky, rakety poletí na ostrov Ascension — to je asi pět set mil východně, u afrického pobřeží. Byl bych nerad, kdyby to do nás napálil nějaký Atlas. Podívej tamhle vlevo — vidíš ho u té červeno-bílé rampy? Je to Atlas nebo Titan — obě mezikontinentální střely. Nebo to může být prototyp Polarisu. Ty další dvě rampy budou pro střely Matador a Snark, nebo možná Thunderbird. Tamhleto velké jakoby dělo, taková ta houfni-ce, to je sledovací kamera. A ty dva talířovité reflektory jsou radary. A sakra! Jeden se otáčí směrem k nám. Do minuty tu propukne peklo. Vidíš ten pruh betonu uprostřed ostrova? To je přistávací pruh pro odvolané rakety. Nevidím ale řídicí středisko, odkud se telemetricky navádějí a ničí, pokud se zblázní. To bude v podzemí jednoho z těch nízkých bloků. Bude tam sedět nějaký lampasák a řvát na své lidi, aby zahájili odpočet, nebo co v takových případech dělají, a nařizovat někomu, ať udělá něco s tím zatraceným malým letadlem, které jim překáží v práci.“

Nad hlavami jim zapraskala vysílačka. „N-AKOI*, N-AKOI,“ řekl kovový hlas. „Jste v zakázané oblasti. Slyšíte mě? Okamžitě změňte kurs na jih. N-AKOI. Tady je raketová základna Velké Bahamy. Odleťte. Odleťte.“

„Sakra,“ řekl Leiter. „Takhle dopadne každý, kdo brání světovému pokroku. Stejně už jsme viděli všechno, co jsme vidět chtěli. Kdyby nás nahlásili na Windsor Field, jen bychom měli další potíže.“ Ostře naklonil letadlo. „Takže víš, co jsem ti chtěl ukázat? Ať se na místě zřítíme, jestli tohle železářství nemá hodnotu čtvrt miliardy dolarů. A je jenom asi sto mil od Nassau. Pro Disco velmi příhodný cíl.“

„N-AKOI, N-AKOI,“ ozvalo se znovu z vysílačky. „Nahlásíme vás za vniknutí do zakázané oblasti bez ohlášení. Leťte dále na jih a dávejte pozor na turbulence. Konec.“ Vysílačka utichla.

„To znamená, že se chystají k odpálení. Sleduj dění a upozorni mě. Já trochu snížím otáčky. Bude zajímavé pozorovat, jak ve vzduchu mizí deset milionů dolarů od daňových poplatníků. Hele! Ten radar se otočil zpátky na východ. V tom podzemním řídicím středisku se musejí pěkně potit. Úplně je vidím. Na ovládacím panelu se rozblíkají kontrolky. Pár lidí bude u periskopů. Z reproduktoru se bude ozývat: ‚Zapnout výstražný signál... Vypustit výstražné balóny... Zapnout telemetrické měření... Tlak v nádrži v pořádku... Gyroskopy v pořádku... Tlak v raketové nádrži správný... Prostor kolem rakety vyklizen... Záznamová zařízení spuštěna... Všechna světla zelená... Deset, devět, osm, sedm, šest... Pal!‘“

Navzdory Leiterovu hodnověrnému odpočtu k ničemu nedošlo. Vzápětí si však Bond všiml tenkého proužku páry unikajícího ze základny rakety. Pak se objevil velký oblak páry a kouře a jasné světlo, které zrudlo. V tom pohledu bylo něco děsivého, a tak Bond bezděke vychrlil na Leitera: „Zdvihá se z rampy. Šlehá z ní plamen. Jako by na něm seděla. Teď jede nahoru jako výtah. Opustila rampu! Bože, to je rychlost. Teď už je to jen ohnivá tečka na obloze. A je pryč. Uf!“ Bond si otřel čelo. „Pamatuješ na ten můj případ Moonraker před několika lety? Tenhle pohled zvenčí je zajímavý.“

„Ano, měl jsi štěstí, že ses z toho dostal,“ odbyl Leiter Bondovy vzpomínky. „Teď se podíváme ještě k několika ostrůvkům severně od Bimin a pak přímo k samotnému souostroví Bimini. Je to tak sedmdesát mil na jihozápad. Dávej dobrý pozor. Kdybychom ty ostrůvky minuli, mohli bychom skončit na Fountain Blue* v Miami.“ Asi po čtvrt hodině se objevil tenký řetízek korálových ostrůvků vystupujících z mělkých vod. Vypadalo to na velice příhodný úkryt pro letadlo. Sestoupili do výšky sta stop a pomalu prolétávali křížem krážem nad ostrůvky. Voda byla tak čistá, že Bond viděl velké ryby proplouvající mezi temnými koraly a chaluhami roztroušenými v zářivém písku. Velký rejnok se před stínem letadla zahrabal do písku. Nic jiného tu nebylo, ukrýt tu letadlo se zdálo nemožné. Zelené mělké vody byly tak čisté a nevinné, jako by to byla otevřená poušť. Letadlo pokračovalo k Severním Biminám. Bylo tam pár domů a malých rybářských hotelů. Na moři pluly přepychové hloubkové rybářské jachty se vztyčenými dlouhými anténami na zádi. Veselí lidé na jejich palubách mávali malému letadélku. Někáká dívka, která se nahá opalovala na střeše kabiny kajutové jachty chňapla po ručníku. „Přírodní blondýna,“ poznamenal Leiter. Pokračovali dále na jih ke Kočičím ostrůvkům, které se táhly jižně od Bimin. Stále bylo vidět rybářské lodě. „Krucinál,“ povzděchl si Leiter, „tohle je k ničemu. Ti rybáři by to letadlo museli najít, kdyby tu bylo.“ Bond mu řekl, ať drží jižní směr. Třicet mil dále ukazovala mapa admirality skupinu malých bezejmenných ostrůvků. Temně modrá voda se začala brzy barvit do zeleně mělký. Přeletěli nad třemi žraloky, kteří líně plavali v kruhu. Dále nebylo nic — jen oslňující písek pod skelnou hladinou, občasná temná skvrna korálo-vého útesu.

Když voda začala opět modrat, Leiter pomalu sestoupil. „Tak to bude asi všechno. Padesát mil odsud je Andros. Tam už je příliš mnoho lidí. Někdo by to letadlo slyšel — pokud tu nějaké letadlo letělo.“ Podíval se na hodinky. „Půl dvanácté. Tak co dál, detektive? Mámpalivo už jen na dvě hodiny letu.“

Hluboko v Bondově mysli cosi hlodalo. Byla to nějaká drobnost, ale jaká? Ti žraloci! Ve čtyřicet stop hluboké vodě! A kroužili na povrchu! Co tam asi dělali? A byli tři. Něco tam muselo být. Něco mrtvého, co je přivedlo do toho určitého místa. „Felixi,“ řekl Bond, „vrať se ještě jednou nad ty mělkiny. Je tam něco—“

Letadélko zatočilo ostře doprava. Leiter snížil otáčky a udržoval minimální rychlost ve výšce asi padesát stop nad hladinou. Bond otevřel dveře, vyklonil se ven a zaostřil dalekohled na krátkou vzdálenost. Ano, ti žraloci tu byli stále,

dva na povrchu, hřbetní ploutve nad hladinou, jeden ponořený. Něco tam cítil. Byl do něčeho zakousnutý a tahal za to. Mezi světlými a tmavými skvrnami se objevila jakási přímka. „Vrat' se zpátky!" vykřikl Bond. Letadlo se obloukem vrátilo. Bože! Proč musí letět tak rychle! Nyní Bond rozpoznal další přímku, svírající s tou první pravý úhel. Sklesl do sedadla a zabouchl dveře. „Jdi dolů nad ty žraloky, Felixi," řekl tiše. „Myslím, že to máme."

Leiter se na Bonda podíval. „Bože," vzdychl. „Doufám, že to dokážu. Je tu zatraceně těžké dostat skutečný horizont. Ta voda je jako sklo." Poodletěl, provedl obrát a pomalu sklopil nos. Ucítil slabý náraz a syčení vody pod plováky. Leiter vypnul motory. Letadlo rychle zastavilo a pohupovalo se na hladině asi deset yardů od místa, kde Bond chtěl přistát. Dva žraloci na povrchu jim nevěnovali žádnou pozornost. Stále kroužili dokola. V jednom bodě mijeli letadlo tak těsně, že Bond viděl jejich lhostejné kulaté růžové oči. Podíval se na dno přes malé vlnky zčeřené jejich hřbetními ploutvemi. Ano! Ty „útesy" na dně byly umělé. Namalované. Stejně jako písek. Bond teď zřetelně viděl okraje obří plachty. Třetí žralok už zdvihl poměrně velkou část. Teď se svou plochou hlavou snažil dostat pod plachtu.

Bond se opřel a otočil se k Leiterovi. „Je to ono, zcela jasně. To letadlo je pod velkou maskovací plachtou. Podívej se." Zatímco Leiter se nakláněl přes Bonda a prohlížel si dno, Bond zběsile přemýšlel. Má zavolat na policejní frekvenci komisaři a nahlásit mu to? Říct mu, aby odeslal depeši do Londýna? Ne! Pokud radista na Discu dělá svou práci pořádně, bude sledovat i policejní frekvenci. Raději se tam na to podívá blíže. Uvidí, jestli jsou tam ještě ty bomby. Přinese nějaký důkaz. Žraloci? Jednoho zabije a druzí dva už se zaměstnají.

Leiter se opřel a obličej mu planul vzrušením. „No to mě podrž! Krucinál!" Plácl Bonda po zádech. „Našli jsme to! My jsme to zatracené letadlo našli! Ježíši Kriste!"

Bond vytáhl svůj Walther PPK. Přesvědčil se, jestli je náboj v komoře, opřel si zbraň o levé předloktí a počkal, až se oba žraloci přiblíží. Ten první byl větší, asi dvanáct stop dlouhý kladivoun. Děsivou hlavou rozrážel vodu a pomalu ji pohyboval ze strany na stranu, aby viděl, co se děje dole, jestli tam nečeká nějaké maso. Bond zamířil těsně pod hřbetní ploutev, která se vznášela nad vodou jako temná plachta. Byla úplně vzpřímená. Znamenalo to, že ryba je ve střehu. Hned pod ploutví byla páteř, kterou mohla poškodit jen kulka s niklovým pláštěm. Bond stiskl kohoutek. Uslyšel plesknutí kulky o hladinu v místech za hřbetní ploutví. Nad mořskou hladinou se rozezněla zvuk výstřelu těžké zbraně. Žralok zůstal netečný. Bond vystřelil znovu. Voda se zpěníla, jak se ryba vzeplala nad hladinu, mělce se ponořila a začala se zmitat na boku jako poraněný had. Trvalo to však krátce. Kulka musela poškodit míchu. Velký hnědý stín se začal pomalu pohybovat ve stále větších kruzích. Nad hladinou se krátce vynořila hrozivá hlava s funicí srpovitou tlamou. Žralok se na okamžik převrátil na záda a břicho se mu zaběhlo ve slunci. Pak se znovu obrátil a pokračoval ve své mechanické trhané plavbě. To už byl možná mrtvý.

Žralok za ním to všechno sledoval. Nyní se opatrně přiblížil. Nesměle chňapl a stočil se stranou. Když ucítil bezpečí, zaútočil znovu. Přitiskl se k umírající rybě, pak zdvihl tlamu nad vodu a vzápětí se vši silou zakousl kladivounovi do hlavy. Maso však bylo tuhé. Žralok třepal velkou hnědou hlavou jako pes, až se mu podařilo vyrvat kus masa. Mořem se šířil krvavý mrak. To už připlaval k povrchu druhý žralok a obě ryby zuřivě trhaly zmítající se trup, jehož nervová soustava odmítala zemřít.

Proud odnášel děsivé hodovníky pryč a za chvíli už bylo vidět jen vzdálené šplouchání na klidné mořské hladině. Bond podal zbraň Leiterovi. „Já teď půjdu dolů. Může to trvat dost dlouho. Ti dva tam mají práci na dobrou půlhodinu, ale kdyby se vrátili zpátky, jednoho zastřel. Kdybys mě z nějakého důvodu potřeboval nahoře, vystřel několikrát do vody. Měl bych ucílit nárazové vlny."

Bond se začal svlékat a s Leiterovou pomocí si připjal akvalung. Ve stísněném prostoru kabiny to byla namáhavá práce. Dostat se zpátky do letadla bude ještě namáhavější. Bonda napadlo, že bude muset odhodit potápěčskou výstroj. „Sakra," řekl zlostně Leiter, „nej-radši bych se potopil s tebou. Potíž s tímhle zatraceným hákem je v tom, že při plavání nenahradí ruku. Budu muset vymyslet nějaký gumový nástavec. Že mě to ještě nenapadlo."

„Budeš muset kopnout do vrtule," řekl Bond. „Už jsme se posunuli asi o sto yardů. Buď tak hodný a vrat' se zpátky. Vůbec nemám představu, koho v těch troskách najdu. Leží tu už dobrých pět dní a dovnitř se mohli nastěhovat různí návštěvníci."

Leiter stiskl tlačítko startéru a vrátil se na výchozí stanoviště. „Viš, jak to vypadá ve vindicatoru? Viš, kde hledat bomby a roznětky?"

„Ano. V Londýně jsem dostal školení. Takže zatím. Mamince vy- říd', že jsem bojoval do posledního dechu." Bond se vyškrábal na práh kabiny a skočil.

Ponořil hlavu a beze spěchu plaval kříšťálovou vodou. Pod sebou viděl hejna ryb — plachetníků, malých barracud, různých druhů karasů — samých masožravců. Zdráhavě se rozdělávala, aby udělala místo svému velkému bledému soupeři. Bond doplaval k okraji plachty uvolněné žralokem. Vytáhl několik dlouhých vývrtkovitých kolíků, rozsvítil vodotěsnou baterku, položil druhou ruku na nůž a vklouzl pod okraj plachty.

Kalnou vodu očekával, ale stejně mu z ní bylo na zvracení. Stiskl pevněji rty kolem náústku a doplaval k trupu letadla, který zdvihal plachtu a utvářel jakýsi obrovský stan. Postavil se. Světlo jeho baterky se odrazilo od hladkého spodku křídla a pak sklouzlo dolů na něco, co se skrývalo pod hemžící se hromadou krabů, langust, mořských housenek a hvězdic. Na to byl Bond také připraven. Poklekl a dal se do té odporné práce.

Netrvala dlouho. Odepjal ohlodané mrtvole zlatý náramek s identifikační známkou a sejmul ze zápěstí zlaté hodinky. Všiml si rány pod bradou, již nemohli způsobit mořští tvorové. Posvítil si na okrouhlou zlatou identifikační známku. Stálo na ní: „Giuseppe Petacchi. Č. 15932". Připjal si oba důkazy na vlastní zápěstí a vydal se k trupu, který se nořil ze tmy jako obrovská stříbrná ponorka. Prohlédl si ho zvnějšku, našel trhlinu způsobenou nárazem na hladinu a pak vyšplhal nahoru a nouzovým východem se spustil dovnitř.

V trupu se ve světle Bondovy baterky objevovaly všude červené oči, které žhnuly ve tmě jako rubíny. Panoval tu poměrně čilý ruch. Bond si posvítil nahoru a dolů. Všude samé chobotnice. Byly sice malé, ale vznášely se jich tu

stovky. Vlnily chapadly a prchaly do bezpečí stínů, nervózně měnily barvu z hnědé na bledou, která prosvítala z temných zákoutí. Celý trup jimi jakoby pulsoval, a když si Bond posvítal na strop, zjevil se mu ještě příšernější pohled. Vznášela se tam mrtvola jednoho člena posádky. Rozklad ji zdvihl z podlahy a chobotnice, které na ní visely jako netopýři, se bleskově rozprchly před světlem na všechny strany jako příšerné rudooké komety, obsadily všechny kouty a hledaly úkryt v různých škvírách a pod sedadly.

Bond se snažil tu hrůzu nevnímat a pokračoval v průzkumu.

Našel červeně pruhovanou plechovku od kyanidu a zasunul si ji za opasek. Spočítal mrtvolu, všiml si otevřeného poklopu pumovni-ce a ověřil si, že je prázdná. Podíval se do otevřené krabice pod pilotovým sedadlem i na různá další místa, kde by mohly být uloženy roznětky. Ty však byly také pryč. Když musel podesáté odtrhávat z holých nohou dotěrná chapadla, cítil, že mu povolují nervy. Bylo toho tu ještě hodně, co by mohl vzít s sebou — identifikační známky posádky, rozmáčený palubní deník, v němž byly stejně jen běžné letové podrobnosti a ani náznak nějaké mimořádné události, údaje z ovládacího panelu. Bond však cítil, že už v těch rudookých katakombách nevydrží ani vteřinu.

Vyplaval nouzovým východem a na pokraji paniky zamířil k tenkému proužku světla, který označoval okraj plachty. Zoufale se škrábal ven, zachytil se lahví se stlačeným vzduchem a musel couvnout, aby se osvobodil. A pak už se ocitl v nádherné průzračné vodě a rychle stoupal k hladině. V hloubce dvaceti stop mu bolest v uších připomněla, že musí zastavit na dekompresi. Netrpělivě vzhlížel nahoru k líbeznému obrysu letadla a čekal, až bolest odezní. A pak už byl na hladině, a přidržuje se plováku, rval ze sebe zamořenou výstroj a odhazoval ji a pozoroval, jak se snáší na písčné dno. Omyl si ústa čistou slanou vodou a doplaval vstříc Leiterově natažené ruce.

KAPITOLA 18 JAK JÍST DÍVKU

Když se na zpáteční cestě blížili k Nassau, Bond požádal Leitera, aby se ještě podívali, jestli Disco kotví u Palmyry. Byl přesně tam, kde kotvil předchozího dne. Jediný bezvýznamný rozdíl spočíval v tom, že měl venku pouze kotvu na přídi. Na palubě nebyl patrný žádný pohyb. Bond si pomyslel, jak nádherně a neškodně jachta vypadá, jak elegantně se odráží v zrcadlové hladině. „Jamesi," řekl náhle Leiter vzrušeně. „Podívej se tamhle na pláž. Tamhle k té dřevěné stodole u potoka, kde skladují čluny. Vidíš ty vyjeté koleje, které vedou z vody přímo ke dveřím té stodoly? Připadají mi divné. Jsou hluboké. Co je tam mohlo udělat?"

Bond si zaostřil dalekohled. Museli tam vléct něco těžkého. Ale to snad ne, určitě ne! „Rychle pryč, Felixi," řekl nervózně. Znovu pak promluvil až nad pevninou. „Ať se propadnu, jestli vím, čím to tam mohli udělat. Sakra, kdyby to bylo to, co to mohlo být, určitě by ty stopy hezky rychle zahladili."

„Lidé chybují," utrousil Leiter. „Budeme to tam muset nechat prověřit. Už jsme to měli udělat dávno. Pěkná díra. Myslím, že vezmu pana Larga za slovo a jménem svého klienta pana Rockefellera Bon-da přijmu jeho pozvání." Když přistáli na Windsor Field, byla jedna hodina. Už půl hodiny je vysílačkou hledala řídicí věž. Nyní stáli před velitelem letiště a naštěstí také před guvernérovým pobočníkem, který přinesl guvernérovo antedatované pověření pokrývající řadu jejich přestupků. Potom předal Bondovi tlustou obálku s depešemi pro něj i pro Leitera.

První depeše obsahovala očekávané výtky za přerušení spojení a dožadovala se dalších novinek. („To budou koukat," prohlásil Leiter na pohodlném zadním sedadle guvernérovy limuzíny Humber Snipe cestou do Nassau.) Rejnok měl připlout v pět hodin odpoledne. Interpol a italská policie potvrdily, že Giuseppe Petacchi byl skutečně bratr Dominy Vitaliové. Ostatní údaje odpovídaly Bondovým zjištěním. Tytéž zdroje uvedly, že Emilio Largo je velký dobrodruh podezíraný z různých nekalostí, nicméně jeho trestní rejstřík je čistý. Zdroj jeho bohatství je neznámý, ale v Itálii je rozhodně nenabyl. ZaDisco zaplatil švýcarskými franky. Loďaři potvrdili existenci podpalubní komory. Byl v ní elektrický kladkostroj a vybavení ke spuštění malého podvodního plavidla a vypuštění potápěčů. Podle Largových požadavků na technické vybavení měly tyto úpravy trupu sloužit k podmořskému průzkumu. Odpovědi na dotazy po podílících nepřinesly nic nového — s významnou výjimkou, že údaje o jejich minulosti a zaměstnáních nejsou u žádného starší šesti let. Tím se otvírala možnost, že jejich totožnosti jsou nedávné výroby a že mohou být, alespoň teoreticky, členy SPECTRE, pokud taková organizace skutečně existuje. Kotze odjel ze Švýcarska před čtyřmi týdny neznámo kam. Jeho poslední fotografie jsou z poledního letadla společnosti Pan American. Štáb operace Thunderball však musel nicméně přijmout Largovu verzi o hledání pokladu, dokud se neobjeví další skutečnosti. Jeho současným záměrem bylo pokračovat v celosvětovém pátrání s prioritou oblasti Baham. Ve světle tohoto rozhodnutí a vzhledem k časovému faktoru měli v 19:00 východního standardního času přiletět prezidentským Boeingem 707 'Colombine' brigádní generál Fairchild, rytíř Bathského řádu, nositel Řádu za zásluhy, britský vojenský přidělenec ve Washingtonu, a kontradmirál Carlson, důstojník amerického námořnictva ve výslužbě, donedávna tajemník Sboru náčelníků štábů, aby převzali společné velení dalších operací. Byla požadována plná spolupráce pánů Bonda a Leitera a až do příjezdu jmenovaných důstojníků radiová depeše každou hodinu do Londýna i do Washingtonu, potvrzená oběma agenty. Leiter a Bond na sebe mlčky pohlédli. „Jamesi," promluvil po chvíli Leiter, „navrhuji, abychom si tohoto vůbec nevšíмали a k tomu ostatnímu zaujali zcela formální postoj. Ztratili jsme už čtyři hodiny a já nemíním trávit zbytek dne pocením u vysílačky. Na to máme až moc práce. Víš co? Já je stručně seznámím s našimi posledními objevy a pak jim řeknu, že vzhledem k nim jsme nuceni znovu vylétnout. Potom bychom měli zajet do Palmyry a přidržet se původní historiky s koupí domu. Navrhoval bych, abychom se pořádně porozhlédli u té stodoly a zjistili, co znamenají ty vyjeté koleje. Souhlasíš? Pak půjdeme v pět přivítat Rejnoka a připravíme se na sledování Disca, kdyby chtěl náhodou vyplout. Pokud jde o ty hlavouny v prezidentském speciálu, ti si můžou klidně hrát do rána binokl v guvernéřském paláci. Dneska je rozhodující noc a my si nemůžeme dovolit ztrácet čas nějakými formalitami. Tak co říkáš?"

Bond se zamyslel. Projížděli předměstím Nassau po nábřeží kolem nahloučených chatrčí, které byly protipólem milionářských sídel. V životě už neuposlechl mnoho rozkazů, ale tentokrát šlo o odepření poslušnosti anglickému

ministerskému předsedovi a americkému prezidentovi — a to byla mocná dvojka. Jenže události nabraly překotný spád. M ho poslal do téhle oblasti, a ať už udělá cokoli, určitě ho podpoří, tak jako vždycky podporuje své lidi, i když by ho to mělo stát hlavu. „Souhlasím, Felixi," řekl Bond. „Když máme Rejnoka, zvládneme to sami. Nejdůležitější je zjistit, kdy se ty bomby dostanou na palubu Disca. K tomu bych měl jeden nápad. Může to vyjít, ale taky nemusí. Pro tu Vitaliovou to bude dost obtížné, ale pokusím se to s ní nějak vyřídit. Vysad' mě u hotelu a já se do toho hned pustím. Setkáme se tu v půl páté. Zavolám Harlingovi a zjistím, jestli nemá nějaké novinky týkající se Disca, a poprosím ho, aby ti zavolał nahoru k vysílačce, kdyby se něco dělo. Máš to vyřízené s tím letadlem? Výborně. Já se prozatím přidřím té Peta-cchiho identifikační známky. Takže se uvidíme."

Hotelovou halou Bond téměř proběhl. Když si bral u recepce klíč, předali mu telefonický vzkaz. Přečetl si ho ve výtahu. Byl od Domi-netty: „Rychle mi prosím zavolejte."

Ve svém pokoji si Bond nejprve objednal několikavrstvý sendvič a dvojitý bourbon s ledem a potom zavolał policejnímu komisaři. Disco za úsvitu načerpal plně nádrže a poté odplul zpět na kotviště u Palmyry. Před půl hodinou, přesně v půl druhé, byl z paluby spuštěn létající člun s Largem a ještě jedním mužem a vydal se směrem na východ. Když se to komisař dozvěděl z vysílačky od svých hlídek, spojil se s řidičí věží Windsor Field a požádal je, ať létající člun sledují radarem. Ten však letěl příliš nízko, ve výšce asi tři set stop, takže se jim ztratil mezi ostrůvky asi padesát mil na jihovýchod. Nic jiného se zatím nestalo, jen přístavní úřady byly upozorněny na to, aby kolem páté očekávaly připlutí americké ponorky Rejnok s jaderným pohonem. To bylo tak všechno. A co zjistil Bond?

Bond opatrně řekl, že na nějaké závěry je ještě příliš brzy, ale že operace je zřejmě v plném proudu. Mohly by hlídky okamžitě nahlásit, až uvidí létající člun, jak se vrací k Discu. Je to velmi důležité. A nesdělil by prosím komisař svá zjištění Felixi Leiterovi, který je právě na cestě k vysílačce? A nemohl by Bondovi opatřit jakékoli auto bez řidiče? Ano, landrover naprosto vyhovuje. Hlavně když má čtyři kola.

Potom Bond zavolał do Palmyry Dominettě. „Kde jste byl celé dopoledne, Jamesi?" vyčetla mu na úvod. Bylo to poprvé, co ho oslovila křestním jménem. „Chtěla bych si jet odpoledne zaplavat. Mám si totiž sbalit věci a večer být na palubě. Emilio tvrdí, že se ještě dneska vydáme za pokladem. Není to od něj hezké, že mě vezme s sebou? Ale je to velké tajemství, takže to nikomu neříkejte, prosím. Pokud jde o návrat, mluvil velice mlhavě. Říkal něco o Miami. Napadlo mě," zaváhala, „že byste už mohl být v New Yorku, až se sem vrátíme. Moc jsem si vás neužila. Včera večer jste odešel tak brzy. Proč vlastně?"

„Najednou mě rozbolela hlava. Myslím, že ze slunce. Měl jsem rušný den. Večer jsem vůbec nechtěl nikam jít. Ale dneska bych si šel zaplavat velice rád. Kam to bude?"

Podrobně mu popsala cestu na pláž asi míli od Palmyry. Vede k ní cesta z hlavní silnice a je tam chatrč s doškovou střechou. Nemůže se zmýlit. Ta pláž je lepší než tady u Palmyry. Dá se tam báječně potápět. A není tam samozřejmě tolik lidí. Patří nějakému švédskému milionáři, který už odjel. Kdy by tam mohl být? Když to stihne za půl hodiny, bude to skvělé. Budou mít víc času. Tedy na potápění.

Bondovi přinesli nápoj a sendvič. Pořádal je a hleděl do zdi. Předem s dívkou hluboce cítil, protože věděl, jak jí odpoledne zasáhne do života. Bude to velice nepříjemné — a jak příjemné to mohlo být. Vzpomněl si na jejich první setkání, na ten komický slamáček naražený až na nos, na bleděmodré stuh, které za ní vlály, jak spěchala po Bay Street. Ach Bože...

Bond si zabalil plavky do ručníku, oblékl si kalhoty a tmavomodrou košili z indické bavlny a přehodil si přes rameno pouzdro s Geigerovým počítacem. Podíval se na sebe do zrcadla. Vypadal jako běžný turista s fotoaparátem. Sáhł si do kapsy kalhot, aby se ujistil, jestli má identifikační náramek, vyšel z pokoje a zamířil k výtahu.

Landrover měl sice pneumatiky Dunlopillo, ale drsný makadam pobřežní silnice s četnými dírami a zatáčkami byl náročný na péra vozu a žhnoucí odpolední slunce bylo ubíjející. Když Bond sjel na písčitou cestu vedoucí mezi přesličníky, toužil jen skočit do moře a zůstat v něm. Chatrč na pláži vypadala, jako by ji postavil Robinson Crusoe. Byla ze spleteného bambusu a pandánu a převislá střecha z palmových došků skýtala trochu stínu. Uvnitř byly dvě pře-vlékací kabiny označené „JEHO" a „JEJ". V dámské kabině byla spora hromádka šatstva a bílé zámišové sandály. Bond se převlékl a vyšel na slunce. Malá pláž tvořila zářivý půlměsíc bílého písku, uzavřený po obou stranách skalisky. Dívku nebylo nikde vidět. Voda velmi brzy přecházela ze zelené v modrou. Bond se po několika krocích potopil z teplé svrchní vody do chladivých hloubek. Setrval tam co nejdéle a vychutnával si studené laskání vody na kůži a ve vlasech. Pak se vynořil a líně plaval na moře v očekávání, že odtud uvidí dívku, jak se potápí někde u skalisek. Nebylo však po ní ani památky a po deseti minutách se Bond vydal zpět na břeh. Vybral si místo, kde byl písek trochu tvrdší, lehl si na břicho a podložil si hlavu rukama.

Po několika minutách ho cosi přimělo otevřít oči. Uprostřed zátoky uviděl blížící se bublinky. Když se dostaly z modré vody do zelené, rozpoznal Bond žlutý válec bomby a záblesk potápěčských brýlí a vlající tmavé vlasy. Když dívka doplavala na mělčinu, nadzdvihla se na jednom lokti a posunula si brýle na čelo. „Tak už nechtě toho snění a pojdte mě zachránit," vyzvala ho příkře.

Bond vstal a popošel pár kroků, které ho od dívky dělily. „Neměla byste se potápět sama. Co se stalo? Chtěl vás poobědvat žralok?"

„Nechtě si těch hloupých vtipů. Mám v noze několik ostnů ježov-ky. Musíte mi je nějak vytáhnout. Nejdřív mi ale sundejte ten akvalung. S takovou zátěží by mě to při chůzi bolelo ještě víc." Ro-zepjala si přezku na břicho. „Teď to nadzdvihněte."

Bond poslechl a odnesl bombu do stínu stromů. Dívka zůstala sedět v mělké vodě a prohlížela si chodidlo pravé nohy. „Mám tam jenom dva," řekla. „Ale bude těžké je dostat ven."

Bond si klekl vedle ní. Dvě černé skvrnky blízko sebe byly asi uprostřed klenby. Vstal a podal jí ruku. „Pojďte, půjdeme do stínu. Bude to chvíli trvat. A nedošlápnete na tu nohu, jinak si je zatlačíte ještě hlouběji. Já vás ponesu."

Zasmála se. „Vy můj hrdino. No dobře. Ale neupust'te mě." Zdvihla obě ruce. Bond ji vzal jednou rukou pod koleno a druhou v podpaží. Dívka ho objala kolem krku. Bond ji lehce zdvihl. Chvilí zůstal stát ve šplouchající vodě a podíval se jí do tváře. V zářivých očích vyčetl souhlas. Sklonil hlavu a políbil ji na pootevřená čekající ústa. Měkké rty se k němu přimkly a po chvíli se pomalu odtáhly. „Neměl byste si vybírat odměnu předem," řekla téměř bezdeše.

„To byla jenom záloha." Bond jí pevně sevřel pravé ňadro a vyšel z vody na pláž do stínu přesličníků. Jemně ji položil na měkký písek. Sepjala si ruce za hlavou, aby se jí písek nedostal do mokrých vlasů, lehla si a přivřela víčka s tmavými hustými řasami.

Bond sklouzl pohledem na vzedmutá ňadra uvězněná v těsných košíčcích bikin. Cítil, že se přestává ovládat. „Obrát' se," řekl úsečně.

Dívka poslechla. Bond si k ní klekl a zdvihl ji pravou nohu. Spočinula v jeho dlani jako uvězněný ptáček. Oťel chodidlo od pisku a narovnal dívce prsty. Malé růžové polštářky byly jako poupata nějaké mnohokvěté rostliny. Přidržel jí prsty a přiložil ústa do míst, kde se rýsovaly ulomené konečky černých bodlin. Asi minutu usilovně sál. Když ucítil v ústech nepatrný úlomek jednoho ostnu, odtáhl ústa a vyplivl jej. „Trvalo by to strašně dlouho, kdybych se snažil vytáhnout ten druhý úplně bezbolestně," řekl. „Nemůžu ztrácet tolik času s jednou nohou. Jste připravena na trochu bolesti?"

Viděl, jak se jí v očekávání bolesti napjaly svaly na zadku. „Ano," řekla zasněně.

Bond co nejněžněji stiskl zuby kolem bodlin a usilovně sál. Dívka se snažila nohu vyprostit. Bond ustal a vyplivl několik úlomků. Stopy po jeho zubech na chodidle byly bílé a mezi nimi se ukázaly dvě krvavé tečky. Slízl je a pod kůži už nebylo vidět téměř žádné černé stopy. „To je poprvé, co jsem jedl ženu," řekl. „Chutná docela dobře."

Netrpělivě se zavrtěla, ale nic neřekla.

Bond věděl, jak moc jí to bolí. „Držte se skvěle, Domino," povzbudil ji. „Poslední sousto." Konejšivě ji políbil na chodidlo a zuby a rty se pustil do práce.

Zanedlouho vyplivl poslední úlomek ostnu. Řekl jí, že skončil, a jemně jí položil nohu. „Teď se vám do toho nesmí dostat písek. Odnesu vás do chatrče a obujete si sandály."

Dívka se obrátila. Černé vlasy měla vlhké slzami bolesti. Oťrela si je rukou. „Víte, že jste první chlap, který mě rozplakal?" podívala se na něj vážně. Zdvihla ruce na znamení, že se mu vzdává.

Bond se sklonil a zdvihl ji. Tentokrát ji nepolíbil. Odnesl ji ke dveřím chatrče. JEHO nebo JEJÍ? Rozhodl se pro JEHO. Jednou rukou shodil na zem svou košili i kalhoty. Potom ji opatrně postavil tak, že stála zraněnou nohou na košili. Objala ho kolem krku, zatímco on rozeplal jediný knoflík její podprsenky a povolil si tkaničky plavek. Pak z nich vystoupil a odkopl je stranou.

KAPITOLA 19 KDYŽ USTALO LÍBÁNÍ

Bond se zdvihl na lokti a podíval se pod sebe na nádherný obličej, pod očima a na spáncích zroseny potem. Na krku bylo vidět rychlý tep. Rysy tváře něžně změkly milováním. Zvlhlé řasy se otevřely a hnědé oči se odkudsi zdáli s neurčitou zvědavostí zahleděly na Bon-da. Pak se pomalu zaostřily a prohlížely si ho, jako by ho viděly poprvé.

„Promiň," řekl Bond. „Neměl jsem to dělat."

Jeho slova ji pobavila. Doličky po obou stranách úst se prohloubily. „Mluvíš jako dívka, která se poprvé milovala a teď má strach, že bude mít dítě. Budeš to muset říct mamince."

Bond se sklonil a políbil jí nejprve oba koutky úst a pak rozevřené rty. „Pojď si zaplavat," vyzval ji. „Potom ti musím něco říct." Vstal a podal jí ruce. Zdráhavě se jich chopila. Zdvihl ji a přitáhl k sobě. Přimkla se k němu. Věděla, že je v bezpečí. Rozpustile se na něj usmála a prostopášně se zavrtěla v jeho náručí. Bond ji k sobě prudce přitiskl, aby ji zarazil. Věděl, že jim zbývá už jen několik minut štěstí. „Nech toho, Domino," řekl. „A pojď, žádné oblečení nepotřebujeme. Písek už tvé noze neublíží. Já jsem jen předstíral, že je to vážné."

„Taky jsem předstírala, když jsem vylezla z moře. Ty ostny zas tak nebolely. A mohla jsem si je vytáhnout sama, kdybych chtěla. Jako to dělají rybáři. Víš jak?"

Bond se zasmál. „Ano, vím. A teď už pojď do vody." Políbil ji, poodstoupil a prohlédl si její tělo, aby si je vryl do paměti. Pak se prudce otočil, vběhl do moře a potopil se.

Když vyšel zpátky na břeh, dívka už byla venku z vody a oblékala se. Bond se osušil. Na její úsměvné poznámky odpovídal jednoslabičně. Nakonec si té změny v jeho chování všimla. „Co je to s tebou, Jamesi? Stalo se něco?"

„Ano, miláčku." Bond si natáhl kalhoty a uslyšel v kapse cinkání řetízku o mince. „Pojď ven," řekl. „Musím si s tebou promluvit."

Bond ji zavedl na druhou stranu chatrče, než byli předtím. Posta-vila se před něj a zkoumala jeho tvář ve snaze něco z ní vyčíst. Bond se jejímu pohledu vyhnul. Posadil se, rukama si objal kolena a zahleděl se na moře. Dominetta si sedla vedle něj, ale ne těsně k němu. „Ty mi teď chceš ublížit," řekla. „Je to proto, že odjíždíš pryč? Tak dělej. Když to provedeš rychle, nebudu brečet."

„Je to horší, než si myslíš, Domino," řekl. „Nejde o mě, ale o tvého bratra."

Bond vycítil, jak ztuhla. „Tak povídej," řekla tiše napjatým hlasem.

Bond vytáhl z kapsy náramek a mlčky jí ho podal.

Vzala si ho a sotva se na něj podívala. Nepatrně se od Bonda odvrátila. „Takže je mrtvý. Co se mu stalo?"

„Je to dost ošklivý příběh. Velkou roli v něm hraje tvůj přítel Largo. Jde o obrovské spiknutí. Já jsem tady z pověření své vlády, abych to všechno rozkrýl. Jsem opravdu tak trochu policista. Musím ti to říct a řeknu ti toho ještě víc, protože stovky a možná tisíce lidí zemřou, pokud mi nepomůžeš tomu zabránit. Musel jsem ti ukázat ten náramek a ublížit ti, abys mi věřila. Porušuju tím přísahu. Ať se stane cokoli, ať se rozhodneš jakkoli, věřím, že nikomu neprozradíš

to, co ti teď řeknu."

„Tak proto ses se mnou miloval — abys mě donutil dělat, co chceš. A teď mě vydíráš bratrovou smrtí." Procedila ta slova skrz zuby. Další už zašeptala. „Nenávidím tě, nenávidím tě, nenávidím tě."

„Tvého bratra zabil Largo," řekl Bond chladně a věcně. „Ne třeba osobně, ale určitě k tomu dal příkaz. Přijel jsem sem, abych ti to řekl. Jenže pak," zaváhal, „jsem tě uviděl a věděl jsem, že tě miluju a že tě chci. Měl jsem najít sílu potlačit to v sobě, ale nenašel jsem ji. Věděl jsem, zeje to teď, nebo možná nikdy. Bylo to ode mě přišerné. Jenže tys byla tak krásná a šťastná. Chtěl jsem to odložit. To je má jediná omluva." Bond se odmlčel. „A teď poslouchej, co ti musím říct. Zkus zapomenout na svou nenávist ke mně. Za chvíli pochopíš, že v tomhle obrovském komplotu neznaménáme nic." Nečekal na její vyjádření. Dopodrobna jí vyličil celý případ a vynechal jenom příplutí Rejnoka, jediný faktor, který by mohl Largovi pomoci a možná ho i přimět změnit plány. „Jak vidíš," zakončil své vyprávění, „nemůžeme nic dělat, dokud ty zbraně nebudou na palubě Disca. Do té doby má Largo dokonalé alibi jako hledač pokladu. Není nic, co by ho spojovalo s tím letadlem nebo s organizací SPECTRE. Kdybychom zasáhli teď, v tomto okamžiku, kdybychom pod nějakou záminkou loď zadrželi, nasadili na ni hlídku, zabránili jí v plavbě, znamenalo by to jen odklad jejich plánu. Jen Largo a jeho lidé vědí, kde jsou bomby ukryté. Kdyby pro ně letěli letadlem, budou udržovat radiové spojení s Discem. Kdyby se vyskytla jakákoli překážka, letadlo může nechat bomby na stávajícím místě, případně je shodit kamkoli do mělkých vod a vrátit se pro ně, až potíže pomínou. Mohli by dokonce stáhnout Disco z akce a kdykoli v budoucnu nasadit jinou loď nebo letadlo. Ústředí SPECTRE, ať už je kdekoli, bude informovat ministerského předsedu, že došlo ke změně plánu, a nebo se taky vůbec nevyjádřit. Pak by možná za několik týdnů poslali další dopis, ale tentokrát by si zřejmě stanovili už jen čtyřicetihodinovou lhůtu k převzetí peněz. A my bychom na to museli přistoupit. Pokud nevíme, kde bomby jsou, je tu stálá hrozba. Chápeš to?"

„Ano. Takže co se musí udělat?" Měla chraplavý hlas a v očích se jí divoce blýskalo, když hleděla skrz Bonda kamsi do dále. Bond se dohadoval, že v té dále nevidí Larga jako velkého spiklence, ale jako vraha svého bratra.

„Musíme vědět, že ty bomby jsou již na palubě Disca. Na ničem jiném teď nezáleží. Teprve potom budeme moci udeřit. A máme na své straně jeden závažný faktor. Jsme si zcela jisti, že se Largo cítí bezpečný. Stále věří, že ten báječný plán, a on báječný je, běží přesně tak, jak má. A v tom je naše výhoda a jediná výhoda."

„A jak jistě, že jsou ty bomby na palubě?"

„Musíš nám to říct."

„Dobře," řekla bezvýrazně. „Ale jak to zjistím já? A jak ti to dám vědět? Ten člověk není blázen. Bláznivě si počíná jen tehdy, když chce milenku." Z jejího hlasu bylo cítit pohrdání. „Ti lidé si vybrali špatně. Largo nedokáže žít bez ženy nablízku. To měli vědět."

„Kdy se máš dostavit na loď?"

„V pět. Vyzvednou si mě v Palmyře."

Bond se podíval na hodinky. „Teď jsou čtyři. Dám ti tenhle Geigerův počítač. Ovládání je snadné. Okamžitě ti prozradí, že jsou bomby na palubě. Jakmile to zjistíš, dáš světelný signál ze své kabiny — několikrát za sebou rozsvítíš a zhasneš. Budeme loď pozorovat. Hlídky nám to okamžitě nahlásí. Ty se pak počítače musíš okamžitě zbavit. Hoď ho do moře."

„To je hloupý plán," řekla pohrdavě. „Jako z nějaké pitomé knížky. Ve skutečném životě se neblíká v kabinách. Ne. Až tam ty bomby budou, vyjdu na palubu, abych se ukázala tvým lidem. To je zcela přirozené chování. Dokud tam bomby nebudou, zůstanu v kabině."

„Tak dobře, ať je po tvém. Ale uděláš to?"

„Samozřejmě. Budu se muset držet, abych Larga nezabila, až ho uvidím. Ale mám jednu podmínku. Až ho dostaneš, postaráš se, aby byl zabit." Myslela to naprosto vážně. Podívala se na něj zcela věcně, jako by si u něj rezervovala místo ve vlaku.

„Pochybuju, že k tomu dojde. Řekl bych, že všichni muži na palubě dostanou doživotí."

Zamyslela se nad tím. „Dobře. To bude stačit. To je horší než smrt. A teď mi ukaž, jak se s tím přístrojem zachází."

Vstala a popošla několik kroků na pláž. Náhle jako by si na něco vzpomněla. Sklopila pohled k náramku, který stále držela v ruce. Sešla až k moři a chvíli pozorovala poklidnou hladinu. Řekla něco, čemu Bond nerozuměl. Pak se zaklonila a vši silou mrštila řetízky do moře. Blýskl se ve slunci a šplouchl do vody. Pozorovala šířící se kruhy, a když se rozbité zrcadlo opět zacelilo, obrátila se a s nepatrným kulháním se vracela, zanechávajíc za sebou nestejně hluboké stopy. Bond ji seznámil s obsluhou přístroje. Upustil od náramkového indikátoru a řekl jí, ať se řídí pouze zvukovým signálem. „Měl by se ozvat kdekoli na lodi, ale nejlepší je to pochopitelně u nákladového prostoru, jestli se dostaneš do jeho blízkosti. Můžeš říct, že si chceš udělat snímek z mezinástavbové paluby na zádi, nebo si vymyslí něco jiného. Ten přístroj vypadá jako Rolleiflex. Má to i čočky, dokonce i spoušť. Jen v tom není film. Mohla bys říct, že si chceš na rozloučenou vyfotografovat Nassau a jachtu, ne?"

„Ano." Až dosud poslouchala pozorně, ale teď jako by jí myšlenky ulétly jinam. Váhavě natáhla ruku a dotkla se Bonda. Pak nechala ruku poklesnout. Vzhledla k němu a vzápětí odvrátila pohled. „To, co jsem říkala," zašeptala plaše, „to o té nenávisti, to není pravda. Nic jsem nechápala — a jak jsem taky mohla? Vždyť je to přišerné. Pořád nemůžu tak docela uvěřit tomu, že Largo s tím má něco společného. Na Capri jsme byli milenci. Je to hezký chlap. Všechny ho chtěly. Lákalo mě získat ho před všemi těmi přitažlivými ženami. Pak mi řekl o jachtě a o tom výletu za pokladem. Připadalo mi to jako v pohádce. Samozřejmě jsem chtěla jet. Kdo by taky nechtěl? Na oplátku jsem byla svolná dělat to, co jsem dělala musela." Podívala se na něj a sklopila oči. „Promiň, ale tak to prostě bylo. Když jsme dopluli do Nassau a on mě držel na pobřeží, mimo jachtu, překvapilo mě to, ale nijak se mě to nedotklo. Bahamy jsou nádherné. Měla jsem pořád co dělat. Ale to, co jsi mi řekl, leccos vysvětluje. Nikdy mě nepustili do té kabiny s vysílačkou. Posádka se se mnou ne bavila. Dívali se na mě jako na někoho, kdo je na palubě nežádoucí. S Largem měli podivné vztahy, jednali s

ním jako rovní s rovným, ne jako námezdní síly. A byli to tvrdí chlapi a mnohem vzdělanější, než jsou normální námořníci. To všechno zapadá do tvého příběhu. Taky si vzpomínám, jak byl Largo asi týden před minulým čtvrtkem strašně nervózní a podrážděný. Byli jsme unaveni jeden druhým. Nic jsem s tím nedělala. Dokonce jsem si plánovala, že odletím domů sama. V posledních několika dnech se ale jeho chování ke mně zlepšilo, a když mi řekl, abych se sbalila a dneska večer přišla na palubu, nijak jsem se tomu nevzpírala. Samozřejmě jsem byla vzrušená tím hledáním pokladu. Jenže potom," zabloudila pohledem na moře, „jsi do toho vstoupil ty. A po tom, co se stalo dneska odpoledne, jsem chtěla Largovi říct, že nikam nepojedu. Byla jsem rozhodnutá zůstat tady, počkat na tebe a odjet s tebou." Poprvé se mu podívala přímo a dlouze do očí. „Dovolil bys mi to?"

Bond natáhl ruku a pohládl ji po tváři. „Samozřejmě."

„Ale co bude teď? Kdy tě zase uvidím?"

Téhle otázky se Bond obával. Tím, že ji poslal na palubu s Geigerovým počítacem, ji vystavil dvojímu nebezpečí. Kdyby ji Largo prohlédl, okamžitě by ji zabil. A kdyby došlo k pronásledování, Rejnok by potopil Disco střelou nebo torpédem, nejspíš bez varování. Bond si ta rizika dobře uvědomoval, ale vypudil je z mysli a dál šije nepřipouštěl.

„Jakmile to skončí," řekl, „najdu si tě. Teď ti však hrozí nebezpečí a ty to dobře víš. Chceš to i přesto udělat?"

Podívala se na hodinky. „Je půl páté," řekla. „Musím jít. Nechoď se mnou k autu. Polib mě a zůstaň tady. Nedělej si se mnou starosti. Podaří se mi to. A když ne, vrazím mu aspoň dýku do zad. Pojď."

Za několik minut už Bond slyšel startovat motor MG. Počkal, dokud jeho zvuk neumlkl v dáli, došel k landroveru a vydal se stejným směrem.

Asi po mili cesty si všiml, že mezi dvěma bílými obelisky u vjezdu k Palmyře se ve vzduchu dosud vznášejí zvržený prach. Musel se usmát náhlému puzení zajet tam a zabránit jí v odchodu na jachtu. Co ho to probouhá napadlo? Zrychlil a uháněl po silnici k Old Fort Point, kde měla být v garáži opuštěné vily policejní hlídka. Byla tam. Jeden policista si v plátěné židli četl knížku, druhý seděl u da-lekohledu na trojnožce, jímž mezerou v žaluziích bočního okna sledoval Disco. Na podlaze vedle sebe měl zelenou policejní vysílačku. Bond je seznámil s nejnovějším vývojem události a spojil se vysílačkou s policejním komisařem. Ten mu předal dva vzkazy od Leitera. V Palmyře nic nezjistil, jen jedna služebná mu řekla, že dívčina zavazadla odvezli odpoledne na Disco. Ve stodole byla jen loď se skleněným dnem a šlapadlo, od něhož byly ony stopy, které viděli z letadla. Druhý vzkaz říkal, že Rejnok¹⁾ očekáván za dvacet minut. Bond by měl přijít za Leitem do přístaviště prince George, kde má ponorka zakotvit.

Rejnok, který připlul za přísných bezpečnostních opatření, neměl nic ze stíhlé elegance běžných ponorek. Byl strohý, tlustý a ošklivý. Vypadal jako baňatá kovová okurka. Opuchlý nos měl zakrytý plach-tovinou, která měla před Nassavany utajit radarový snímač. Vůbec nevypadal na rychlou loď, i když Leiter tvrdil, že pod vodou dokáže vyvinout rychlost čtyřiceti uzlů. „Ale to ti neřeknou, Jamesi. To je utajovaná skutečnost. Až se dostaneme na palubu, zřejmě zjistíme, že tajné jsou i noviny v odpadkových koších. Schválně sleduj ty chlapce od námořnictva. Dneska jsou tak mlčenliví, že i řihnutí považují za bezpečnostní riziko."

„Coještěonívíš?"

„Tohle kapitánovi neřekneme, ale v CIA jsme byli pochopitelně seznámeni se základními technickými údaji atomových ponorek, abychom mohli říct agentům, po čem se dívat, a správně pochopit jejich hlášení. Tahle loď patří do třídy George Washington, má výtlač asi čtyři tisíce tun, kolem sta členů posádky, stojí asi sto milionů dolarů. Může plout tak dlouho a daleko, dokud jaderný reaktor nepotřebuje doplnit palivo — to je zhruba každých sto tisíc mil. Jestli je vyzbrojena stejně jako George Washington, bude mít šestnáct vertikálních šacht ve dvou řadách po osmi na rakety Polaris s pohonem na pevné palivo a doletem kolem dvanácti set mil. Námořníci říkají těm šachtám hlavní Sherwoodský les, protože jsou zeleně natřeny a vypadají jako silné kmeny vzrostlých stromů. Rakety Polaris se odpalují pod hladinou. Ponorka se zastaví a zůstane nehybně stát na místě. Rakety díky vlastnímu radiovému zaměřování a sledování hvězd speciálním periskopem zaznamenávají přesnou polohu po- norky. Všechny tyto údaje přejímají automaticky. Když raketovv důstojník stiskne spoušť, střela je odpálena stlačeným vzduchem Jakmile prorazí hladinu, zažehne se pevné palivo, které ji donese k cíli. Děsná zbraň, když se nad tím člověk zamyslí. Představ si že jich pár odpálí z moře na jakékoli hlavní město na světě a udělají z něj hromadu trosek. Zatím jich máme šest a budeme jich mít víc Podle mě je to dobrý odstrašovací prostředek. Nikdy nevíš, kdy a kde jsou. To není jako letecké nebo raketové základny, které si můžeš zjistit a smést je první vlnou raket."

„On už někdo najde způsob, jak je vysledovat," odušil Bond suše. „Možná by takovou ponorku dokázala zničit atomová hlubinná bomba, kterou by odpálila tlaková vlna. Ale mají na palubě něco menšího, než tyhle střely? Pokud budeme muset zničit Disco, co k tomu použijeme?"

„Na přidi je šest torpédometů a řekl bych, že tam bude i něco menšího — kulomety a podobně. Potíž bude přimět velitele, aby je použil. Určitě nebude chtít střilet na neozbrojenou jachtu na rozkaz dvou civilů, z nichž jeden je navíc Anglán. Doufám, že jeho rozkazy z ministerstva námořnictva jsou stejně přesné jako ty moje a tvoje."

Velká ponorka se s mírným nárazem zastavila v přístavišti. Námořníci vyhodili lana a spustili hliníkový můstek. Z davu přihlížejících, zadržovaného policejním kordonem, se ozval přerývaný jásot. „A je tady," řekl Leiter. „Moc dobře to nezačíná. Není tu nikdo v čepici, kdo by zasalutoval důstojníkům. Takže se aspoň ukloníme."

KAPITOLA 20 ČAS ROZHODNUTÍ

Vnitřek ponorky byl neuvěřitelně prostorný a vcházelo se po schodišti, nikoli po žebříku. Byl tam naprostý pořádek a stěny byly vymalovány dvěma odstíny zeleně. Jejich až nemocniční strohost oživovaly pestré podélné pruhy proměnné tloušťky. Vedení velitelem hlídky, asi osmadvacetiletým mladíkem, sešli o dvě paluby níže. Vzduch (teplota 21°C, vlhkost 46%, prozradil jim důstojník) byl nádherně chladný. Na úpatí schodiště se jejich průvodce zastavil, otočil

se doleva a zaklepal na dveře s vizitkou „Velitel P. Pedersen, USN*“.

Kapitán vypadal asi na čtyřicet let. Měl hranatý skandinávský obličej a černé prošedivělé vlasy ostříhané na ježka. Z mazaných očí se dal vyčíst smysl pro humor, ale ústa a brada vyhlížely nebezpečně. Seděl za úhledně uspořádaným kovovým psacím stolem a kouřil dýmku. Před ním stál prázdný šálek od kávy a spojařský zápisník, do něhož si právě něco poznamenával. Vstal, potřásl jim rukama a pokynul k dvěma židlím před svým stolem. Pak se obrátil k veliteli hlídky. „Nechtě nám poslat kávu, Stanton, prosím, budete tak laskav?“ Odrhl z bloku horní list a podal ho přes stůl. „Velice naléhavě.“

Posadil se. „Nuže, pánové, vítejte na palubě. Komandéře Bonde, je mi potěšením mít zde návštěvou příslušníka Královského námořnictva. Už jste někdy byl v ponorce?“

„Byl,“ odpověděl Bond, „ale jenom jako lodní důstojník dozírající na zboží. Byl jsem už u zpravodajské služby a sloužil jsem ve zvláštní pobočce záložních dobrovolníků Královského námořnictva. Námořník na baterky.“

Kapitán se zasmál. „To je dobré. A vy, pane Leitere?“

„Ne, kapitáne. Ale kdysi jsem míval svou vlastní. Ovládala se takovou gumovou baňkou s trubičkou. Potíž byla v tom, že mi nikdy nedovolili napustit si do vany tolik vody, abych viděl, co opravdu dokáže.“

„To mi připomíná ministerstvo námořnictva. Ti mi také nedovolí vyzkoušet si tuhle loď naplno. S výjimkou zkušebních plaveb. Pokaždé, když ji trochu popoženu, ručička překročí tu zatracenou červenou čárku, kterou tam nějaký nepřející mizera namaloval. Takže pánové,“ kapitán se podíval na Leitera, „o co jde? Od války v Koreji jsem nezažil takovou záplavu přísně tajných a velice naléhavých depeší. Ta poslední byla od vrchního velitele námořnictva. Osobně. Stálo v ní, že až do příjezdu admirála Carlsona dnes večer v devatenáct nula nula podléhám vašim rozkazům, nebo, v případě vaší smrti nebo neschopnosti, rozkazům komandéra Bonda. Tak co je? Co se děje? Víím jenom tolik, že na všech depeších stálo ‚Operace Thunderball‘. Co je to za operaci?“

Bond si kapitána Pedersena okamžitě oblíbil. Líbila se mu jeho nenucenost a smysl pro humor a vůbec — vybavila se mu stará námořnická fráze — střih jeho kosatky. Pozoroval ten klidný, dobře nalaďený obličej, zatímco Leiter se ve svém vyprávění dostal až k odletu Largová létajícího člunu a k pokynům, které dal Bond Do-minettě Vitaliové.

Přes Leiterův hlas k nim doléhala směsice tichých zvuků — vysoký tón běžícího generátoru, který překrývala tlumená reprodukováná hudba — Ink Spots zpívali „Mám rád kávu, mám rád čaj“. V reproduktoru nad kapitánovou hlavou to občas zapraskalo a ozvalo se nezřetelné „Roberts veliteli lodi“, nebo „Lodní inženýr potřebuje Oppenshaw“, nebo „Modrý tým oddělení F“. Odkudsi se také každé dvě minuty ozval sykot a klokot nějakého čerpadla. Bond si připadal jako v jednoduchém mozku nějakého robota, který pracoval na základě hydraulických a elektrických impulsů a občasné pobídky svého lidského pána.

Po deseti minutách se kapitán Pedersen pohodlně opřel. Sáhl po dýmce a začal ji nepřítomně nacípávat. „To je tedy příběh,“ řekl a usmál se. „Zvláštní je, že i kdybych neměl ty depeše z ministerstva, věřil bych mu. Vždycky jsem si myslel, že k něčemu takovému jednou dojde. Kručiná! Vezu všechny ty střely a velím jaderné ponorce, ale to ještě neznamená, že mě celá ta záležitost neděsí. Mám ženu a dvě děti, to mi taky moc nepřidává. Tyhle atomové zbraně jsou po čertech nebezpečné. Každý z těch malých písčitých ostrůvků kolem by mohl držet v šachu celé Spojené státy, kdyby měl jedinou mou střelu, namířenou na Miami. A já, Peter Pedersen, osmatřicet let, možná duševně zdravý, ale možná taky ne, jich s sebou vláčím šestnáct — dost na téměř úplné zničení Anglie. Nicméně,“ položil ruce na psací stůl, „to všechno jen tak mimochodem. Stojíme tu před takovým malým problémem, malým, ale celosvětovým. Takže co budeme dělat? Jak jsem pochopil, vy si pánové myslíte, že ten Largo se každou chvíli vrátí v tom létajícím člunu i s bombami. Jestli je má, a podle toho, co jste mi řekli, neberu tu možnost na lehkou váhu ta dívka nám to dá vědět. Pak jeho loď zadržíme nebo ji vyhodíme do povětří, ne? Ale co budeme dělat, pokud bomby nebudou na palubě nebo z nějakého důvodu nedostaneme od té dívky signál?“

„Budeme ho sledovat,“ odpověděl Bond tiše. „Pověsíme se na něj až do vypršení časové lhůty, a to je zhruba za čtyřadvacet hodin. Nic víc dělat nemůžeme, abychom se nevystavili právnímu postihu. Až vyprší lhůta, můžeme vrátit celý problém našim vládám, aby rozhodly, jak naložit s Discem, s potopeným letadlem a se vším tím ostatním. To už však může nějaký nenápadný človíček v motorovém člunu položit jednu z těch bomb u amerického pobřeží a vyhodit Miami do vzduchu. Nebo udělají ten velký třesk kdekoli jinde na světě. Měli dost času na to vyzvednout bomby a dopravit je letadlem tisíce mil odsud. To by bylo velice zlé a znamenalo by to, že jsme to zpackali. V této chvíli jsme však v postavení detektiva sledujícího muže, který se chystá spáchat vraždu. Ten detektiv ani neví, jestli ten chlap má zbraň nebo ne. Může ho jen sledovat a čekat, dokud zbraň nevytáhne z kapsy a nenamíří. Tehdy, a jedině tehdy ho může detektiv zastřelit nebo zatknout.“ Bond se obrátil k Leiterovi. „Je to tak, Felixi?“

„Tak nějak to vidím i já. A kapitáne, tady komandér Bond i já jsme si jisti, že Largo je náš člověk a že co chvíli vyrazí za svým cílem. Proto jsme vás přivolali. Vsadím se, že položí tu bombu v noci, a dneska je poslední noc, kterou na to má. Mimochodem, kapitáne, máte zatopeno pod kotlem, nebo jak se to říká u atomových ponorek?“

„Máme a do pěti minut můžeme vyplout.“ Kapitán zavrtěl hlavou. „Ale mám pro vás jednu špatnou zprávu, pánové. Nedovedu si představit, jak budeme sledovat Disco.“

„Jak to?“ podivil se Leiter. „Rychlost na to máte, ne?“ Uvědomil si, že výhružně mává svým hákem proti kapitánovi, a rychle si ho položil do klína.

Kapitán se usmál. „Jistě. Na přímé trati bychom si mohli směle zazávodit, ale vy si pánové zřejmě neuvědomujete navigační rizika v téhle části oceánu.“ Ukázal na mapu Britské admirality na stěně, podívejte se. Už jste někdy viděli mapu s tolika číslicemi? Vypadá jako rozhrabané mraveniště. Číslice udávají hloubku a já vám řeknu, pánové, že pokud se Disco nebude držet v některém hlubším plavebním koridoru — Jazyku oceánu, Severozápadním Providenč-ním nebo Severovýchodním, máme po ptákách. Všude jinde v téhle oblasti“ — ukázal rukou — „to sice na mapě může vypadat jako stejná modrá barva, ale vy oba po tom výletu v té huse* zatraceně dobře víte, že stejná není. Skoro všude jsou

tam písčiny a mělčiny tak od tří do deseti sáhů hloubky. I kdybych se zbláznil a zatoužil po hezkém pohodlném zaměstnání na souši, plul bych na hladině při hloubce deseti sáhů — a to bych musel podplatit navigátora a zamezit posádce v přístupu k sonaru. Ale i kdybychom našli na mapě trasu, po níž bychom na takovéhle hloubce mohli plout, musíme mít na paměti, že je to stará mapa a že se ty mělčiny za padesát let od jejího vzniku trochu přesypaly. Pak tu hraje roli příliv a odliv a taky drobnější koralové útvary, které nám sonar neodhalí a my pak už jen uslyšíme jejich náraz na trup nebo lodní šroub." Kapitán se obrátil zpět ke svému stolu. „Ne, pánové. Ta italská loď byla vybraná zatraceně dobře. S tím křídlem možná nepotřebuje víc než sáh. Jestli se rozhodne plout po mělčině, nemáme šanci. To je naprosto jisté." Kapitán se podíval z jednoho na druhého. „Chcete, abych zavolal na ministerstvo námořnictva a požádal je, ať sem z Fort Lau-derdale pošlou bojové bombardéry — ty by je mohly sledovat."

Oba muži se na sebe podívali. „Určitě nebude svítit," řekl Bond. „V noci by měli s jejím sledováním velké potíže. Co říkáš, Felixi? Možná bychom je raději měli zavolat, i kdyby jen hlídkovaly u amerického pobřeží. A potom, pokud kapitán bude svolný, bychom vyrazili Severozápadním plavebním koridorem — tedy pokud Disco vypluje — a vsadili na to, že cílem číslo 1 je Bahamská raketová základna."

Felix Leiter si prohrábl levou rukou kšticí slámových vlasů. „Kru-cinál," řekl hněvivě, „no dobře, tak asi ano. Stejně už vypadáme jako pitomci, když jsme povolali na scénu Rejnoka. Co je to jedna letka bombardérů? Jasně. Museli jsme přece vsadit na své tušení, zeje to Largo a Disco. Teď bychom měli dát s kapitánem hlavy dohromady a odeslat depeši, která by nevypadala příliš pitomě — a kopii CIA a tvému šéfovi. Jak by sis ji představoval?"

„Admiralita pro M, označení Operace Thunderball." Bond si přejel rukou po obličejí. „Bože, to bude poprask." Podíval se na velké kovové nástěnné hodiny. „Šest. Takže v Londýně je půlnoc. Oblíbená doba na přijímání podobných depeší."

„Velitel hlídky kapitánovi," ozvalo se z reproduktoru na stropě, tentokrát mnohem zřetelněji. „Je tu policista s naléhavým vzkazem pro komandéra Bonda." Kapitán stiskl tlačítko a promluvil do mikrofonu. „Přiveďte ho dolů."

Odvažte lana. Všichni ať se připraví k vyplutí." Kapitán počkal na potvrzení, pustil tlačítko a usmál se na ně. „Jak se jmenuje ta dívka?" zeptal se Bonda. „Domino? No tak, Domino, ozvi se nám."

Dveře se otevřely. Vešel policista s čepicí v ruce, postavil se do pozoru a napřáhl nataženou ruku. Bond si od něj vzal žlutohnědou obálku označenou jako „Služební záležitost" a otevřel ji. Přelétl očima tužkou psaný vzkaz, podepsaný policejním komisařem. Bez-výrazně ho přečetl nahlas:

„Létající člun dorazil v 17,30 a byl vyzdvižen na palubu. Disco vyplul plnou rychlostí v 17,55 v severozápadním kursu. Dívka se od svého vstupu na loď na palubě neobjevila."

Bond si od kapitána půjčil prázdný formulář a napsal:

REJNOK SE POKUSÍ O SLEDOVÁNÍ SEVEROZÁPADNÍM PROVIDENCNÍM PLAVEBNÍM KORIDOREM STOP PRES MINISTERSTVO NÁMOŘNICTVA JSME POŽÁDALI O VYSLÁNÍ LETKY BOJOVÝCH BOMBARDÉRŮ KTERÁ BY MELA OPEROVAT V OKRUHU DVOU SET MIL OD FLORID-SKEHO POBŘEZÍ STOP REJNOK BUDE VE SPOJENÍ PRES ŘÍZENÍ LETOVÉHO PROVOZU NA WINDSOR FIELD STOP MINISTERSTVO NÁMOŘNICTVA A ADMIRALITA BYLY INFORMOVANÝ STOP PROSÍM INFORMUJTE GUVERNÉRA A TAKÉ ADMIRÁLA CARSONA A BRIGADNÍHO GENERÁLA FAIRCHILDA AZ PŘIJEDOU.

Bond depeši podepsal a podal ji kapitánovi, který ji také podepsal, stejně jako po něm Leiter. Bond ji vložil do obálky, kterou podal policistovi. Ten se elegantně otočil na podpatku a oddal se těžkým botách.

Když se za ním zavřely dveře, kapitán stiskl tlačítko intercomu. Vydal rozkaz k vyplutí na hladině v severním kursu při rychlosti deseti uzlů. Po krátkém tichu se ozvala z nitra lodi znět zvuků — píšťalky bocmanů, vysoké mechanické kvílení, dupot utíkajících nohou. Ponorka se mírně chvěla. „Tak to bychom měli, pánové," řekl kapitán tiše. „Rád bych pronásledoval kořist trochu méně divokou, ale důkladnější. Ale i tak to pro vás rád udělám. Bohužel jsme nedostali ten signál."

Bond už však jeho slova vnímal jen zpola. Ustaraně přemýšlel o významu komisařova vzkazu a dělal si starosti o Dominettu. Vypadalo to zle. Buď nepřivezli bomby, nebo alespoň jednu bombu, a v tom případě byla mobilizace Rejnoka a bojových bombardérů naprosto nesmyslná a sotva ospravedlnitelná získanými důkazy. Bylo docela dobře možné, že poškozený vindicator a nezvěstné bomby byly dílem nějaké zcela jiné skupiny a že zatímco sledovali Disco, SPECTRE měl volné pole působnosti. Bondovy instinkty však odmítaly tuto možnost připustit. Largo měl naprosto dokonalé krytí a byl v každém ohledu nenapadnutelný. To samo o sobě budilo Bondovo podezření. Tak obrovské a směle spiknutí vyžadovalo neprůstředelné krytí, vypracované do nejmenších podrobností. Largo se mohl vypravit za pokladem, mohl na poslední chvíli poslat na průzkum létající člun, aby si zjistil, zda v okolí nejsou například nějaké rybářské lodě — to všechno mu jeho plán umožňoval. Nebo mohl odplout, aby položil bombu, nastavit časový spínač o několik hodin později, než byla stanovena lhůta, aby byl dostatek času na její objevení a zneškodnění, kdyby Anglie a Amerika na poslední chvíli souhlasily se zaplacením výkupného, a uniknout dostatečně daleko z nebezpečné oblasti, a tím se vyhnout výbuchu a zajistit si alibi. Ale kde byla ta bomba? Přivezli ji v tom létajícím člunu a Domino byla z nějakého důvodu neschopná vyjít na palubu a dát jim signál? Nebo ji vyzvednou teprve po cestě k cílové oblasti? Západní kurs, který je patrně přivede do Severozápadního plavebního koridoru a do kanálu u ostrova Berty odpovídal oběma těmto možnostem. Potopené letadlo leželo západním směrem, jižně od Bimin, stejně jako Miami a další možné cíle na americkém pobřeží. Nebo se po proplutí kanálem, tedy asi padesát mil západně od Nassau, může Disco prudce stočit na sever a dalších padesát mil plout v mělkých vodách, které by odradily případné pronásledovatele, a pak se dostat do Severozápadního Providenčního plavebního koridoru a namířit si to přímo k Velkým Bahám a k raketové základně.

Bond, sužovaný nerozhodností a obavami, že ze sebe s Leiterem dělají naprosté pitomce, se přinutil čelit jediné jistotě — že je společně s Leiterem a Rejnokem účastníkem šílené hazardní hry. Jestli je bomba na palubě Disca a jachta otočí

kurs na sever k Velkým Bahám a k raketové základně, pak by ji Rejnok uhánějící Severozápadním plavebním koridorem mohl včas zadržet.

Ale i kdyby tenhle hazard přes veškeré možnosti selhání vyšel, proč Domino nedala signál? Co se jí stalo?

KAPITOLA 21 S CITEM A VELMI POMALU

Disco jako temné torpédo zanechávající za sebou hlubokou zčeře-nou brázdou uháněl indigovým zrcadlem moře. Ve velkém salonu bylo ticho. Pronikalo sem jen temné dunění motorů a z příborníku se ozývalo tiché cinkání sklenic. Z bezpečnostních důvodů byla okna zajištěna bouřkovými okenicemi a jediným světlem uvnitř byla pra-voboční navigační svítlna zavěšená od stropu. Z jejího mdlého červeného světla vystupovalo dvacet tváří mužů rozesazených kolem dlouhého stolu. Jak se lucerna houpala, v rudých obličejích se mihotaly černé stíny a celá scéna působila jako obraz pekelného spiknutí.

V čele stolu seděl Largo. Obličej měl navzdory klimatizaci lesklý potem. Ticho přerušil jeho hlas, chraplavý napětím „Musím vám oznámit, že nastala mimořádná situace. Před hodinou našel číslo 17 slečnu Vitaliovou na mezinástavbové palubě. Stála tam a hrála si s fotoaparátem. Když ji číslo 17 mýjel, předstírala, že fotografuje Pal-myru, přestože měla přes objektiv bezpečnostní kryt. Číslo 17 pojal podezření a nahlásil mi to. Odvedl jsem šiji do své kabiny. Prala se se mnou. Její chování vzbudilo i mé podezření. Musel jsem ji násilně zkrotit. Vzal jsem jí ten fotografický přístroj a prohlédl ho." Largo se odmlčel. „Je v něm Geigerův počítač," pokračoval tiše. „Slečna Vitaliová odmítla mluvit. V pravý čas ji k tomu přinutím. Pak bude eliminována. Museli jsme vyplout. Přivodil jsem ji bezvědomí a bezpečně ji přivázal k jejímu lůžku. Svola jsem vás proto, abych vás s touto událostí seznámil. Číslo 2 už jsem ji nahlásil."

Largo zmlkl. Kolem stolu to podrážděně zašumělo. Číslo 14, jeden z Němců, procedil skrz zuby, „A pane číslo 1, co tomu říká číslo 2?"

„Říkal, že musíme pokračovat. Geigerovy počítače po nás pátrají v celém světě. Všechny tajné služby jsou v pohotovosti. Policie v Nassau má zřejmě rozkaz prověřovat radiaci u všech lodí v přístavu. Možná podplatili slečnu Vitaliovou, aby vzala počítač na palubu. Číslo 2 však tvrdí, že jakmile umístíme zbraň do cílové oblasti, není se čeho obávat. Prikázal jsem radistovi, ať sleduje, jestli mezi Nassau a Tichomořským pobřežím Spojených států nepropukne nějaký čilejší ruch. Zatím je však vše normální. Kdyby nás podezírali do Nassau by proudily depeše z Londýna i z Washingtonu. Nic takového se neděje, takže operace pokračuje podle plánu. Až se dostaneme dál na moře, zbavíme se olověného pouzdra zbraně. V tom pouzdře bude slečna Vitaliová."

Číslo 14 však trval na svém. „Ale nejdříve snad z té ženy dostanete pravdu, ne? Jakékoli podezření není dobré pro naše budoucí plány."

„Výslech začne hned po skončení této schůzky. Jestli chcete znát můj názor, tak ti dva muži, kteří včera přišli na palubu — Bond a Larkin — v tom můžou mít prsty. Můžou to být tajní agenti. Ten Larkin měl fotoaparát. Neprohlédl jsem si ho příliš pozorně, ale připadal mi podobný přístroji, který měla slečna Vitaliová. Dávám si za vinu, že jsem s těmi dvěma muži nebyl opatrnější. Byli však velice přesvědčiví. Při zítřejším návratu do Nassau musíme být obezřelí. Slečna Vitaliová spadla přes palubu. Podrobnosti domyslím. Budou nás vyšetřovat. Bude to otravné, ale nic víc. Našimi svědectvími nepohnou. Bude moudré použít mince, abychom měli alibi pro naši noční výpravu. Číslo 5, je stupeň eroze mincí uspokojivý?"

„Je přiměřený," odpověděl fyzik Kotze uvážlivě. „Budou je zkoumat, ale jen zběžně. Jsou to právě dublony a reály z počátku sedmáctého století. Mořská voda na zlato a stříbro příliš nepůsobí. Trochu jsem je naleptal kyselinou. Přirozeně budou muset být předány koronerovi a prohlášeny za součást nalezeného pokladu, jehož majitel je neznámý. K tomu ovšem musejí povolat skutečného odborníka. Nikdo na nás nebude naléhat, abychom prozradili místo nálezu. Můžeme jim udat hloubku — řekněme deset sáhů u blíže nespecifikovaného útesu. Nevidím způsob, jakým by mohli napadnout naše výpovědi. Za útesy je většinou hloubka. Slečna Vitaliová mohla mít potíže s akvalungem a někdo ji mohl zahlédnout v místech, kde nám sonar ukázal hloubku sto sáhů. Skutečně jsme se snažili ji odradit od účasti v hledání pokladu. Byla však výborná plavkyně a nechtěla si nechat ujít tak romantické dobrodružství." Číslo 5 rozhodil rukama. „Takové nehody se stávají často. Každoročně tak přijde o život mnoho lidí. Hledali jsme ji skutečně důkladně, ale byli tam žraloci. Přerušili jsme hledání pokladu a okamžitě jsme se vrátili do Nassau, abychom nehodu ohlásili." Číslo 5 rozhodně zavrtěl hlavou. „Nevidím jediný důvod k obavám. Primlouvám se však za co nejdůkladnější výslech." Číslo 5 zdvořile otočil hlavu k Largovi. „Znám jisté způsoby využití elektřiny. Lidské tělo jim neodolá. Kdybych mohl být nějak užitečný..."

Largův hlas byl stejně zdvořilý. Klidně se mohli bavit o lécích pro pacienta trpícího mořskou nemocí. „Děkuji. Mám přesvědčující prostředky, které se mi v minulosti vždycky osvědčily. Kdybych však narazil na mimořádnou zarputilost, samozřejmě bych vás zavolał." Largo přehlédł rudo-černé obličej. „A teď rychle probereme závěrečné podrobnosti."

Podíval se na hodinky. „Je přesně půlnoc. Ve tři hodiny vyjde měsíc. Svítat začne krátce po páté. Máme tedy dvě hodiny. Při současném kursu se dostaneme k přístavu West End z jihu. Je to normální přístupová cesta k ostrovům, a i kdyby nás na další plavbě k cílové oblasti zachytil radar z raketové základny, budou si myslet, že jsme jen jakási jachta, která se mírně odchýlila od kursu. Zakotvíme přesně ve tři hodiny a potápěči se vydají na půlmilovou cestu k úložišti. Vás patnáct, kteří se toho podle plánu zúčastníte, poplave v klínovité formaci. Kočár a sáně se střelou budou uprostřed. Formaci musíte udržovat, abyste nezabloudili. Modré světlo na mých zádech by vás mělo dostatečně vést, ale kdyby někdo přesto zabloudil, vrátí se na loď. Je to jasné? Vaší první povinností je dávat pozor na žraloky a barracudy. Znovu vám musím připomenout, že dostřel vašich zbraní sotva přesahuje dvacet stop a že rybu musíte zasáhnout do hlavy nebo těsně za ni. Když se někdo bude chystat střilet, musí upozornit svého souseda, který se také připraví ke střelbě, kdyby jí bylo zapotřebí. Měl by však stačit jeden výstřel, pokud kurare vydrží průchod šípů vodou.

Ale především," Largo rázně položil ruce na stůl, „nezapomeňte před střelbou odstranit ochranný kryt z hrotu." Largo zdvihl ruce. „Promiňte, že tyto body stále opa-kuju. Mnohokrát jsme nacvičovali v podobných podmínkách a já věřím, že všechno proběhne hladce. Podvodní terén však neznáme. Dexedrinové tabletky — všem účastníkům výpravy je rozdám po skončení schůzky — by vám měly zvýšit citlivost nervové soustavy, zajistit výdrž a dodat odvalu. Musíme však být připraveni na neočekávané události a vědět, jak si s nimi poradit. Někjaké další otázky?"

Před několika měsíci, ve stádiu plánování, varoval Blofeld Larga, že pokud vyvstanou nějaké potíže, dají se nejspíš očekávat od dvou Rusů, bývalých příslušníků SMĚŘŠ, čísel 10 a 11. „Komploty mají v krvi," prohlásil tehdy Blofeld. „Jsou nesmírně podezíraví. Tihle dva budou vždycky přemýšlet, jestli se nestali předmětem nějakého druhotného spiknutí — jestli nedostali tu nejnebezpečnější práci jestli nebudou nastrčeni policii, jestli je nechcete zabít a rozdělit si jejich podíly. Budou mít sklony donášet na své kolegy a stále budou mít nějaké výhrady vůči už schváleným plánům. Budou vás podezírat, že tyhle plány a způsoby jejich provedení byly zvoleny z nějakého důvodu, který před nimi tajíte. Jakmile však přijmou rozkazy, provedou je velice pečlivě a bez ohledu na osobní bezpečnost. Takoví muži jsou užiteční, ale pamatujte si, co jsem vám o nich řekl. Kdyby vyvstaly potíže, kdyby ti chlapi začali rozsívat v mužstvu nedůvěru, musíte jednat rychle a naprosto bezohledně. Do týmu nesmí proniknout nedůvěra a pochybnosti. To jsou vnitřní nepřátelé, kteří dokáží zničit i ten nejlepší a nejpodrobněji vypracovaný plán."

Slovo si vzal číslo 10, kdysi proslulý terorista ze SMĚŘŠ Strelík. Seděl po Largově levici, dvě místa od něj. Neobrátil se k Largovi, ale ke všem. „Soudruzi," řekl, „když tak přemyslím o zajímavých věcech, které nám sdělil číslo 1, tak si říkám, jak to bylo všechno výborně připraveno. Také si myslím, že tahle operace proběhne hladce a že určitě nebudeme muset odpálit druhou zbraň. Mám určitou dokumentaci o těchto ostrovech a v Jachtařově průvodci po Bahamách jsem se dočetl, že v okruhu několika mil od plánovaného místa uložení zbraně je velký nový hotel a taky černošské předměstí. Odhaduji proto, že výbuch první zbraně usmrtí kolem dvou tisíc osob. Dva tisíce osob v mé zemi není příliš mnoho a jejich smrti v porovnání se zničením té důležité raketové základny nebude v Sovětském svazu přikládána velká důležitost. Myslím, že na Západě to bude jiné a že smrt těch lidí a záchrana těch, co přežili, budou brány velice vážně a že povedou k okamžitému souhlasu s našimi podmínkami v zájmu záchrany cíle číslo 2 před zničením. Když je to takhle, soudruzi," jednotvárný hlas nepatrně ožil, „tak si říkám, že za nějakých čtyřiaadvacet hodin bude naše úsilí dovršeno a velká odměna bude na dosah. Takže, soudruzi," černé a červené stíny obličejů proměnily škrobený úsměv v temný úšklebek, „když máme na dosah tolik peněz, napadla mě taková nedůstojná myšlenka." (Largo vsunul ruku do kapsy u saka a odjistil malý Colt .25.) „A měl bych tady před svým ruským soudruhem, číslem 11, i před všemi ostatními pocit, že neplním dobře své povinnosti, kdybych se s nimi o tu myšlenku ne-podělil. Současně vás však prosím o shovívavost, kdybyste si mysleli, že jde o neodůvodněné podezření."

Všichni muži mlčeli, zlověstně mlčeli. Všichni byli tajnými agenty nebo konspirátory. Dokázali vycítit vzpouru, rozpoznat stín nadcházející neposlušnosti. Co číslo 10 ví? Co se chystá prozradit? Všichni se připravili na rozhodnutí, ke které straně se přidat. Largo nenápadně vytáhl zbraň z kapsy a přidržel si ji u stehna.

„Nastane okamžik," pokračoval číslo 10 a pozoroval tváře protějších mužů ve snaze odhadnout jejich reakce, „a nastane velice brzy, kdy patnáct z nás bude někde tam venku," mávl rukou ke stěně kabiny, „a nechá tu šest členů posádky a pět subagentů. Těch patnáct bude plavat ve tmě nejméně půl hodiny od lodi. A v tomhle okamžiku, soudruzi," z hlasu zazněla prohnálost, „co kdyby ti, co zůstali na palubě, odpluli s lodí pryč a nechali nás ve vodě?" Kolem stolu to zašumělo. Číslo 10 zdvihl ruku. „Vím, že je to směšná myšlenka, soudruzi, a vy si to určitě myslíte taky. Ale všichni jsme z jednoho těsta. Známe takové to nedůstojné nutkání, které přepadne i nejlepšího přítele a soudruha, když jsou v sázce takové peníze. A soudruzi, když nás bude patnáct pryč, o kolik víc peněz zůstane pro ty zbývající, kteří pak budou vyprávět číslu 2 o velkém boji se žraloky, v kterém jsme všichni podlehli?"

„Co tedy navrhuje, číslo 10?" zeptal se Largo tiše.

Číslo 10 se poprvé podíval doprava. Nemohl však vidět výraz v Largově pohledu. Rozpoznával jen černo-červený obličej. Tvrdošíjně pokračoval. „Navrhuji, aby z každé národní skupiny zůstal na palubě jeden muž, který by hájil její zájmy. To by omezilo počet potápěčů na deset. Ti, na které by pak zůstala nebezpečná práce, by ji však vykonali s mnohem větším nadšením, protože by věděli, že k ničemu, o čem jsem se tu zmínil, nemůže dojít."

„Na váš návrh mám velice krátkou a jednoduchou odpověď," číslo 10," řekl Largo zdvořile a nevzrušeně. Ocelový palec vyčnívající z jeho dlaně se rudě zablýskl. Tři kulky se zavrtaly do Rusovy hlavy tak rychle, že tři výstřely a tři jasné záblesky téměř splynuly v jeden. Číslo 10 zdvihl ochablé ruce dlaněmi dopředu, jako by do nich chtěl pochytyt další kulky, zavrával, narazil břichem na hranu stolu a pak padl dozadu a za praskotu dřevěné židle se sesul na podlahu. Largo si přiložil hlaveň k nosu a jemně ji očichal, jako by to byl flakónek parfému. V nastalém tichu přehlédln postupně obě řady obličejů. „Naše schůzka je u konce," řekl po chvíli tiše. „Ted' se prosím všichni vraťte do svých kabin a naposledy si zkontrolujte výstroj a výzbroj. V lodní kuchyni máte připravené jídlo. Každý má též povolenu jednu sklenici alkoholu. Pošlu dva členy posádky, aby se postarali o zesnulého. Děkuji vám."

Když Largo osaměl, vstal, protáhl se a mocně zív. Pak otevřel zásuvku příborníku a vyndal krabici doutníků Corona. Jeden si vybral a se znechuceným výrazem zapálil. Pak si vzal červený gumový zásobník na led, vyšel ze dveří a zamířil ke kabině Domino Vitaliové.

Zavřel je za sebou a zamkl. I zde visela od stropu červená svítlna. Pod ní ležela jako mořská hvězdice dívka s končetinami přivázanými v rozích pod matrací ke kovovému rámu jejího dvoj lůžka. Largo odložil zásobník s ledem na prádelník a vedle opatrně umístil doutník, aby jeho rozžhavená špička nepoškodila lak.

Dívka ho pozorovala a z pološera jí oči blýskaly červenými tečkami.

„Má drahá," oslovil ji Largo, „měl jsem z tvého těla veliké potěšení. Na oplátku ti budu muset způsobit velikou bolest, pokud mi neřekneš, kdo ti dal ten přístroj, který jsi přinesla na palubu. Tu bolest ti způsobím dvěma jednoduchými nástroji," zdvihl doutník a foukal na jeho špičku, dokud se nerozžhavila, „žárem doutníku a chladem ledových kostek.

Při vědecké aplikaci, kterou používám, přinutí tvůj hlas mluvit pravdu, až přestane křičet. Tak co si vybereš?" Z dívčina hlasu zazněla vražedná nenávisť. „Zabil jsi mi bratra," řekla, „a teď chceš zabít mě. Tak si to užij. Ty sám už jsi taky částečně mrtvý. Až bude umírat tvá druhá část, budu se modlit k Bohu, abys trpěl milionkrát víc než my oba dohromady."

Largo se chraplavě krátce zasmál. „Jak myslíš, má drahá," řekl. „Uvidíme, co to s tebou udělá. Budu postupovat s citem a velmi, velmi pomalu."

Sklonil se a zahákl prsty za výstřih košile a podprsenku. Pak velice pomalu, ale velkou silou, roztrhl obě části oblečení vejpůl, odhrnul je stranou a odhalil nahé tělo. Hlubavě si je prohlédl, odešel k prádelníku, kde si vzal doutník a zásobník ledu, vrátil se zpátky a pohodlně se usadil na okraji lůžka.

Pak potáhl z doutníku, oklepl popel na podlahu a sklonil se k dívce.

KAPITOLA 22 PRONÁSLEDOVATEL

V centrále Rejnoka panovalo naprosté ticho. Kapitán Pedersen stojící za mužem u sonaru prohodil přes rameno občasnou poznámku k Bondovi a Leiterovi, kteří seděli na židlích s plátěnými opěradly, stranou od hloubkoměrů a rychloměrů, jejichž kryté číselníky byly určeny jen očím navigátorů. Byli tři, seděli na židlích s aluminiovou konstrukcí a měkkým čalouněním z červené kůže a ovládali směrové kormidlo a páky předního a zadního hloubkového kormidla, jako by byli piloty dopravního letadla. Kapitán se odtrhl od sonaru a obrátil se k Bondovi s Leiterem. „Třicet sáhů a nejbližší ostrůvek leží asi míli západním směrem," řekl vesele. „Tímto kursem poplujeme až k ostrovu Grand Bahama. Rychlost máme dobrou. Pokud ji udržíme, čekají nás čtyři hodiny plavby. U Grand Bahama budeme asi hodinu před svítáním. Nechcete se najíst a trochu se vyspat? Teď se asi hodinu na radaru nic neukáže — pak se nám na obrazovce objeví souostroví Berry. Až se jim vzdálíme, vyvstane velká otázka. Odtrhne se od nich na obrazovce ten nejmenší ostrůvek a popluje severním kursem souběžně s námi? Pakliže ano, bude to Disco. A v tom případě se potopíme. Uslyšíte poplašné zvony, ale můžete se jen obrátit na druhý bok a spát dál. Dokud si nebudeme jisti, že jachta dosáhla své cílové oblasti, nemůžeme nic dělat. Pak se budeme muset znovu zamyslet." Kapitán zamířil ke schodišti. „Můžu vám ukázat cestu? Dávejte pozor na hlavy, u stropu vede potrubí. Tohle je část lodi, kde není moc prostoru."

Následovali ho chodbou do dobře osvětlené krémově vymalované jídelny s růžovými a zelenými stropními kazetami. Usadili se u jednoho umakartového stolu, stranou od důstojníků i mužstva, kteří si oba civilisty zvědavě prohlíželi. Kapitán neurčitě ukázal na stěny. „Je to trochu zněna oproti té běžné šedi bitevních lodí. Překvapilo by vás, kolik intelektuálů se podílí na konstrukci i konečné podobě lodi. Je to nutné, protože když je loď více než měsíc pod vodou, posádka musí být v duševní pohodě. Psychologové tvrdili, že tu nemůže být jen jedna barva, že lidské oko musí vidět kontrasty, jinak dochází k depresi. V téhle jídelně se na uzavřeném televizním okruhu promítají filmy, pořádají se zde turnaje v cribbage a hraje se bingo a bůhvíco ještě, aby se chlapi, co nemají službu, nezačali náhodou nudit. A všimněte si, že tu nejsou cítit žádné kuchyňské pachy nebo pach strojů. Po celé lodi jsou elektrostatické filtry."

Přistoupil k nim steward s jídelními lístky. „Tak se na to podíváme. Já si dám pečenou viržinskou šunku s pikantní červenou omáčkou, jablečný koláč se zmrzlinou a ledovou kávu. A stewarde, tím kečupem nešetřete." Obrátil se k Bondovi. „Jak vyplujem z přístavu, vždycky jsem při chuti. Víte, není to moře, co kapitán nesnáší. Je to země." Bond si objednal ztracená vejce s topinkou z žitného chleba a kávu. Byl kapitánovi vděčen za udržování nezávazného hovoru, ale on sám při chuti nebyl. Pociťoval velké vnitřní napětí, které se uvolní jen tehdy, až se na obrazovce radaru objeví Disco a s ním i vyhlídka na nějakou činnost. A na pozadí starostí o celou operaci mu vyvstávaly obavy spojené s dívkou. Učinil dobře, když jí toho tolik řekl? Zradila ho? Přistihli ji? Je ještě naživu? Vypil sklenici ledové vody a vypočetl si kapitánovo vysvětlení, jak je voda na ledové kostky destilována z mořské vody.

Nakonec ho začal rozčilovat veselý a bezstarostný kapitánův tón. „Promiňte, kapitáne," řekl, „ale mohl bych vás na okamžik přerušit a ujasnit si, co budeme dělat v případě, že u ostrova Grand Bahama dostihneme Disco? Někdo si nedokáže představit náš další postup. Měl bych určité představy, ale rád bych věděl, jestli ho chcete zadržet, nebo rovnou vyhodit do povětří."

Kapitán se na něj podíval. „Tohle bych tak trochu nechal na vás, chlapi. Ministerstvo námořnictva mi řeklo, že podléhám vašim rozkazům. Já jsem jenom šofér. Myslel, že mi řeknete, jaké máte úmysly, a já vám velice rád vyhovím, pokud to neohrozí mou loď—" usmál se — „tedy pokud ji to příliš neohrozí. Nakonec — jestli ministerstvo míní své pokyny vážně, a z vašich informací o téhle operaci soudím, že ano, pak se s jistým rizikem počítá. Jak už jsem vám říkal nahoře v centrále, potvrdili příjem naší depeše a plně schválili námi navržený postup. Nic víc nepotřebuju. A teď povídejte vy."

Přinesli jim jídlo. Bond se porýpal ve vejcích, odsunul talíř stranou, zapálil si cigaretu a podíval se na Leitera. „Nevím, cos vymyslel ty, Felixi, ale já to vidím následovně. Pokud ve čtyři ráno skutečně dostihneme Disco, který pluje v mělkých vodách kryt souostrovím Berry k pobřeží Grand Bahama, tak podle mě položí tu bombu někam co nejbliž k raketové základně. Studoval jsem mapy a myslím, že zakotví asi míli od břehu v hloubce deseti sáhů a pak dopraví bombu pod vodou ještě asi o půl míle blíž k cíli, položí ji v hloubce asi dvanácti stop, nastaví časový spínač a zmizí ke všem čertům. Za svítání už bude pryč, ztracen mezi jachtami, které proplovávají kolem West Endu. Přirozeně ho zachytí radar na raketové základně, ale bude jen jednou z jachtou z mnoha. Po položení bomby bude mít Largo ještě dvanáct hodin do vypršení časové lhůty. Za tu dobu se může dostat do Nassau, nebo dokonce dvakrát dále, když bude chtít. Já bych se vsadil, že se vrátí do Nassau s tou historkou

0 hledání pokladu a počká si na další rozkazy od SPECTRE." Bond se odmlčel. Vyhnul se Leiterovu pohledu. „Tedy pokud se mu nepodařilo dostat informace z té dívky."

„Krucí, já nevěřím, že promluvila," řekl Leiter přesvědčeně. „Je to tvrdá holka. A pokud ano? Largoví stačí hodit ji přes palubu s nějakou zátěží na krku a tvrdit, že jí při hledání pokladu selhal akvalung nebo něco podobného. Podle mě se taky vrátí do Nassau. Ta jeho historka je naprosto neprůstřelná."

„Komandéře Bonde," vmísil se do hovoru opět kapitán, „když tohle všechno ponecháme stranou a nahlédneme na to z čistě operačního hlediska, jak podle vás dostane tu bombu z lodi do cílové oblasti? Souhlasím s vámi, že blíže ke břehu s jachtou nemůže, protože by mohl mít potíže s pobřežní hlídkou z raketové základny. Vím z důvěrných informací, že tam mají hlídkový člun pro odhánění rybářů, když se chystají k raketovým zkouškám."

„Já vím naprosto jistě, k čemu jim slouží ty podpalubní prostory. Mají tam podvodní sáně a zřejmě i elektrické torpédo, které je táhne. Skupina potápěčů naloží bombu na sáně, dopraví ji na místo a vrátí se na loď. K čemu by jinak měli všechnu tu podmořskou výstroj?"

„Asi budete mít pravdu, komandéře," řekl kapitán zamyšleně. „Takže co chcete po mně?"

Bond se podíval kapitánovi do očí. „My ty lidi můžeme přistihnout v jednom jediném okamžiku. Kdybychom vyložili karty příliš brzy, Disco zmizí a možná jen po několika stech yardech vyhodí bomby v hloubce sta sáhů. My je můžeme dostat jedině tehdy, až jejich potápěči opustí loď a poplavou s bombou k místu položení. V té době se s nimi musí střetnout naši potápěči. S druhou bombou, pokud bude na palubě, si nemusíme dělat starosti. Potopíme jachtu i s ní."

Kapitán se podíval na svůj talíř. Úhledně urovnal příbor, přiložil k němu dezertní lžičku, vzal si sklenici se zbytkem ledové kávy a zakroužil jí, až zacinkal led. Pak sklenici odložil na stůl a podíval se napřed na Leitera a potom na Bonda. „Ta vaše teorie zní docela rozumně, komandéře," řekl zamyšleně. „Na palubě máme spoustu kyslíkových přístrojů. Mezi našimi muži je také deset nejlepších plavců z celé jaderné flotily. K boji však mají jen nože. Požádám, aby se přihlásili dobrovolníci." Na okamžik se odmlčel. „Kdo je povede?"

„Já," řekl Bond. „Potápění náhodou patří k mým koníčkům. Vím, na které ryby si mám dát pozor a kterých si nemusím všimati. Stručně proškolím vaše lidi."

„Nemysli si, že mě tu necháš pojídat viržinskou šunku," přerušil ho Leiter. „Na tohle si prostě dám ploutev," zdvihl svůj hák, „a kdykoli si to s tebou rozdám na půl míle, i s tou chromou nohou. To bys koukal, na co všechno člověk přijde, když mu něco ohryže ruku a on musí improvizovat. Doktoři tomu říkají kompenzace, jestlis to ještě neslyšel."

Kapitán se usmál a vstal. „No dobrá, dobrá. Než si to tu vy dva vyříkáte, půjdu promluvit rozhlasem k mužstvu. Pak se musíme podívat do map a zkontrolovat výstroj. Takže se nakonec nevyspíte. Dám vám dávku povzbuzujících pilulek. Budete je potřebovat." Zdvihl ruku na pozdrav a odešel z jídelny.

Leiter se obrátil k Bondovi. „Ty zatracený podvodníku, ty sis myslel, že svého starého kamaráda uložíš k ledu, co?"

Bože, to je ta tvoje anglánská proradnost! Pověsti o věrolomnosti Albionu nelžou."

Bond se zasmál. „A jak mám sakra vědět, že tě doktoři dali takhle dohromady? Netušil jsem, že bereš život tak vážně."

Zřejmě s tím svým hákem na maso dokážeš i pohladiť."

„To by ses divil," odušil Leiter bojovně, „když tohle položím nějaké dívce kolem krku, má to velice kladný vliv na její povolnost. Ale vraťme se k případu. V jaké formaci poplaveme? Nedaly by se z těch nožů nadělat harpuny? A jak poznáme v tom šeru pod vodou protivníka? Tuhle operaci musíme důkladně připravit. Pedersen je dobrý chlap a my si nemůžeme dovolit, aby některého z jeho lidí zabili kvůli nějaké naší pitomé chybě."

Z reproduktorů se ozval kapitánův hlas. „Prosím o pozornost. Mluví k vám váš kapitán. Je možné, že během této operace se setkáme s určitými riziky, s nimiž vás teď seznámím. Naše loď byla ministerstvem námořnictva vybrána k cvičení, které se podobá válečné operaci. To, co vám teď řeknu, je přísně tajné. Stalo se toto..."

Bonda, který usnul na kavalci pro důstojníky ve službě, vzbudil poplašný zvon. Vzápětí se z reproduktorů ozval kovový hlas: „Potápěči na svá místa. Potápěči na svá místa." Při posledních slovech se Bondův kavelec mírně naklonil a vzdálené vytí motorů změnilo tóninu. Bond se chmurně pousmál. Sklouzl z kavalce a zamířil do centrály. Felix Leiter už tam byl. Kapitán se odvrátil od map. „Měli jste zřejmě pravdu, pánové. Už jsme ji zachytili. Je asi pět mil před námi a dva dílce vpravo. Pluje rychlostí kolem třiceti uzlů. Žádná jiná loď by takovou rychlost neudržela. Nemá rozsvícená světla. Chcete se podívat periskopem? Je za ní docela slušná brázda. Měsíc ještě nesvíti, ale když trochu přivyknete tmě, uvidíte nejasnou světlou skvrnu."

Bond se sklonil k okulárům. Do minuty uviděl bílé pírkó na vzdutém obzoru. „Jaký má kurs?" zeptal se a odstoupil od periskopu.

„Stejný jako my — západní cíp ostrova. Půjdeme teď hlouběji a trochu zrychlíme. Sledujeme ji i sonarem, takže ji nemůžeme ztratit. Dostaneme se na její úroveň a trochu se jí přiblížíme. Podle meteorologické předpovědi se má v časných ranních hodinách zdvihnout lehký západní vítr. To nám pomůže. Moře by nemělo být moc klidné, až budeme vysazovat potápěče. Na hladině je pak vidět výstup každého chlapa. Tohle," obrátil se, „je poddůstojník Fallon. Bude velet našim potápěčům, pochopitelně na základě vašich rozkazů. Všichni špičkoví plavci se přihlásili jako dobrovolníci. Vybral jich devět. Zprostil jsem je všech služeb. Zřejmě byste se s nimi rádi seznámili, pánové. Budete si chtít pohovořit o akci. Řekl bych, že budete vyžadovat přísnou kázeň, dodržování domluvených rozpoznávacích znamení a tak dále. Výkonný seržant už vám hledá výzbroj." Kapitán se usmál. „U posádky vyškemral tučet vystře-lovacích nožů. Dalo mu to trochu práce, ale nakonec je přesvědčil, aby se jich vzdali. Zašpičatil je, zbrousil na téměř jehlové hroty a zasadil je do násad od smetáků. Předpokládám, že po vás bude chtít podepsat převzetí smetáků, aby neměl potíže se zásobovacím důstojníkem, až tohle všechno skončí. No tak dobře, ještě se uvidíme. Řekněte si, když budete něco potřebovat." Kapitán se obrátil zpět k mapám.

Bond s Leitem se nechali poddůstojníkem Fallonem odvést na nižší palubu do strojovny a opravářské dílny. Cestou procházeli místností s reaktorem. Reaktor, ekvivalent řízené atomové bomby, byl obscénní, po kolena vysoký přístroj pod bez tvarým olověným poklopem. Když ho míjeli, Leiter zašeptal Bondovi: „Ponorkový střední reaktor typu B na tekutý sodík." Ušklíbl se a pokřivoval se.

Bond reaktor zboku nakopl. „Předpotopní krám. Naše námořnictvo má typ C.“

Opravářská dílna byla dlouhá nízká místnost vybavená různými stroji. Skýtala zvláštní pohled. Na jednom jejím konci bylo pět opálených chlapů v plavkách, na druhém dva muži v šedých kombinézách, kteří v příšeří, pouze za svitu bodových lampiček, brousili čepele nožů, od nichž odletovaly malé roje modrých a oranžových jisker. Někteří plavci už své harpuny drželi. Po vzájemném představení si Bond jednu harpunu půjčil a prohlédl. Byla to smrtící zbraň s úzkou čepelí zakončenou ostrou špicí. Bond palcem přejel ostří a sáhl na hrot. Neodolala by mu ani žraloci kůže. Ale čím bude vyzbrojen nepřítel? Nepochybně pistolemi na kyslíčnick uhlíčitý. Bond se podíval na řadu usmívajících se opálených mužů. Určitě budou oběti, a bude jich možná hodně. Všechno musí směřovat k momentu překvapení. V hloubce dvaceti stop však budou jejich nahá těla v měsíčním světle zářit, jak opálená těla námořníků, tak bledší těla Bonda a Leitera. Bond se obrátil k poddůstojníkovi Fallonovi: „Předpokládám, že tu nemáte gumové potápěčské kombinézy?“ „Ale jistěže máme, komandéře. Musíme, do chladnějších vod.“ Fallon se usmál. „Neplujeme pořád jen pod palmami.“ „Budeme je všichni potřebovat. A můžete jim nechat namalovat na záda bílé nebo žluté číslice? Budeme tak mít lepší přehled, kdo je kdo.“

„Jistě, jistě. Fondo a Johnsonsone,“ zavolal na své muže, „jděte za zásobovacím poddůstojníkem a nafasujte gumové kombinézy pro celý tým. Brackene, vy zajděte do skladu pro barvu a namalujte na ně číslice. Stopu vysoké. Od jedničky do dvanáctky. Tak pohyb.“

Když byly lesklé černé kombinézy rozvěšené na zdi jako obrovští netopýři, svolal Bond celý tým. „Chlapi, chystáme se do obtížné podvodní bitvy. Zřejmě budou oběti. Nechce si to někdo rozmyslet?“ Námořníci se na něj jen usmáli. „No tak dobře. Takže čtvrt nebo půl míle poplaveme v hloubce deseti stop. Bude tam dost světla, protože už bude svítit měsíc a písek na dně je bílý, jen občas jsou na něm nějaké chaluhy. Poplaveme v trojúhelníkové formaci. Já jako číslo 1 budu na hrotu, za mnou poplave tady pan Leiter s číslem 2 a poddůstojník Fallon s číslem 3. Dál se bude formace rozšiřovat, jako když letí hejno hus. Pokud budete sledovat číslo před sebou, nikdo se nemůže ztratit. Dávejte te pozor na osamělé korálové útesy. Vyčetl jsem z mapy, že žádný souvislý útes tam není, jen ojedinělé shluky. Ryby v tu dobu už začínají žrát, takže dávejte pozor na ty velké. Nechtě je však na pokoji, pokud nezačnou být příliš dotěrné. V tom případě na ně útočte harpunami ve trojicích. Považuji však za velice nepravděpodobné, že by nás nějaká ryba napadla. Když se budeme držet pohromadě, budeme vypadat jako pěkně velká černá ryba, takže se nám radši zdaleka vyhnou. Dávejte pozor na ježovky a na hroty svých vlastních harpun. Držte je těsně pod čepelí a hrotem vzhůru. A především se chovejte tiše a nenápadně. Musíme se pokusit získat na svou stranu moment překvapení. Nepřítel má pistole na kyslíčnick uhlíčitý s dostřelem kolem dvaceti stop. Mají však velkou nevýhodu v pomalém znovunabíjení. Když na vás taková zbraň bude mířit, snažte se poskytnout jí co nejmenší terč, takže udržujte vodorovnou polohu. Nespouštějte nohy, abyste se jim nevystavovali celým tělem. Jakmile nepřítel vypálí, okamžitě na něj zaútočte harpunou. Stačí jediný zásah do hlavy nebo téměř do kterékoli části těla a váš muž to má spočítané. Zranění se musí postarat sami o sebe. Nemůžeme si dovolit lapiduchy s nosítky. Když utrpíte zranění, snažte se vycouvat z místa boje k nějakému korálu a odpočiňte si na něm, nebo doplavte na mělčinu. Pokud v sobě budete mít zapíchnutou harpunu, nesnažte se ji vytáhnout. Držte si ji v ráně, dokud se k vám někdo nedostane. Poddůstojník Fallon bude mít jednu signální světlici. Vypálí ji okamžitě po zahájení našeho útoku a váš kapitán dá okamžitě povel k vynoření a vypustí záchranný člun s ozbrojenou posádkou a lékařem. Má někdo nějaké otázky?“

„Jak se máme chovat bezprostředně po opuštění ponorky, pane?“

„Snažte se, aby váš výstup pokud možno nezanechal žádné stopy na hladině. Okamžitě jděte do deseti stop a zaujměte své místo ve formaci. Zřejmě nám pomůže mírný vítr, ale stejně se musíme snažit být co nejméně nápadní.“

„A co dorozumívací znamení pod vodou, pane? Když budu mít něco s maskou nebo podobně?“

„V každém naléhavém případě ukážete palcem dolů. Vztyčená natažená ruka znamená velkou rybu. Vztyčený palec znamená Rozumím!, nebo Jdu ti na pomoc!. Víc toho nepotřebujete.“ Bond se usmál. „Nohy nahoru znamenají, že to máte za sebou.“

Muži se zasmáli.

Z reproduktorů se znenadání ozval hlas. „Potápěčský tým k výstupnímu poklopu. Opakuji, potápěčský tým k výstupnímu poklopu. V kompletní výstroji. V kompletní výstroji. Komandér Bond se dostaví do centrály, prosím.“ Motory zavly ztichly. Ozval se mírný náraz, jak Rejnok dosedl na dno.

KAPITOLA 23 BOJ

Bond vyrazil nahoru z únikového poklopu v poryvu stlačeného vzduchu. Vysoko nad ním bublala a vířila zářivá plocha hladiny malými vlnkami, které se naštěstí včas objevily. Kolem Bonda proletěl vzduchový balón, který nárazem na stříbrný strop vybuchl jako malá bomba. Bond pocítil ostrou bolest v uších. V cestě za dekompresí zuřivě mával ploutvemi, potom zpomalil a zastavil se v hloubce deseti stop. Dlouhý černý obrys Rejnoka pod ním vypadal zlověstně a nebezpečně. Představil si planoucí elektrické světlo uvnitř lodi a sto mužů, kteří se věnují své práci. Ta představa působila strašidelně. V únikovém poklopu to explodovalo a vírem stříbrných bublinek k němu byl vystřelen černý projektil Leitera. Bond uhnul stranou a doplaval k hladině. Obezřetně se rozhlédl po zčeřeném moři. Stále zhasnutý Disco stál necelou míli po levé straně. Paluba nejevila známky činnosti. Míli na sever rozpoznal Bond temný obrys ostrova Grand Bahama, oddělený od moře bělobou písku a vlnek. Z hladiny tu a tam vystupoval vrcholek osamělého korálového útesu. Nad ostrovem, na vrcholcích odpalovacích ramp, jejichž kostry se matně rýsovaly v temnotě, blikala červená výstražná světla pro letadla. Bond se zorientoval, takže se mohl znovu ponořit pod hladinu. Zastavil se asi v deseti stopách, ploutvemi udržoval tělo nasměrované tam, kam se hodlal vydat a čekal na zbytek týmu.

Před deseti minutami opustil kapitána Pedersena jeho neochvějný klid a vystřídalo jej ovládané vzrušení. „Hergot, ono to probíhá přesně tak, jak jste říkal!“ prohlásil obdivně, když se Bond dostavil do centrály. „Objeví se teprve před deseti minutami, a od té doby sonar zaznamenává podivné zvuky, podvodní zvuky, jaké by člověk očekával od nějakého hemžení v podpalubí. Nic jiného se neděje, ale i tohle je dost. Myslím, že byste měl s chlapci vyrazit. Jakmile mi zmizíte z dohledu, vypustím hladinovou anténu* a pošlu depeši mi- nisterstvu námořnictva. Podám v ní hlášení o situaci a požádám je, aby připravili raketovou základnu na případnou evakuaci, kdyby se něco zvrtno. Pak se vynořím do dvaceti stop, nechám nabít dva tor-pédometry a sledovat situaci periskopem. Fallonovi jsem dal ještě druhou světlici. Řekl jsem mu, ať se pokud možno vyhýbá nebezpečí, a kdyby to pro nás začalo vypadat špatně, ať ji odpálí. Je to sice nepravděpodobné, ale v dané situaci si nemůžu dovolit riskovat. Kdybych uviděl druhou světlici, přiblížím se a čtyřpalcovým dělem upálím zDisca jeden dva kousky a pošlu chlapy na jeho palubu. Budeme na ně náležitě tvrdí, dokud neobjevíme a nezajistíme bombu.“ Kapitán nejistě zavrtěl hlavou a pročísl si rukou štětinatého ježka. „Je to ošemetná situace, komandéře. Musíme hrát jen podle sluchu.“ Zdvihl ruku. „No, už radši jděte. Hodně štěstí. Doufám, že mí chlapi budou lodi dělat čest.“

Bond ucítil poklepání na rameno. Byl to Leiter. Usmíval se na něj zpod masky a ukazoval mu zdvižený palec. Bond se rychle podíval za sebe. Muži byli zformováni do klínu a pomalu pohybovali rukama a oploutvenýma nohama. Bond přikývl a vydal se pomalým pravidelným tempem vpřed. Jednu ruku držel volně po boku, v druhé svíral harpunu, jejíž dřevec si tiskl k hrudi. Černý klín za ním se rozevřel do spořádané formace a plul kupředu jako nějaký velký rejnok na lovu.

V černé kombinéze bylo vlhko a lepkavo a kyslík páchl po gumě, ale Bond zapomněl na nepohodlí a soustředil se na udržování pravidelného tempa a přímého směru na vyčnívající útes.

Hluboko pod ním, kam nepronikly roztančené měsíční stíny, se běhalo písčité dno s poházenými temnými skvrnami chaluh. Kolem nebylo nic než obrovská měsíční síň nočního moře, z jejíhož mlžného oparu se mohlo kdykoli vynořit tmavé torpédo žraloka s očima upřenýma na vlnici se obrys černého vetřelce a nabystřenými smysly. Bond se té představy nemohl zbavit, byť se jí snažil vzdorovat. Nic se však nestalo a skvrny chaluh se postupně stávaly zřetelnější a na písčitém dně se objevovaly zčeřené stíny, jak se pomalu zdvihalo z padesáti na čtyřicet a pak na třicet stop.

Bond se podíval za sebe, aby se ujistil, že všechno probíhá hladce. Ano, byli tam všichni, jedenáct lesklých oválných masek v mihotavých záblescích čepelí. Bože, pomyslel si Bond, kéž bychom je překvapili! Takové napadení ze zálohy ve stínech útesu by je mu- selo pořádně vyděsit! Ta myšlenka ho na okamžik rozjařila, ale vzápětí se mu hlodavě připomněl skrytý strach o dívku. Co kdyby byla členkou nepřátelského týmu? Co kdyby se s ní střetl tváří v tvář? Přiměl by se použít proti ní harpunu? Vzápětí mu ta představa připadla směšná. Určitě je v bezpečí na palubě, určitě ji brzy uvidí, hned jak dokončí tenhle úkol.

Na dně se objevil malý korálový útvar a vyrušil ho z rušivých úvah. Bond se znovu soustředil a zahleděl se obezřetně kupředu. Viděl další koraly, inkoustové cákance ježovek, blysknavá hejna ko-rálových rybek, lesík rohovítek, které se vlnily jako vlasy utopené ženy. Bond zpomalil a ucítil, jak Leiter s Fallonem narazili do jeho ploutví. Volnou rukou dal pokyn ke zpomalení. Plaval obezřetně kupředu a pohledem pátral po stříbřitém zčeření vlněk narážejících na jeho navigační útes. Ano, byl tam, trochu nalevo. Bond odhadl, že se odchýlil dobrých dvacet stop od stanoveného kursu. Změnil směr, dal svým mužům znamení k zastavení a pomalu doplul k útesu a uchýlil se pod jeho ochranu. Nesmírně opatrně zdvihl hlavu nad hladinu a jeho první pohled směřoval k Discu. Stále tam byl, nyní mnohem zřetelnější v měsíčním světle. Žádné známky života. Bond se pomalu rozhlédl po okolní hladině. Nic, jen zčeřená stříbřitá měsíční stezka. Bond se přesunul na druhou stranu vyčnívajícího korálu. Nic než zvlněné mělké vody a pět nebo šest set yardů vzdálená pláž. Bond pátral po nějakém nezvyklém víření, po stínech ve vodě, po čemkoli, co by se hýbalo. Náhle zbystřil. Asi sto yardů od něj, na okraji velké temné skvrny, stínové laguny mezi korálovými útvary, se z čisté vody na okamžik vynořila bledá hlava a blýskla maskou. Nepřátelský potápěč se rychle rozhlédl kolem sebe a okamžitě se zase ponořil.

Bond zadržel dech. Cítil bušení vlastního srdce o vnitřek kombinézy. Měl pocit, že se dusí, a tak si vytáhl náustek a vydechl. Pak se několikrát rychle nadechl čerstvého vzduchu, vryl si do paměti polohu, nacpal si náustek mezi zuby a ponořil se.

Masky jeho mužů na něj prázdně zíraly v očekávání nějakého znamení. Bond několikrát za sebou zdvihl palec. Pod nejbližšími maskami blýskly srozuměné úsměvy. Bond uchopil harpunu do útočné polohy a prudce vyrazil kupředu přes nízký koral.

Teď už to byla jen otázka rychlosti a dobré orientace mezi občasnými vyššími koraly. Ryby mu hbitě uhýbaly z cesty a nárazová vlna od dvanácti spěchajících mužů jako by probudila celý útes. Po padesáti yardech dal Bond znamení ke zpomalení a rozvinutí útvaru do útočné formace. Pomalu se sunul kupředu a napětím bolavýma a krví podlitýma očima provrtával bledou mlhu mezi korálovými útvary. Ano! Tamhle se blýsklo bílé tělo. A tamhle a tamhle. Bond dal znamení k útoku a vyrazil prudce kupředu s bojovně vytrčenou harpunou.

Blížili se k nepříteli z boku. Bond si záhy uvědomil, že to je chyba, protože tým SPECTRE plaval rychlostí, která ho překvapovala, dokud si nevšiml malých vrtulek na zádech nepřitele. Largoví muži měli mezi dvěma lahvemi akvalungu ještě jednu láhev se stlačeným vzduchem, který poháněl malé lodní šrouby. Za pomoci ploutví pak dokázali ve volném moři vyvinout nejméně dvojnásobnou rychlost než normální potápěči. Jenže zde mezi koraly a při nutnosti manévrovat sáněmi taženými elektrickým kočárem byli snad o pouhý uzel rychlejší než Bondova skupina, usilovně si klestící cestu vodou k bodu střetu, který jim rychle unikal. A nepřítel bylo zatraceně hodně. U dvanáctého přestal Bond počítat. Většina mužů SPECTRE byla vyzbrojena pistolemi na kyslíčnick uhlíčitý a náhradními šípy v toulcích připevněných na nohou. Vyhlídky byly špatné. Kdyby se tak dokázal nepozorovaně dostat do takové blízkosti, aby mohl zaútočit

harpunou!

Třicet yardů, dvacet. Bond se ohlédl. Šest mužů měl na dosah, zbytek usilovně plaval v nepravdělné řadě. Masky Largových mužů stále hleděly kupředu. Ještě si nevšimli temných obrysů, které se k nim blížily mezi koraly. Když se však Bond dostal na úroveň Largova zadního voje, jeho stín se objevil na bledé skvrně písčitého dna a jeden muž a po něm druhý se rychle rozhlédli. Bond se zapřel nohou o korálový útvar a prudce se odrazil. Napadený muž neměl čas se bránit. Hrot Bondovy harpuny mu pronikl do boku a vrhl ho na dalšího muže v řadě. Bond přitlačil a harpunu vytrhl. Muž upustil svou zbraň, zkroutil se a sevřel si bok. Bond zíral na masu nepřátel, kteří se rozprchlí do všech stran. Náhle se před ním vynořil další Largův potápěč a začal se mu sápat po masce. Bond mu nahodilým úderem rozbil sklo masky. Muž vyrazil k hladině a kopl Bonda do obličeje. Současně mu něco protrhlo na břicho gumovou kombinézu. Pocítil bolest a vlhkost, která mohla pocházet jak od krve, tak od mořské vody. Vyhnul se dalšímu blýsknutí kovu, ale vzápětí ucítil tvrdý úder pažbou zbraně do hlavy, jehož prudkost naštěstí utlumil vodní polštář. Na okamžik zůstal jako omráčený a musel se zachytit koralového útvaru, aby se vzpamatoval. Jeho muži ho zatím minuli a jednotlivé šarvátky naplnily vodu chomáči krve.

Bojiště se nyní posunulo do širokého volného prostoru ohraničeného korálovým útesem. Na jeho vzdáleném konci Bond uviděl sáně naložené nějakým dlouhým předmětem v gumovém obalu, stříbrné torpédo kočáru a skupinu mužů, mezi nimiž vynikala nepřehlédnutelná a nezaměnitelná Largová postava. Bond se znovu vnořil mezi koraly. Držel se u dna a obezřetně plaval podél hraničního útesu. Brzy se však musel zastavit, protože ve stínech zahlédl přikrčenou postavu, která pečlivě zaměřovala zbraň. A mířila na Leitera, který zápolil s jedním Largovým mužem. Ten ho držel pod krkem, zatímco Leiter mu svým od ploutve oprostěným hákem drásl záda. Bond dvakrát silně kopl ploutvemi a ze vzdálenosti šesti stop vrhl harpunu. Lehký dřevec neměl žádnou hybnou sílu, ale hrot zranil muže na ruce přesně ve chvíli, kdy z hlavní jeho zbraně vytryskl gejzír bublinek. Minul se sice cílem, ale vzápětí se otočil a vrhl se na Bonda s nenabitou zbraní. Bond koutkem oka zahlédl, jak jeho harpuna pomalu stoupá k hladině. Jako ragbista se vrhl ke dnu a podtrhl protivníkovi nohy. Když ho hlaveň mužovy zbraně udeřila do spánku, v zoufalství mu strhl masku. To stačilo. Bond odplaval stranou a pozoroval, jak muž oslepený slanou vodou tápavě plave k povrchu. Náhle ucítil šťouchnutí do raky. Byl to Leiter, který si svíral kyslíkovou trubici. Obličej pod maskou měl zkroucený bolestí. Ochable ukázal nahoru. Bond pochopil. Vzal Leitera kolem pasu a zamířil s ním k patnácti stop vzdálené hladině. Když prorazili stříbrný strop, Leiter si vytrhl hadici z úst a horečně zalapal po dechu. Bond ho po dobu záchvatu přidržoval a pak ho odvěkl k nejbližšímu korálovému útvaru. Když ho Leiter zlostně odstrčil a řekl mu, ať se vrátí pod vodu a nechá ho být, Bond mu ukázal vztyčený palec a ponořil se.

Nyní se držel ve skrytu korálů a pátral po Largovi. Občas zahlédl jednotlivou šarvátku a jednou podplul pod mužem, námořníkem z Rejnoka, který na něho zíral z hladiny. Z obličeje orámovaného vlnicemi se vlasy, bez masky a kyslíkové hadice, však zela jen děsivá propast mrtvých úst. Na dně mezi koraly ležely pozůstatky boje — kyslíková bomba, cáry černé gumy, kompletní akvalung a několik šípů z nepřátelských zbraní. Bond si dva vzal. Nacházel se teď na okraji bojové arény. Sáně s obscénní gumovou klobásou byly stále na místě. Sstřežili je dva Largovi muži se zbraněmi připravenými ke střelbě. Po Largovi však nebylo ani památky. Bond se zahleděl do mlžného závoje prosvíceného pobledlým měsícem. Písčné dno bylo místy zdupané nohama bojujících mužů. Tam, kde byl písek narušený, hodovaly na nepatrných útržcích řas korálové rybky, tak jako hodují mořští rackové a havrani v brázdě za pluhem. Nic jiného tam k vidění nebylo a Bond neměl z čeho odhadnout, jak se vyvíjí bitva, rozptýlená do tuctu jednotlivých šarvátek. Co se děje na povrchu? Když vytáhl Leitera na hladinu, moře ozářila červená světlice. Jak dlouho bude trvat, než sem dorazí záchranný člun z Rejnoka? Má zůstat na místě a dávat pozor na bombu?

Rozhodnutí padlo s úděsnou náhlostí. Z mlhy po Bondově pravici vplul do arény stříbrný elektrický kočár, na němž rozkročno seděl Largo. Krčil se za plexisklovým malým štítem, aby nebrzdil rychlost, v levé ruce svíral dvě harpuny z Rejnoka, pravou ovládal plavidlo. Když se objevil, oba strážní odhodili zbraně na písčné dno a zdvihli spřáhlo saní. Largo zpomalil a doklouzal k nim. Jeden muž zachytil kormidlo a usilovně se snažil přitáhnout kočár ke spřáhlu. Takže oni chtějí s bombou odjet! Largo ji chce dostat skrze útesy a uložit ji v hluboké vodě nebo ji ukrýt! Totéž udělají s druhou bombou, která je stále na Discu. Když Largo odstraní důkazy, může tvrdit, že ho ze zálohy napadla konkurenční skupina hledačů pokladu. Jak mohl vědět, že jsou z americké ponorky? Jeho muži se bránili zbraněmi, které měli na ochranu před žraloky, ale jen proto, že byli napadeni. Ta historka s hledáním pokladu zase pokryje úplně všechno! Muži stále zápolili se spřáhlem. Largo se zlostně ohlížel. Bond odhadl vzdálenost a prudce se odrazil od korálu. Largo se obrátil právě včas, aby vymrštil ruku a odrazil Bondův útok svou harpunou. Harpuna v Bondově levé ruce jen neškodně zarachotila o lahve akvalungu na Largových zádech. Bond se pokusil vytrhnout Largovi náustek dýchací hadice. Largo v obraně upustil obě své harpuny a pravou rukou trhl ovládací páčkou. Kočár vyrazil šikmo k hladině a oba muži se ho usilovně drželi.

Nedalo se bojovat promyšleně. Sáпали se po sobě, zuby úporně zaťaté do životně důležitých náustků, jenže Largo mezi koleny pevně svíral kočár, zatímco Bond se jednou rukou musel přidržovat jeho akvalungu. Largo se snažil údery loktem do obličeje zbavit se protivníka a Bond uhýbal tak, aby neutrpělo drahocenné sklo jeho masky. Současně druhou rukou bušil Largovi do ledvin, jediného citlivého místa, na které dosáhl.

Kočár divoce rozrazil hladinu, a protože Bond zatěžoval záď, nos čněl z vody v úhlu pětadvaceti stupňů. Bylo jen otázkou času, kdy se Largovi podaří otočit a použít proti soupeři obě ruce.

Bond se rychle rozhodl. Pustil se Largova akvalungu, a svíraje trup torpéda mezi nohama, spouštěl se pomalu dozadu, dokud neu-cítil na zádech horní část kormidla. Teď se mu musí podařit vyhnout se šroubu! Sáhl mezi nohy a pevně sevřel kormidlo. Pak se nadzdvihl a spustil se za kočár. Obličej mu bičovaly proudy od vířící vrtule, ale přesto se mu podařilo stlačit záď dolů. Brzy bude ten zatracený kočár strnět téměř kolmo k hladině. Bond trhl lopatkou kormidla stranou do pravého úhlu a paže se mu málem vyvrátily z kloubů. Jak torpédo prudce zatočilo, vyhodilo Largo ze sedla.

Ten se okamžitě převrátil ze zad na břicho a pod hladinou začal pátrat po Bondovi.

Na Bonda dolehl pocit naprostého vyčerpání. Nezbyvalo mu nic jiného, než zmizet někam pryč a nějak se udržet při životě. Bomba byla imobilizována, kočár bloumal v kružích po moři, Largův plán byl zmařen. Bond posbíral zbytky sil, potopil se a zamířil k úkrytu mezi koraly, který byl jedinou jeho nadějí.

Largo se za ním beze spěchu vydal. Bond vplul mezi korálové útvary. Držel se bílé písčité stezky, která se brzy rozvětvila. Bond v důvěře v jakousi ochranu své gumové kombinézy zvolil užší uličku mezi ostrými výčnělky korálů. Temný stín však už mu byl v patách. Largo se neobtěžoval plout mezi koraly, ale sledoval Bonda shora a vyčkával.

Bond vzhledl a uviděl, jak se Largovi kolem náustku blýskly zuby v sebevědomém úsměvu. Zacvičil prsty, aby do nich dostal trochu citu. Jak mohl doufat, že se uchrání těm obrovským prackám?

Úzká ulička se začínala rozšiřovat. Bond se však nemohl obrátit a bylo mu jasné, že plave do pasti. Nezbyvalo mu nic jiného, než se postavit na dno. Largo ho zahnal do kouta jako krysu. Bude se však ještě muset přiblížit a dostat ho. Bond se podíval nahoru. Jistě, byl tam a za jeho mohutným tělem se vlekl stříbrný řetízek bublin. Teď se hbitě ponořil a postavil se naproti němu. Pak začal pomalu postupovat vpřed korálovou uličkou s rukama připravenými k prvnímu úchopu. Deset kroků od Bonda se zastavil a podíval se doprava mezi koraly. Bleskurychle tam sáhl rukou, a když ji vytáhl, měla o osm prstů víc. Napřáhl ruku s malou chobotnicí, jako by Bondovi podával květinu. Kolem náustku mu pohrával úsměv. Volnou rukou si významně poklepal na masku. Bond se sehnul a zdvihl ze dna kámen porostlý řasami. Largo si příliš věřil. Kámen na jeho masce bude účinnější než chobotnice na Bondově. Bond se chobotnice neobával.

Ještě předchozího dne byl ve společnosti stovek podobných. Starosti mu dělaly jen Largovy delší ruce.

Largo udělal krok a po něm další. Bond se přikrčil a couvl do úzké uličky, opatrně, aby si neroztrhl gumovou kombinézu. Largo pomalu a cíleně postupoval kupředu. Ještě dva kroky a zaútočí.

V tom okamžiku si Bond všiml nějakého pohybu za Largem. Přichází ho snad někdo zachránit? Jenže to tělo blýsklo bíle, nikoli černě. Byl to někdo z nich! Largo se vrhl kupředu.

Bond se odrazil od korálu a s kamenem v ruce zaútočil na soupeřův rozkrok. Ten však byl připraven. Prudce nakopl Bonda kolenem do hlavy a vzápětí mu přiložil chobotnicí na masku. Pak mu oběma rukama sevřel krk, zdvihl ho jako dítě a držel si ho před sebou na délku paží.

Bond nic neviděl. V obličeji cítil doteky slizkých chapadel. Úporně svíral náustek mezi zuby. V hlavě mu však burácela krev a on věděl, že je konec.

Pomalou sklesl na kolena. V tu chvíli si uvědomil, že ho nic nedrží. Co se stalo? Otevřel oči a zjistil, že má volný výhled. Chobotnice mu spočívala na hrudi, ale vzápětí se odrazila a zmizela mezi koraly. Před ním ležel na dně Largo, jemuž trčela ze zad harpuna, a nohama malátně vířil písek. Za ním stála malá bílá postava a nabíjela zbraň. Dlouhé vlasy jí ve světélkujícím moři vlály kolem hlavy jako závoj.

Bond se pomalu postavil a udělal krok vpřed. Okamžitě pocítil, že se mu podlamují kolena. Před očima se mu zatmělo. Opřel se

o koral. Bezděčně uvolnil stisk zubů a ucítil v ústech vodu. Ne! říkal si. Ne! To nesmíš dopustit!

Domino ho vzala za ruku, ale pohled jejích očí za maskou byl vzdálený, nepřítomný. Byla nemocná! Co se jí stalo? Bond byl náhle při plném vědomí. Všiml si krvavých skvrn na jejích plavkách a zanícených rudých skvrn na těle mezi oběma díly bikin. Pokud něco neudělá, zemře tu oba. Pomalu rozhýbal olověné nohy a začali s dívkou stoupat k hladině.

Nakonec to nebylo tak těžké. Domino

mu dokonce začala pomáhat svými ploutvemi. Když se dostali na hladinu, zůstali vyčerpaně ležet obličeji dolů.

Ústřicový úsvit začal růžověť probuzením nádherného dne.

KAPITOLA 24 „ZVOLNĚTE, PANE BONDE“

Felix Leiter vešel do bílé, antiseptické místnosti a spiklenecky za sebou zavřel dveře. Došel až k posteli, kde ležel známý Bond.

„Tak jak se daří, kamaráde?“

„Celkem to jde. Jsem jen trochu zpitomělý sedativy.“

„Doktor mi tu návštěvu nechtěl povolit, ale já jsem si říkal, že bys rád znal konečné skóre. Mám pravdu?“

„Jistě.“ Bond se usilovně snažil se soustředit. V podstatě mu to však bylo jedno. Nedokázal myslet na nic jiného než na dívku.

„Budu stručný. Doktor je zrovna na vizitě, a kdyby mě tu našel, pěkně bych to od něj schytl. Objevili obě bomby a Kotze, ten fyzik, zpívá jako ptáček. Vypadá to, že SPECTRE je banda špičkových zločinců — bývalých agentů SMĚŘŠ, mafiánů a gestapáků — samých hlavounů. Ústředí má v Paříži. Vede to nějaký Blofeld, ale ten parchant utekl — nebo ho ještě nedopadli, aspoň podle informací CIA. Zřejmě byl varován Largovým mlčením. Musí to být docela génius. Kotze tvrdí, že SPECTRE vydělal za pět nebo šest let od začátku své činnosti miliony dolarů. Tohle měla být poslední leč. S Miami jsme měli pravdu, měl to být cíl číslo 2. Chtěli postupovat podle stejného operačního modelu — bomba měla být uložena v přístavišti, kde kotví jachty.“

Bond se ochaběle usmál. „Takže teď jsou všichni šťastní.“

„No jistě. Až na mě. Doteďka jsem nemohl vstát od vysilačky. Málem jsem utavil elektronky. Čeká na tebe hromada depeší od M. Dneska večer zaplať pámbu přiletí papaláš z CIA i lidi od vás, aby případ převzali. Až jim to předáme, budeme jen koukat, jak se naše dvě vlády zamotají do epilogu — co sdělit veřejnosti, co udělat s těmi chlápky ze SPECTRE, jestli z tebe udělat lorda nebo vévodu, jak mě přesvědčit, abych kandidoval na prezidenta — takové ty

ošidné drobnosti. A my si potom odjedeme někam užít. Možná si s sebou budeš chtít vzít to děvče. Krucinál, to ona by si zasloužila metál! Ta má kuráž! Chytili ji s tím Geigerovým počítacem. Bůh ví, co jí ten parchant Largo udělal. Ale nezaspívala — ani slovo! Když se ten jejich potápěčský tým vydal na cestu, nějak se jí podařilo uniknout světlíkem její kabiny i se zbraní a s akvalungem. Dostala ho, a navíc ti zachránila život! Přisáhám, že už nikdy neřeknu o nějaké dívce, zeje křehká — aspoň ne o Italice." Leiter nastražil uši a hbitě přiskočil ke dveřím. „Sakra, slyším gumový krok těch zatracených doktorů! Tak zatím, Jamesi." Stiskl kliku, okamžik naslouchal a vyklouzl z pokoje.

„Počkej!" zavolal za ním Bond slabým hlasem. „Felixi! Felixi!" Dveře se však zavřely. Bond sklesl na polštář a zahleděl se do stropu. Začínal v něm kypět hněv — a panika. Proč mu o ní proboha nikdo nic neřekne? Copak ho zajímá všechno to ostatní? Je naživu? A kde je? Co je...

Dveře se otevřely. Bond se prudce posadil. „Co je s tou dívkou?!" zařval na postavu v bílém plášti. „Tak dělejte! Řekněte mi to!"

Doktor Stengel byl nejen nassavský módní lékař, ale i dobrý doktor. Patřil ke skupině židovských lékařů, kteří by, nebýt Hitlera, pracovali ve velké nemocnici ve městě velikosti Dusseldorfu. Místo toho mu bohatí a vděční pacienti postavili v Nassau moderní kliniku, kde léčil chudé za několik šilinků a bohaté za deset guineí za návštěvu. Byl spíše zvyklý na předepisování velkých dávek prášků na spaní a mastí svým bohatým a starým pacientům, než na léčení mnohočetných odřenin, otrav kurare a podivných zranění, která vypadala jako z pirátských dob. Nyní však jednal na příkaz vlády, a to utajeně. Doktor Stengel se na své pacienty nevyptával. Poslušně provedl také šestnáct pitev. Šest mrtvých pocházelo z té velké americké ponorky, deset pak, včetně mrtvolky majitele, z nádherné jachty, která tak dlouho kotvila v přístavu. „Slečna Vitaliová se uzdraví," odpověděl Bondovi opatrně. „Teď je však stále v šoku a potřebuje odpočinek." „A co ještě? Co se jí vůbec stalo?"

„Uplavala dlouhou vzdálenost a nebyla zrovna ve stavu, kdy by byla schopna podstoupit tak obrovskou fyzickou zátěž." „Proč ne?"

Doktor vykročil ke dveřím. „Vy ten odpočinek potřebujete také. Hodně jste si vytrpěl. Každých šest hodin si vezmete tady tu pilulku, ano? Jsou to hypnotika. Musíte hodně spát. Brzy budete zase na nohou, ale teď nějaký čas zvolněte, pane Bonde."

Zvolněte. Zvolněte, pane Bonde. Kde už tuhle pitomost slyšel? Náhle se ho zmocnila další vlna hněvu. Nemotorně se vyhrabal z postele. Navzdory závratí vratce vykročil k lékaři a zašermoval mu pěstí před obličejem. Doktor Stengel si udržel zdvořilý výraz, protože byl u svých pacientů zvyklý na emocionální bouře a protože věděl, že Bonda během několika minut skolí silné hypnotikum. „Zvolněte! Krucinál, copak vy víte, jak mi je? Řekněte mi, co je s ní! Kde je? Jaké má číslo pokoje?" Bond ochable svěsil paže podél těla. „Proboha, doktore," zašeptal, „řekněte mi to. Musím, musím to vědět."

„Někdo s ní velice špatně zacházel," řekl doktor Stentgler s laskavou trpělivostí. „Má popáleniny — četné popáleniny. Stále trpí velkými bolestmi. Ale drží se," dodal konejšivě, „je silná. Máte ji hned ve vedlejším pokoji, v čísle 4. Můžete tam zajít, ale jen na chvilku. Pak bude spát. A vy také. Tak co?" podržel mu dveře.

„Děkuju. Děkuju, doktore." Bond nejistě vyšel z pokoje. Kolena se mu opět začala podlamovat. Doktor sledoval, jak jde k vedlejším dveřím, jak je otvírá a zavírá s opatrností opilce. Pomalu se vzdálil a cestou po chodbě si pomyslel, že Bondovi to neuškodí a jí to může jen udělat dobře. Přesně to ta dívka potřebuje — trochu něhy.

Světlo pronikalo do malého pokoje mezerami mezi žaluziemi. Bond doklopýtal k posteli a poklekl vedle ní. Dívka k němu natočila hlavu. Zpod přikrývky vyklouzla její ruka a přitáhla si ho za vlasy blíž. „Zůstaneš tady," řekla chraptavě.

„Rozumíš tomu? Nikam už nepůjdeš."

Když Bond neodpovídal, mdle mu potřásla hlavou. „Slyšíš mě, Jamesi? Rozumíš mi?" Cítila, jak se Bond sesouvá na podlahu. Když mu pustila vlasy, zhroutil se na koberec vedle postele. Opatrně se zdvihla a podívala se dolů. Bond spal, hlavu podloženou předloktím.

Dívka se na okamžik zahleděla do tmavého, trochu krutého obličeje. Pak zlehka vzdychla, přitáhla polštář ke kraji postele, položila si na něj hlavu tak, aby se na Bonda mohla kdykoli podívat, a zavřela oči.